SERIE NOUA

ENIGMA

Ellery Queen

MISTERUL CRUCII EGIPTENE

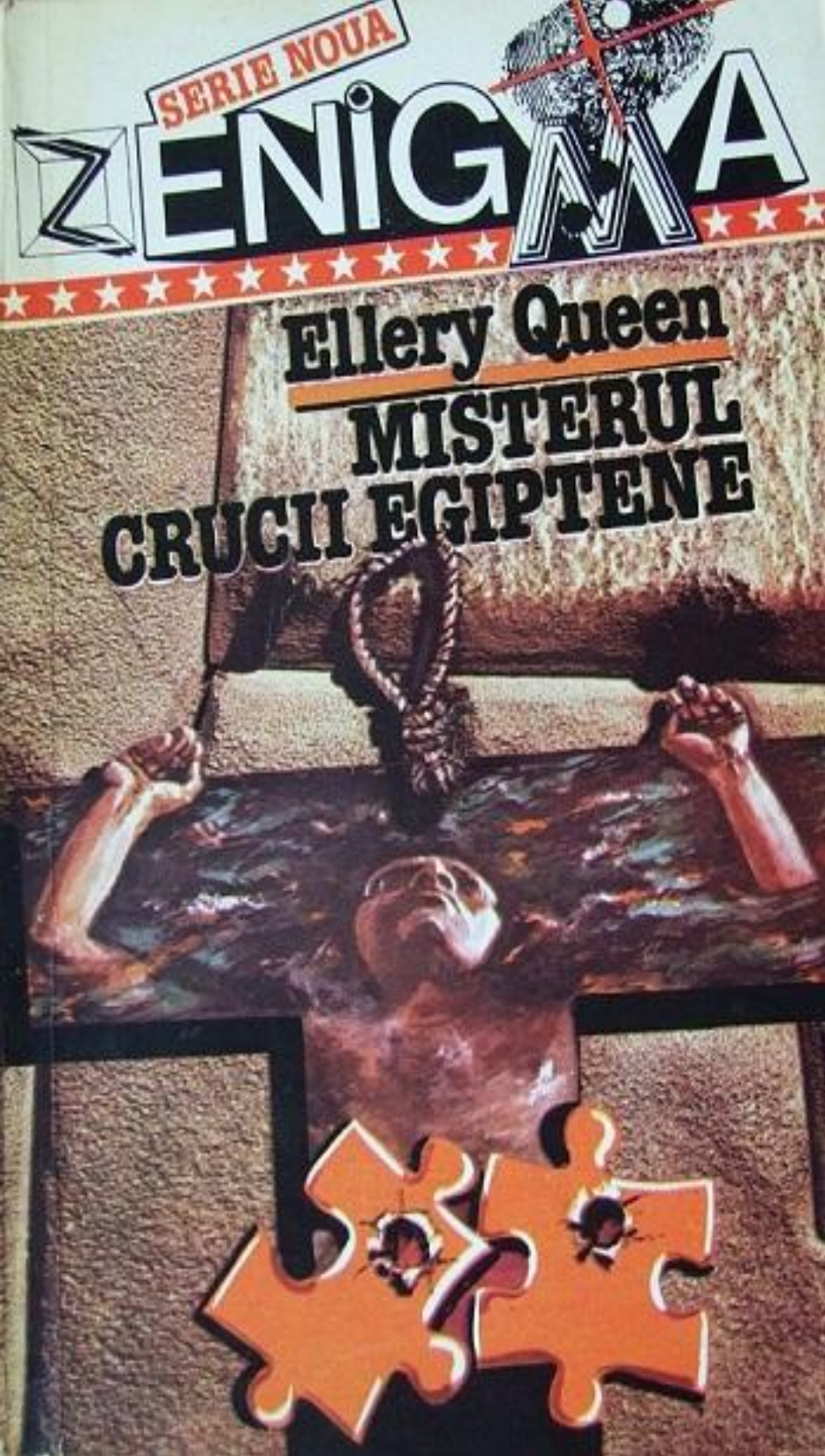

ELLERY QUEEN

MISTERUL CRUCII EGIPTENE

Traducere de NICOLAE CONSTANTINESCU

București, 1994

PERSONAJE

ANDREW VAN . . . un profesor
THOMAS BRAD . . un importator de covoare orientale
STEPHEN MEGARA . un călător
VELJA KROSAC . . un răzbunător
HELENE BRAD . . fiica vitregă a lui Brad
MARGARET BRAD . . nevasta lui Brad
JONAH LINCOLN . . directorul general al afacerilor Brad
ESTHER LINCOLN . sora lui Jonah
Dr. VICTOR TEMPLE . un vecin
PERCY LYNN . . . un englez, om de lume
ELISABETH LYNN . . nevasta lui Percy
HARAKHT . . . . Zeul Soarelui
PAUL ROMAINE . . un nudist
CĂPITANUL SWIFT . căpitanul iahtului lui Megara
FOX . . . . . șoferul și grădinarul lui Brad
PROFESORUL YARDLEY . un arheolog

PARTEA ÎNTÎI

CRUCIFICATUL DIN ARROYO

CAPITOLUL 1

CRĂCIUN LA ARROYO

Într-o dimineață de Crăciun, în apropierea orășelului Arroyo din Virginia de Vest, fusese găsit cadavrul lui Andrew Van, decapitat și crucificat pe un stîlp indicator în formă de T.

Ellery Queen nu putuse să reziste acestei știri răspîndite de ziare și pe care o aflase la Chicago, acolo unde își însoțise tatăl, ce nu era altul decît inspectorul Queen de la Biroul Central de Criminalistică din New York; inspectorul fusese convocat în marele oraș la o întrunire pe tema isprăvilor făptuite de gangsteri. De îndată ce întrunirea luă sfîrșit, Ellery îl trase după el și reuși să-l convingă că o plimbare cu automobilul i-ar face tare bine înainte de a se reîntoarce la New York. Tatăl ceda în fața insistențelor fiului și amîndoi o porniră spre Virginia.

Crima fusese comisă la intersecția a două drumuri, la aproximativ o jumătate de milă depărtare de Arroyo. Ajungînd acolo, Ellery și tatăl său recunoscură cu ușurință locul; după traversarea orășelului, care număra cel mult două sute de locuitori, au zărit de departe un mare stîlp indicator în formă de T, așezat în punctul în care drumul pe care veneau ei era întretăiat perpendicular de cel ce ducea de la New Cumberland la Pughtown. Stîlpul indicator stătea, deci, cu fața spre capătul drumului către Arroyo; unul din brațe indica Pughtown, adică direcția nord-est, celălalt arătînd spre New Cumberland, direcția sud-vest.

Ellery opri și coborî din mașină, în ciuda protestelor tatălui său, inspectorul. Afară era îngrozitor de frig, pă-

mîntul înghețase bocnă. Tînărul privi îndelung la stîlpul pe care fusese crucificat Andrew Van, excentricul învățător din Arroyo.

Stîlpul, altădată alb, acum de un cenușiu murdar, era înalt cam de trei metri și jumătate. Ellery observă că intersecția drumurilor forma și ea un T, asemenea stîlpului, la fel ca inscripția ciudată găsită pe ușa casei unde locuia victima, litera T scrisă cu sînge...

Ellery suspină, întrebîndu-se ce nebun furios putuse să comită această crimă atroce, inexplicabilă. Își aminti de amănuntele apărute în ziare : ucigașul bătuse niște cuie mari în palmele și gleznele victimei ; alte două cuie fuseseră bătute la subsuori ca să susțină greutatea corpului. Absența capului te făcea imediat să te gîndești la un T mare. Drumurile se intersectau formînd un T. Pe ușa casei lui Van, situată în apropiere, ucigașul trasase un T cu sîngele victimei sale...

Și de ce să comiți o crimă în ziua de Crăciun ?

Poliția locală nu înțelegea nimic din tot ce se întîmplase. Van nu avea dușmani, dar nici nu i se cunoștea vreun prieten. Singura ființă mai apropiată, un om simplu pe nume Kling, îi slujea drept servitor. Dar acum era de negăsit. Nimeni nu-l mai văzuse de cînd fusese descoperit cadavrul stăpînului său. Exista temerea că ar fi putut să cadă și el victimă acelui nebun sîngeros.

Ellery își scoase pince-nez-ul, șterse cu grijă lentilele și examină cu meticulozitate stîlpul indicator, observînd găurile lăsate în lemn de cuiele scoase de poliție. Sîngele coagulat se întărise în locurile unde fuseseră țintuite mîinile și picioarele. Dar și mai mult se găsea pe partea verticală a stîlpului, provenit de la rana deschisă a gîtului ; sîngele inundase pur și simplu lemnul.

Ellery se întoarse la mașină, unde îl aștepta inspectorul, înghețat de tot și foarte prost dispus.

— Haide, grăbește-te odată ! se răsti el.

— Zău că nu ești deloc curios.

— E prea frig.

Ellery zîmbi, porni motorul și își continuară drumul spre Arroyo.

— Stranie întîmplare, strigă Ellery ca să acopere zgomotul motorului (mașina celor doi Queen era o antică

Duesenberg, rapidă dar nărăvașă), să fii crucificat în ziua de Crăciun !

Răspunsul inspectorului se pierdu în vacarmul stîrnit de mașină.

Pătrunseră în mare viteză în orășel și se opriră în fața unei case foarte modeste, împodobită cu o firmă scrisă de mînă cu făloșenie, pe care se putea citi : Hotelul orașului Arroyo. Ellery și tatăl său intrară și se pomeniră, după ce trecură și de a doua ușă, în fața unui personaj puțin cam stupid pe care îl bănuiră a fi șeful poliției locale.

— Sergentul Luden ?

— Eu sînt. Ce doriți ?

— Sergente, făcu Ellery cu o voce pe care se străduia s-o facă cît mai impresionantă, dă-mi voie să ți-l prezint pe inspectorul Queen de la Biroul Central al Poliției din New York.

Sergentul păru deosebit de surprins și îi oferi un scaun inspectorului.

— Cazul Van, ai ? Nu știam că și cei de la New York se interesează de el.

— Spune-ne amănunte, sergente, făcu Ellery servindu-i cu țigări pe cei de față.

— Amănunte... păi... mi s-a acrit să tot dau la amănunte. Ne-au năpădit ziariștii...

— Cine a găsit cadavrul ?

— Old Pete. Mai mult ca sigur că nu-l cunoașteți, locuiește într-o colibă, acolo, pe coline.

— Nu mai era vorba și de un fermier ?

— Ba da, Mike Orkins. Se pare că Orkins venea la Arroyo cu Ford-ul lui, vineri dimineața, adică în dimineața Crăciunului. În drum l-a întîlnit pe Old Pete, care venea și el în oraș, și i-a oferit un loc în mașina lui. Ei bine, cînd au ajuns la cotitură au dat nas în nas cu cadavrul lui Andrew Van.

— Am văzut stîlpul, zise Ellery.

— Au venit o sumedenie cu mașinile să-l vadă, bombăni sergentul Luden. Spuneam deci că pe Old Pete și Orkins, văzînd acest spectacol, i-a apucat așa o frică încît au șters-o spre Arroyo cît ai zice pește.

— Nu s-au atins de cadavru ? întrebă inspectorul.

Luden își scutură chica lui cărunță.

— Da' de unde ! Au dat fuga aici de parcă i-ar fi alergat necuratu' și m-au sculat din somn.

— Cît era ceasul ? întrebă Ellery.

— Era opt, mărturisi sergentul.

— Și ați plecat imediat acolo împreună cu dl Hollis, primarul ?

— Da. Am strîns cîțiva tipi și ne-am dus să vedem. Ce porcărie ! Și încă și-n ziua de Crăciun ! Unde mai pui că Van era ateu...

— Adică ce vreți să spuneți ? întrebă cu vioiciune inspectorul.

Sergentul păru stingherit.

— Ei bine, era un om care nu mergea niciodată la biserică. Preotul...

— Să fie oare o crimă săvîrșită de un individ cuprins de fanatism religios ? se adresă Ellery tatălui său.

— A zis cineva asta, mormăi sergentul, dar eu nu cred așa ceva.

— Presupun că nu bănuiți pe nimeni din acest oraș ? întrebă Ellery.

— Sigur că nu ! Eu zic, domnule, că e vorba de cineva pe care Van l-a cunoscut mai demult.

— Au fost pe-aici străini recent ?

— Nu... Deci primarul, eu și tipii veniți cu noi am identificat cadavrul după construcția lui, haina și actele pe care le-am găsit în buzunare. După aceea l-am dat jos. La întoarcerea în oraș ne-am oprit în fața casei lui Van...

— Da ? făcu Ellery foarte interesat. Și ce-ați găsit acolo ?

— O dezordine cumplită, răspunse sergentul Luden. Toate scaunele răsturnate de parcă s-ar fi bătut, sînge peste tot, acel semn în formă de T, de care au tot scris ziarele, făcut pe ușă tot cu sînge. Și Kling nicăieri.

— Ah, făcu inspectorul, servitorul ? A plecat luîndu-și lucrurile cu el ?

— Ei bine, zise sergentul scărpinîndu-se în cap, nu prea am idee. Judecătorul mi-a cam preluat toate sarcinile. Cred că îl caută pe Kling... și pe încă altcineva. Da' nu pot să vă spun nimic.

— Nici o veste de la Kling ?

— Nu. Cadavrul a fost dus în principalul oraș al ținutului, Weirton, la douăsprezece mile de aici. Procurorul a sigilat casa lui Van, iar poliția statului este ocupată pînă peste cap cu acest caz.

Ellery reflectă un moment, în timp ce tatăl său se foia nervos pe scaun.

— Cadavrul fusese decapitat, murmură după aceea Ellery. Cu un topor, mi se pare ?

— Da, am găsit toporul la el în casă. Era toporul lui Kling, dar nu s-au găsit pe el amprente.

— Dar capul ?

Sergentul făcu un gest de neputință.

— N-am idee. Presupun că ucigașul l-a luat cu el ca amintire. Ha, ha !

— Acum, tată, zise Ellery punîndu-și pălăria pe cap, cred că putem pleca. Mulțumesc, sergente.

CAPITOLUL 2

ANUL NOU LA WEIRTON

Inspectorul Queen fusese rechemat la New York, însă Ellery rămase la Weirton. Voia să asiste la anchetă, sedus de marea ciudățenie a acelei crucificări.

Era marți. Avea timp pînă sîmbătă, adică pînă a doua zi după Anul Nou, ca să încerce să obțină cît mai multe informații posibile de la domnul Crumit, procurorul districtului. Dar Ellery nu reuși să dea ochii cu acest personaj, foarte plin de importanța lui. Necăjit, tînărul bătu străzile din Weirton, ascultînd conversațiile localnicilor. Pe străzi erau foarte puține femei, iar copii aproape deloc; numai bărbați cu aer grav, care discutau despre crimă și vorbeau de linșaj... numai că, din păcate, nu aveau pe cine să linșeze. Polițiștii de la poliția statului, trimiși în sprijinul celei locale, circulau cu un aer preocupat.

Miercuri, Ellery reuși să aibă o convorbire cu Stapleton, judecătorul. Dar nu află nimic nou de la el.

Prin urmare, Ellery consacră ultimele trei zile unei documentări atente asupra victimei, Andrew Van. Nimeni sau aproape nimeni nu-l cunoștea la Weirton, unde venea foarte rar. Se spunea că sătenii din Arroyo îl considerau un profesor excelent, reproșîndu-i totuși puțin faptul că nu mergea la slujba religioasă.

Toate aceste lucruri nu erau deloc interesante.

* * *

Sala unde trebuia să se țină ancheta se umplu cu mult înainte de ora fixată. Ellery avusese grijă să sosească printre primii, ca să ocupe loc în primul rînd. La orele nouă

fără zece, cînd intră judecătorul Stapleton. Ellery se apropie de el și îi arătă o telegramă semnată de șeful poliției din New York ; datorită ei, primi permisiunea să intre în mica încăpere unde se găsea expus cadavrul lui Andrew Van.

— Vă previn că privelișteа nu e prea plăcută, murmură judecătorul. Decența ne-a împiedicat să facem ancheta în săptămîna Crăciunului ; așa că au trecut opt zile de cînd...

Ellery, adunîndu-și tot curajul, descoperi cadavrul ca să-l reacopere aproape imediat. Era într-adevăr greu de suportat. Un bărbat înalt. În locul capului — nimic... o gaură larg deschisă.

Pe o masă zăceau hainele : un costum gri închis, foarte sobru, pantofi negri, lenjeria de corp, totul întărit de sînge. Mai erau și cîteva obiecte, scoase din buzunarele costumului : un creion, un stilou, un portofel, o trusă de chei, un pachet de țigări, cîteva monede, un ceas și o scrisoare veche. Nimic nu prezenta interes, concluzionase Ellery după ce le examinase pe toate. Singurele indicații ce puteau prezenta o foarte mică importanță din punctul de vedere al anchetei erau inițialele A.V. de pe cîteva obiecte și scrisoarea, de la un librar din Pittsburg, care îi fusese adresată lui *Andrew Van, Esq.*

Stapleton se întoarse și îl prezentă pe Ellery Queen unui bătrîn înalt care tocmai intrase și care se uita la tînăr cu un aer bănuitor.

— Domnul Queen... procurorul Crumit.

Ellery salută și se întoarse în sala de anchetă.

Cinci minute mai tîrziu își făcea apariția și judecătorul Stapleton și cerea să se facă liniște. După inevitabilele preliminarii, Stapleton chemă primul martor, Michel Orkins.

Acesta, un fermier bătrîn, adus de spate, ars de soare și bătut de vînt, se apropie și se așeză, cuprins de o stare de nervozitate, pe scaunul indicat de magistrat.

— Domnule Orkins, spuneți-ne în ce împrejurări ați descoperit cadavrul victimei.

— Da, domnule judecător. Era vinerea trecută, mă duceam la Arroyo cu mașina mea Ford, cînd l-am zărit pe Old Pete pe drum; l-am luat în mașină. Ajunși la cotitură, am văzut cadavrul agățat de stîlp... cu mîinile și picioarele bătute în cuie. Am... am plecat imediat de-acolo, cu toată viteza, îndreptîndu-ne spre oraș.

Cineva din asistență rise scurt și judecătorul ceru să fie liniște, după care întrebă :

— V-ați atins de cadavru ?

— Nu, domnule judecător. Nici măcar nu ne-am dat jos din mașină.

— Vă mulțumesc, domnule Orkins.

Fermierul scoase un suspin adînc de ușurare și se întoarse la locul lui, ștergîndu-și fruntea cu o batistă mare de culoare roșie.

— Ăăă... Old Pete ?

Se produse agitație ; din fundul sălii se ridică o figură bizară, cea a unui bătrînel sfrijit, drept ca luminărica, cu o barbă căruntă și sprîncene zbîrlite. Îmbrăcat aidoma unui arlechin, cu niște bulendre vechi, peticite peste tot și foarte murdare, Olt Pete merse ezitînd pînă la scaunul rezervat martorilor.

— Numele dumneavoastră, vă rog ?

— Ha ?

Bătrînelul îl privi pieziș ; îți crea impresia că nu vede.

— Numele dumitale ! Peter... și mai cum ?

Old Pete scutură din cap.

— Nu am nume. Eu sînt Old Pete. De altfel sînt mort. De douăzeci de ani sînt mort.

Se așternu o tăcere plină de oroare, iar Stapleton privi în jurul său cu un aer stupefiat. Deodată, un bărbat mic de statură, cu un aer vioi, așezat lîngă estrada judecătorului, se ridică în picioare și luă cuvîntul.

— Am să vă explic eu, domnule judecător. Old Pete e puțin cam nebun. Eu numai așa îl știu de cînd s-a stabilit la noi în ținut. Cabana lui de vînător e puțin mai sus de Arroyo, pe coline.

— Ah... vă mulțumesc, domnule Hollis.

Primarul din Arroyo se așează din nou pe scaun, în timp ce din rîndurile asistenței se făcu auzit un murmur de aprobare. Old Pete rînji și îl salută pe Hollis cu un gest al mîinii. Judecătorul își continuă întrebările, la care martorul dădu răspunsuri vagi, suficiente totuși pentru a confirma relatarea lui Michel Orkins.

După el, Hollis primarul și sergentul Luden depuseră mărturie precum că fuseseră sculați din pat de Orkins și Old Pete și duși la locul dramei. După aceea luaseră cu ei cadavrul, oprindu-se în drum la casa lui Van, unde remarcaseră semnul făcut cu sînge pe ușă.

Mai departe a fost chemat să depună mărturie un german gras și surizător.

— Luther Bernheim, dumneata ai un magazin de produse alimentare la Arroyo ?

— Da, domnule judecător.

— Îl cunoșteai pe Andrew Van ?

— Da. Era unul dintre clienții mei, un client bun, care plătea totdeauna foarte regulat.

— Îl cunoșteai de multă vreme ?

— *Ach !* De ani de zile.

— Venea el însuși să-și cumpere alimentele ?

— Citeodată. Dar de cele mai multe ori venea Kling, servitorul lui. Domnul Van venea personal să achite notele de plată.

— Era amabil ?

— Da.

— Ai putea să spui despre el că era ciudat, original ?

— Ciudat... nu. Poate puțin original. De exemplu, îmi comanda mereu icre negre.

— Icre negre ?

— *Ia.* Era singurul client care îmi comanda așa ceva. Le aduceam special pentru el. Totdeauna de cea mai bună calitate.

— Domnule Bernheim, domnule Hollis și dumneata, sergente Luden, vă rog să mă urmați în încăperea vecină pentru identificarea oficială a cadavrului.

Judecătorul părăsi estrada, urmat de cei trei cetățeni. Toată lumea începu să vorbească în același timp. La întoarcere, fața cumsecadelui băcan din rozalie devenise aproape verde, iar ochii lui reflectau oroarea celor văzute.

Ellery Queen suspină. Un profesor de țară care comanda iere negre! Oare sergentul Luden să fie un tip mai subtil decît părea? Să fi cunoscut Van un trecut mai strălucit?

Procurorul Crumit se apropie de estradă. Din sală se auzi un murmur de nerăbdare; toți simțeau că pînă acum nu fusese decît o introducere.

— Domnule procuror, zise Stapleton, ne puteți comunica informații despre viața dusă de Andrew Van înainte și după venirea lui la Arroyo?

— Da.

— Atunci vă rog să ne comunicați tot ce ați descoperit.

Procurorul își sprijini mîna de spătarul scaunului destinat martorilor.

— Andrew Van și-a făcut pentru prima dată apariția la Arroyo ca urmare a unui anunț dat în ziare pentru ocuparea unui post de profesor. Referințele lui erau excelente și municipalitatea l-a angajat. A venit împreună cu Kling, servitorul lui, și a închiriat casa în care a locuit pînă la moarte. Purtarea lui a fost exemplară și nu i se puteau aduce decît cuvinte de laudă...

Crumit făcu o pauză.

— Am aflat că fusese profesor la un colegiu din Pittsburg înainte de a veni la Arroyo.

— Și înainte?

— Nici o urmă. Naturalizat american de treisprezece ani, Van era armean, născut în 1885.

Armean, își zise Ellery Queen. Nu departe de Galileea... Prin minte îi treceau tot felul de gînduri ciudate, pe care le alungă, de altfel, cît se poate de repede.

— Și Kling, domnule procuror?

— Era un copil găsit, crescut de orfelinatul Sf. Vincențiu din Pittsburg. Ajuns bărbat în toată firea, orfelinatul îl folosea ca om la toate. Andrew Van, cînd și-a dat demisia de la colegiul din Pittsburg și a acceptat postul de la Arroyo, a fost la orfelinat pentru a-și lua de acolo un servitor. Alegerea s-a oprit asupra lui Kling și acesta l-a urmat pe Van la Arroyo, unde a rămas pînă la moartea stăpînului său.

Ellery se întrebă ce motiv îl putuse determina pe Van să părăsească un oraș mare cum era Pittsburgul pentru o astfel de văgăună. Un trecut nelegiuit, dorința de a se ascunde ? Cînd vrei să te ascunzi îți alegi un oraș mare, nu un cătun ! Nu, cauzele erau probabil mai profunde, mai obscure...

— Ce fel de om era acest Kling ? întrebă Stapleton.

— Cei de la orfelinat îl descriu ca pe un om simplu. Cu totul inofensiv.

Judecătorul se scuză brusc față de procuror și îl chemă din nou pe băcanul din Arroyo.

— Îl cunoașteți pe Kling, domnule Bernheim ?

— Da, domnule judecător.

— Descrieți-mi-l.

— Oh, era un individ liniștit, cumsecade. Destul de prost...

— Este adevărat, domnule Bernheim, că acest Kling era cunoscut în tot Arroyo *pentru forța lui fizică* ?

Ellery zîmbi.

— *Ach*, da, făcu Bernheim. Acest Kling era foarte puternic ! Era în stare să ridice un butoiaș cu zahăr ! Dar n-ar fi omorît nici măcar o muscă, domnule judecător. Îmi aduc aminte că odată...

— De ajuns, zise Stapleton. Domnule Hollis, vreți să veniți mai aproape ?

Primarul se apropie. Ellery își zise că avea un aer dezagreabil.

— Sînteți președintele consiliului municipal, domnule Hollis ?

— Da.

— Vreți să spuneți juriului tot ce știți despre Andrew Van ?

— A dat totdeauna satisfacție deplină. Un om care studia mult, ieșind foarte rar din casă în afara orelor de școală. Unii îl considerau distant, dar eu nu împărtășesc această părere. Era puțin sociabil, asta e tot. Și, deși era de origine străină, vorbea englezește ca mine și ca dumneavoastră.

— Primea vizite ?

— Nu, nu cred, dar natural că nu pot afirma cu toată siguranța. Era un tip ciudat, continuă primarul cu un aer gînditor. O dată sau de două ori, zicînd că vreau să mă duc la Pittsburg, Van mi-a cerut să-i cumpăr niște cărți, niște cărțulii curioase... Filozofie, istorie, astrologie...

— Da, da, foarte interesant, domnule Hollis. Apropo, sînteți bancherul din Arroyo ?

— Da.

Primarul roși și-și îndreptă privirea spre picioarele lui scurte. Ellery înțelese după expresia lui Hollis că era atotputernic la Arroyo sau aproape.

— Andrew Van avea un cont la banca dumitale ?

— Nu. Își primea în mod regulat salariul în bani lichizi și păstra toți banii asupra lui. Ce vreți, fiecare cum crede de cuviință ! Știu asta chiar de la el.

— Lucrul acesta se știa la Arroyo ?

Hollis ezită.

— Mărturisesc că le-am spus cîtorva persoane...

Primarului i se mulțumi și locul său fu luat de sergentul Luden.

— Ai cercetat casa lui Andrew Van, sergente, în dimineața zilei de vineri, 25 decembrie ?

— Da, domnule judecător.

— Ai găsit bani ?

— Nu.

„Mișcări diferite" în sală. Să fie oare furtul mobilul crimei ? Ellery se încruntă. Nu se potrivea în nici un fel. Mai întîi, o crimă cu o aparență fanatico-religioasă, apoi un furt de bani. Cele două mobiluri nu se potriveau deloc...

Un bărbat aduse un obiect pe estradă, o cutie veche din metal cu mînerul răsucit ; micul lacăt atîrna deschis. Judecătorul luă cutia, o deschise și o răsturnă, arătînd că era goală.

— Sergente, recunoști această cutie ?

— Da. Era caseta lui Andrew Van și am găsit-o la el acasă, deschisă.

Judecătorul o dădu spre cercetare juriului. Apoi îl chemă pe administratorul poștei din Arroyo.

— Andrew Van primea multe scrisori ?

— Nu.

— A primit vreo scrisoare sau vreun pachet în ultima săptămînă dinaintea morții ?

— Nu.

— Punea deseori scrisori la poștă ?

— Nu. Sînt cel puțin trei luni de cînd nu i-am mai văzut scrisul.

După aceea veni rîndul doctorului Strang, medic legist, care sosi tîrîndu-și picioarele de parcă n-ar fi fost nici o grabă.

— Doctore Strang, îl întrebă magistratul, cînd ați examinat prima oară cadavrul ?

— După două ore de la descoperirea lui.

— Ați putea preciza juriului ora aproximativă a decesului ?

— Da. Acest om trebuie să fi murit de șase sau opt ore față de momentul cînd a fost găsit crucificat.

— Ceea ce ar situa crima pe la miezul nopții, în ajunul Crăciunului ?

— Întocmai.

— Aveți să ne faceți alte precizări în legătură cu starea cadavrului ?

Medicul răspunse cu un aer ostenit :

— Cadavrul nu prezenta nici un fel de urme în afară de perforațiile făcute de cuie și rana deschisă a gîtului.

Judecătorul se ridică pe jumătate și întrebă :

— Care e concluzia pe care o trageți din acest fapt, doctore Strang ?

— Că, probabil, defunctul a fost împușcat în cap sau că a fost lovit foarte puternic, pentru că nu mai prezintă alte urme de violență pe corp.

Ellery dădu din cap aprobativ. Medicul continuă :

— După părerea mea, omul era deja mort cînd i s-a tăiat gîtul cu un instrument foarte ascuțit, dacă e să ne luăm după aspectul rănii.

Judecătorul ridică un obiect ce se găsea pe biroul său, un topor, și se adresă doctorului Strang :

— Credeți că Van ar fi putut fi decapitat cu această armă ?

— Da.

— Acest topor a fost găsit acasă la Van, în odăița din spatele bucătăriei unde a fost comis omorul. Dați-mi voie

să vă atrag atenția, domnilor, că pe coadă nu s-au găsit amprente digitale, fapt ce indică premeditarea criminalului. Aș adăuga că în privința proprietarului acestui topor nu există nici un dubiu, el este chiar Van ; Kling se folosea de topor ca să taie lemne. Vă mulțumesc, doctore Strang. Colonele Pickett, vreți să vă apropiați ?

Era șeful poliției statului. Judecătorul îl rugă să comunice juriului ceea ce avea de spus.

— În ciuda tuturor cercetărilor efectuate sub conducerea mea, bubui glasul colonelului, nu am reușit să găsim capul victimei. Și nici să dăm de urma lui Kling. Am trimis semnalmentele acestui om în statele învecinate. Andrew Van a fost văzut pentru ultima dată în după-amiaza zilei de joi, 24 decembrie, la doamna Traub, la Arroyo ; se dusese în vizită la această doamnă să-i aducă la cunoștință că silința la școală a fiului ei, William, lăsa foarte mult de dorit. După plecarea lui, nimeni nu l-a mai văzut.

— Dar Kling ?

— Ultimul care l-a văzut în acea după-amiază, cam pe la orele patru și zece, a fost Timothy Traynor, un fermier care locuiește între Pughtown și Arroyo. Kling a cumpărat de la el un sac de cartofi, cu care a plecat pe umăr.

— Ați găsit cartofii acasă la Van ?

— Da. Sacul era intact. Traynor l-a identificat.

— Mai aveți și altceva să ne aduceți la cunoștință, colonele ?

Colonelul Pickett privi în jurul lui înainte de a răspunde.

— Bineînțeles.

În sală se așternu o tăcere apăsătoare. Ellery zîmbi cu un aer plictisit ; era momentul dezvăluirilor. Colonelul șopti două cuvinte la urechea judecătorului și-i făcu semn să înainteze unuia dintre oamenii lui care se găsea în fundul sălii. Soldatul se apropie, ținînd de braț un individ ciudat : un bătrînel cu părul lung și brunet, cu barba încîlcită. Doi ochi strălucitori de fanatic și o piele bronzată ; drept haine nu avea decît niște pantaloni trei sferturi kaki, scorțoși din cauza jegului, și un pulover brun. În picioare avea niște sandale de o formă bizară. În mînă ținea

un fel de baghetă din lemn, care se termina cu forma grosolană a unui șarpe, probabil opera unui artist naiv.

În sală se produse agitație și lumea izbucni în ris. Judecătorul le ceru furios să facă liniște.

În spatele soldatului și bătrînului cu bagheta venea un tînăr alb la față, îmbrăcat cu o salopetă pătată de ulei. Era cu siguranță cunoscut de concetățenii săi, căci mai multe persoane i-au făcut semne de încurajare. Cei trei se așezară în fața judecătorului. Bătrînelul cu bagheta dădea semne vădite de mare spaimă.

— Gaspard Croker !

Tînărul palid se ridică cu nervozitate.

— Sînteți proprietarul garajului de pe Main Street din Weirton ?

— Păi sigur că da. Doar mă cunoașteți, domnule Stapleton...

— Răspundeți la întrebarea mea, făcu judecătorul cu un aer sever. Explicați juriului ce s-a petrecut pe la orele unsprezece, în seara din ajunul Crăciunului.

— Tocmai închisesem garajul în ajunul Crăciunului. Locuiesc în spatele lui, într-o căsuță. În noaptea aceea, la orele unsprezece, cum stăteam eu așa și vorbeam cu nevastă-mea, aud un zgomot care mi s-a părut că venea dinspre garaj ; am dat fuga în întunericul de-afară și am găsit într-adevăr un individ care bătea cu putere în poartă. Cînd m-a văzut...

— O clipă, domnule Croker. Cum era îmbrăcat ?

— Cred că purta niște haine închise. E tot ce am remarcat...

— Și fața ?

— Nu l-am văzut prea bine, căci omul era înfofolit din cauza frigului, sau poate că nu voia să fie recunoscut... Mi s-a părut că e complet ras, foarte brunet, cu aspectul unui străin, deși vorbea foarte bine americana.

— Ce vîrstă i-ați da ?

— Cam vreo treizeci de ani, poate ceva mai mult... Greu de spus.

— Ce dorea ?

— Să închirieze o mașină care să-l ducă la Arroyo.

Tăcerea era atît de mare încît Ellery auzea respirația vecinilor săi.

— Și ? întrebă judecătorul.

— Mărturisesc, continuă Croker cu mai multă siguranță, că această perspectivă nu mi-a surîs deloc. La orele unsprezece, în ajunul Crăciunului... să-ți lași nevasta sinugură... Dar bărbatul a scos din portofel și mi-a oferit zece dolari. Ce vreți, domnule judecător, sînt sărac și suma era mare. Am acceptat. Îmi anunț nevasta, scot mașina și plecăm. Pe drum îl întreb dacă are o destinație precisă la Arroyo ; îmi răspunde întrebîndu-mă dacă drumul spre Arroyo nu se întretaie cu cel de la Pughtown la New Cumberland. Îi răspund că da. Atunci el îmi zice : „Acolo mă vei duce". L-am dus, l-am lăsat acolo, după care mi-am luat banii și m-am întors acasă cît am putut mai repede.

— Ați putut vedea ce a făcut cînd v-ați despărțit ?

— Da, am întors o dată capul înapoi și l-am văzut dispărînd după coliturâ, spre Arroyo. Am remarcat că șchiopăta ușor, domnule judecător.

Un hîrîit răgușit ieși din gîtul fenomenului bărbos așezat lîngă soldat ; ochii i se mișcară cu repeziciune în orbite, de la dreapta la stînga, de parcă ar fi căutat o posibilitate să fugă.

— Cu ce picior, domnule Croker ?

— Parcă cu piciorul stîng.

— L-ați mai văzut de atunci pe omul acela ?

— Niciodată, domnule judecător.

Croker păru încîntat că putea să plece.

— E rîndul dumitale acum, zise judecătorul Stapleton adresîndu-se lui Barbă-Brună.

Soldatul îl împinse pe bătrîn să se ridice în picioare, apoi acesta înaintă, cu ochii plini de spaimă, pînă la scaunul martorilor.

— Numele dumitale ? întrebă Stapleton.

Ellery avu sentimentul ciudat că omul se ruga, adresa o rugă șarpelui ce decora bagheta pe care o ținea cu brațul întins, ceea ce stîrni ilaritate în sală. Numai că judecătorul îi puse repede capăt. Bătrînul își trase înapoi umerii slabi, îl privi țintă pe Stapleton și strigă cît îl ținea gura :

— Sînt Harakht, zeul soarelui amiezii. Ra-Harakht, șoimul ! Urmă o tăcere plină de stupefacție. Judecătorul fu

gata să se tragă înapoi. După un moment, din rîndurile asistenței se auziră cîteva rîsete isterice, dar de data aceasta nu în bătaie de joc, ci de frică. Ceva ciudat și înspăimîntător emana din omul acela evident sincer.

— Cum ? întrebă judecătorul cu o voce slabă.

Bătrînul își încrucișă brațele, dar nu catadicsi să răspundă.

— Aăăă... Ce profesiune aveți, domnule... Harakht ?

Situația devenea penibilă. Lui Ellery îi fu jenă pentru judecător.

— Sînt vindecătorul celor slabi, zise în sfîrșit Harakht. Le redau bolnavilor sănătatea. Sînt cel care plutește pe *Manset*, barca zorilor. Sînt cel care plutește pe *Mesenktet*, barca nopții. Alții mă numesc Horus, regele orizontului. Sînt fiul lui Nut, zeița Cerului, și al lui Qeb, mama lui Isis și a lui Osiris. Sînt zeul suprem din Memphis. Sînt...

— Destul ! izbucni judecătorul. Ce înseamnă asta, colonele Pickett ! Înțelesesem că acest om are să ne comunice lucruri importante...

Șeful poliției statului se ridică vioi. Cel care își zicea Harakht aștepta liniștit, groaza de la început îi dispăruse complet.

— Îmi cer scuze, domnule judecător, zise Pickett. Ar fi trebuit să vă previn că acest om nu e în toate mințile. E un soi de țigan nomad care merge din oraș în oraș într-o căruță trasă de un cal, vînzînd niște produse așa-zis miraculoase. Căruța lui e plină de sori și de simboluri egiptene. Face o reclamă sforăitoare medicamentului pe care îl vinde, medicament care, după spusele lui, vindecă totul...

— Este elixirul tinereții, zise Harakht cu o mare gravitate. Lumina soarelui pusă în sticle...

— Pur și simplu untură de pește, îl întrerupse Pickett zîmbind. Nimeni nu-i cunoaște adevăratul nume și cred că el însuși l-a uitat.

— Mulțumesc, colonele, făcu Stapleton cu demnitate.

Ellery tresări, căci recunoscuse brusc emblema sculptată grosolan pe care o ținea nebunul în mînă. Era un *uraeus*, sceptrul șarpe, simbolul divinității și al regalității

la vechii egipteni... Ellery își îndreptă spatele, devenind mai atent.

— Aăă... Harakht, de vreme ce trebuie să-ți spun astfel, ai auzit depoziția lui Croker cu privire la omul bronzat, ras și care șchiopăta ?

O sclipire de rațiune trecu prin ochii vindecătorului bărbos. Răspunse din nou cu aerul înspăimîntat de la început :

— Omul care șchiopătă... da.

— Această descriere îți amintește de cineva ?

O ezitare. Apoi :

— Da.

— Ah ! De cine ?

— De preotul meu.

„Mișcări diverse" în rîndurile asistenței.

— Adică ?

— E discipolul meu, preotul meu. Marele preot al lui Horus.

— Da, da, făcu Stapleton. Numele lui.

— Velja Krosac.

— Him ? zise judecătorul. Un mare străin, nu-i așa ? *Armean* ?

— Egiptul este unica națiune, răspunse Harakht.

— Unde este acest Vel... Velja Krosac ?

Harakht dădu din umeri.

— Plecat.

Dar Ellery zări o lucire de spaimă în ochii lui mici și care clipeau mereu.

Colonelul Pickett se ridică în picioare.

— Dați-mi voie să rezum, domnule judecător. Am remarcat acest nume de Krosac pe anumite hîrtii din căruța acestui nebun. Este un personaj destul de misterios, pe care Harakht l-a cules Dumnezeu știe de pe unde în cursul călătoriilor lui și care îi servea într-un fel drept impresar. În ajunul Crăciunului, aflîndu-se în tovărășia lui Harakht, Krosac a dispărut din Holliday's Cove, la o depărtare de cîteva mile de aici. Bătrînul pretinde că de atunci nu l-a mai văzut.

— Nu ați dat de urma acestui individ ?

— Nu încă, mormăi colonelul cu un aer iritat. Dar îl vom găsi.

— Harakht, întrebă judecătorul, nu ai fost niciodată la Arroyo ?

— Arroyo ? Nu cunosc.

— Ce știi de Krosac ?

— Un credincios adevărat, afirmă Harakht. Venerează sfintele altare...

— Bine, bine, zise judecătorul sătul. Luați-l de aici...

Soldatul zîmbi, îl apucă de braț pe Barbă-Brună și dispăru cu el în mulțime. Ellery suspină. Toate astea nu erau deloc încurajatoare, cazul se complica, frizînd nebunia, farsa... Și totuși, acel corp mutilat cu sălbăticie, crucificat...

Crucificat ! Tresări. Răstignire... vechiul Egipt. Unde...

Ancheta continuă. Restul martorilor nu dezvăluiră nimic interesant. Ellery ieși din visare tocmai în clipa în care judecătorul Stapleton se ridică să-și expună concluziile juriului.

— Domnilor jurați, zicea el, ați auzit...

Ellery se ridică brusc. Stapleton se întrerupse și îl privi nemulțumit.

— Domnule Queen...

— O clipă, domnule Stapleton. Am de comunicat ceva care interesează ancheta. Un fapt...

— Cum ? exclamă procurorul Crumit. Un fapt nou ?

— Nu, domnule procuror, răspunse Ellery zîmbind. Un fapt foarte vechi, mai vechi decît religia creștină. Dacă îmi permiteți să vă atrag atenția asupra faptului că, în cursul acestei anchete, nu s-a vorbit de caracteristica cea mai ciudată a cazului, și anume că ucigașul și-a dat osteneala să răspîndească litera sau simbolul T de jur împrejurul locului crimei. Intersecția drumurilor în formă de T. Stîlp indicator în formă de T. Cadavrul decapitat și crucificat astfel încît să reprezinte un T. Și încă un T scris cu sînge pe ușa victimei. Presa a subliniat această obsesie ciudată...

— Da, da, îl întrerupse procurorul Crumit. Știm toate astea. Și ?

— Iată, zise Ellery. Litera-simbol T poate să nu aibă nici o legătură cu alfabetul.

— Ce vreți să spuneți, domnule Queen ? întrebă judecătorul Stapleton.

— Că simbolul T are o semnificație religioasă... Există o cruce, printre numeroasele simboluri religioase de această formă, care are aparența unui T. Se numește crucea *Tau* sau *crux commissa*. Cruce de origine păgînă, cu mult anterioară crucilor grecești, care ele însele au precedat crucea creștină cu mai multe secole. Dar iată unde voiam să ajung... *Tau* sau crucea în formă de T se mai numește și *crucea egipteană !*

PARTEA A DOUA

CRUCIFICAREA UNUI MILIONAR

CAPITOLUL 1

PROFESORUL YARDLEY

Dezvăluirea lui Ellery nu făcuse decît să crească misterul și în cele din urmă juriul dăduse verdictul de „omor comis de unul sau mai mulți necunoscuți". De altfel, Ellery nu întrezărea nici cea mai mică soluție posibilă și se întoarse la New York foarte nedumerit. Sfîrși chiar prin a-și reproșa că se dusese prea departe cu gîndul...: Probabil că Krosac, un străin naturalizat american, îl asasinase pe profesor, și acesta tot de origine străină, împins de motive obscure care s-ar fi putut foarte bine să nu fie cunoscute niciodată pentru că dispăruse. De ce să nu se accepte această explicație ? Dar Kling ? O legătură cu trecutul pe care ucigașul probabil că o distrusese, pentru că servitorul știa prea multe...

* * *

Au trecut șase luni. Ellery, întors la New York, uitase complet de crima din Arroyo, cînd, într-o dimineață de iunie, primi o telegramă pe cînd își lua micul dejun împreună cu tatăl său, inspectorul.

Telegrama venea din partea profesorului de istorie veche de la universitatea unde Ellery își făcuse studiile, profesorul Yardley, la care tatăl și fiul țineau foarte mult,

dar pe care nu-l mai văzuseră de multă vreme. După ce o citi, Ellery întinse telegrama tatălui său și se repezi în dormitor. Iată textul :

Vino să petreci aici cîteva zile Stop Asta îți va permite să îmbini utilul cu plăcutul Stop Vecin găsit în această dimineață decapitat și crucificat pe stîlp-totem Stop Te aștept

YARDLEY

CAPITOLUL 2

BRADWOOD

Ellery urcă în fidelul lui automobil Duesenberg și plecă cu toată viteza spre Long Island, unde se afla proprietatea profesorului Yardley, aproape de mare, la cîteva mile depărtare de New York. Tatăl lui avusese precauția să anunțe telefonic vizita „celebrului său fiu" inspectorului Vaughn de la poliția din Nassau, rugîndu-l să-l primească bine, cu atît mai mult cu cît Ellery avea să-i furnizeze și unele informații. Aceeași recomandare fusese făcută, tot telefonic, și procurorului Isham din același stat.

Ellery opri pe la prînz pe drumul ce separa cele două proprietăți : una, dacă te luai după numărul polițiștilor și al automobilelor oficiale masate în fața porții de la intrare, trebuia să fie cu siguranță casa în care se produsese crima ; cealaltă trebuia să fie, deci, a profesorului Yardley.

Desprinzîndu-se din grupul de polițiști, profesorul, un om cu barbă, înalt și urît, veni în întîmpinarea lui Ellery și își manifestă plăcerea pe care o avea revăzîndu-și fostul elev. Apoi îi explică în puține cuvinte că totdeauna urmărise cu un viu interes isprăvile lui de polițist amator ; citise o relatare a acelei crime bizare, petrecută în urmă cu șase luni în Statul Virginia și remarcase intervenția lui Ellery.

— Vom mai vorbi despre această cruce egipteană. Pînă atunci hai să mergem la Isham... A fost destul de drăguț să mă lase să circul liber pe proprietatea Bradwood...

Înaintară pe aleea care ducea spre o casă mare, în stil colonial, Bradwood, unde ordinea și grădinile bine întreținute erau dovezi ale bogăției proprietarului. În ușa mare

de la intrare, Isham, procurorul districtului, purta o conversație foarte însuflețită cu o persoană solidă, îmbrăcată civil.

— Domnule Isham, zise profesorul Yardley, dați-mi voie să vi-l prezint pe protejatul meu, Ellery Queen.

— Ah, perfect, zise Isham, am primit un telefon de la tatăl dumitale. Îmi pare bine că te văd, domnule Queen. Nu prea știu ce-ai putea face, dar...

Procurorul dădu cu indiferență din umeri.

— Îți prezint pe inspectorul Vaughn, continuă el.

Ellery dădu mîna cu amîndoi. Procurorul îi propuse foarte amabil să-l ducă să vadă totemul tragic. Coborîră toți patru treptele peronului și înaintară pe o alee care dădea ocol casei. Ellery își putu da seama de marea întindere a proprietății. Casa era situată la jumătatea distanței dintre drumul unde își lăsase mașina și un mic golf căruia i se zăreau reflexele apei în bătaia soarelui. Procurorul îi spuse că se numea Golful Ketcham. Iar în depărtare era o insulă mică, Insula Stridiilor.

Aleea îi duse departe de casă, pînă într-un luminiș, în centrul căruia se înălța un obiect grotesc, înconjurat de polițiști și de detectivi.

Conversațiile se întrerupseră și Ellery putu să vadă un stîlp gros din lemn, altădată împestrițat cu culori stridente, din care nu mai rămăseseră astăzi decît urme vagi. Sculpturile care îl împodobeau reprezentau simboluri de animale, iar sus de tot, încoronare a fetișului, un vultur cu ciocul în jos și cu aripile mari desfăcute. Aripile erau plate și Ellery remarcă imediat că ansamblul avea forma unui T.

Pe stîlp se găsea corpul unui om decapitat, cu brațele legate de aripi cu sfoară, picioarele fiind fixate prin același procedeu. Ciocul ascuțit al vulturului atingea ușor orificiul plin de sînge al gîtului fără cap.

— Ce oroare ! exclamă Ellery.

— Da, murmură procurorul înfiorîndu-se.

Se apropiară. Ellery remarcă o cabană rustică situată foarte aproape în luminiș și a cărei intrare era păzită de un polițist. Apoi cercetă cu privirea cadavrul : un om între două vîrste, dacă luai în considerare burta mare și mîi-

nile cu venele umflate. Era îmbrăcat cu niște pantaloni de flanelă gri, o cămașă de mătase descheiată la gît și cu o haină de interior din catifea neagră. În picioare avea șosete și pantofi albi. Totul scăldat de sînge.

— Un totem ? întrebă Ellery.

— Da, răspunse Yardley. Este o replică nord-americană autentică, sau o imitație admirabilă. Vulturul ar însemna „Clanul Vulturilor".

— Cadavrul a fost identificat ?

— Sigur că da, zise inspectorul Vaughn. Contemplați ce a mai rămas din Thomas Brad, proprietarul Bradwood-ului, importator de covoare și multimilionar.

— De cine a fost descoperit ?

— De unul din servitorii lui, un anume Fox, care era atît șoferul cît și grădinarul proprietarului. Fox trăiește într-o cabană situată de cealaltă parte a casei, în pădure ; în această dimineață, pe la șapte, a venit ca de obicei să scoată mașina din garajul ce se găsește în spatele casei ; Jonah Lincoln se folosește de ea ca să meargă la biroul de la New York. Pentru că Lincoln nu era încă gata, Fox a venit în această zonă să arunce o privire florilor. Inutil să-ți mai vorbesc de fiorul de oroare pe care l-a avut în fața unui asemenea spectacol.

— Bănuiam eu, remarcă profesorul Yardley, care examina stîlpul-totem și sinistra lui povară, cu o lipsă totală de emoție, de parcă ar fi fost vorba de un obiect interesant din punct de vedere istoric și nimic mai mult.

— Ei bine, continuă Vaughn, Fox s-a dezmeticit și a alertat toată casa. Lincoln s-a ocupat apoi de toate, avînd grijă ca nimeni să nu se atingă de cadavru.

— Cine este acest Lincoln ? întrebă Ellery.

— Directorul general al afacerilor Brad, *Brad și Megara*, îi cunoașteți, marii importatori de covoare. Lincoln locuiește aici. Brad îl aprecia foarte mult.

— Și Megara ? Locuiește și el aici ?

— Cînd nu e plecat în călătorie. În momentul de față Megara este plecat într-o croazieră de mai multe luni. Dintre cei doi asociați, Brad reprezenta elementul activ.

— Trag concluzia că totemul își datorează probabil prezența în această grădină uneia din călătoriile domnului Megara, zise Ellery.

Un bărbat destul de scurt și durduliu se apropie de ei ; în mînă avea o geantă neagră.

— Iată-l pe doctorul Rumsen, medicul nostru legist, zise Isham scoțînd un suspin de ușurare. Uitați-vă, doctore !

Medicul își exprimă prin tăcere oroarea pe care i-o inspira acel spectacol îngrozitor. Inspectorul Vaughn făcu semn la doi detectivi, care se apropiară cu cuțitul în mînă; unul dintre ei dispăru în cabana rustică și aduse de acolo un scaun de grădină pe care îl așeză în fața totemului. Apoi, înainte de a se urca pe el, detectivul întrebă :

— Tăiem sfoara, șefule, sau desfacem nodul ? Cred că aș putea...

— Tăiați, zise imediat inspectorul. Vreau să văd cum arată nodul, s-ar putea să ne ofere vreun indiciu.

Se apropiară și alți detectivi și cadavrul lui Brad a fost dezlegat de stîlp.

— Apropo, zise Ellery, observînd sinistra coborîre de pe cruce, cum a făcut ucigașul să țină corpul pe totem în timp ce îi lega mîinile ?

— La fel cum procedează acum detectivul, răspunse procurorul. Am găsit în cabana rustică un scaun pătat de sînge. Poate că au fost doi... Probabil că a pus scaunul la locul său după ce s-a folosit de el. În această cabană mai sînt și alte lucruri care ar putea să fie interesante, domnule Queen...

Cadavrul fusese dat jos și întins pe iarbă.

— Uitați, priviți asta, zise inspectorul Vaughn.

Scoase din buzunar un mic disc roșu și i-l întinse lui Ellery. Era o piesă de la un joc de dame.

— Him, făcu Ellery. Foarte prozaic... Unde l-ați găsit, inspectore?

— Pe pietriș, la cîțiva pași de stîlpul-totem.

— De ce acordați importanță acestei mici descoperiri ? mai întrebă Ellery.

Vaughn zîmbi.

— Iată cum am găsit-o. Mai întîi veți constata după starea acestei piese că nu a stat multă vreme pe sol. Or, un obiect roșu ar fi foarte vizibil pe acest pietriș pe care Fox îl greblează cu grijă în fiecare zi ; Fox afirmă că ieri nu

se afla aici și îl cred. După părerea mea, această piesă are o legătură cu evenimentele din noaptea trecută.

— Raționamentul mi se pare foarte just, inspectore, zise Ellery înapoindu-i obiectul.

În același moment doctorul Rumsen trase o înjurătură foarte puțin academică.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Isham apropiindu-se imediat.

— Vedeți...

Cadavrul lui Thomas Brad, țeapăn ca o statuie de marmură, era întins pe pămînt. Ellery înțelese că era vorba de rigiditatea cadaverică. Se gîndi cu indignare că era vorba de un corp omenesc ciopîrțit încît să semene cu un T... ca și Andrew Van.

Medicul, care ridicase mîna dreaptă a mortului, arăta spre palma vineție. În centru, clar imprimată, se putea vedea o pată roșie circulară, cu conturul aproape întreg.

— Ia uitați-vă la asta, mormăi doctorul Rumsen. Nu e sînge. S-ar zice că e vopsea...

— Ia te uită, făcu Ellery, mi se pare că previziunea se realizează, inspectore. Piesa... în partea dreaptă a stîlpului-totem... mîna dreaptă a mortului...

— La naiba, da ! exclamă Vaughn.

Așeză piesa pe urma din palmă și constată că se încadra exact în contur.

— Dar ce dracu...

Procurorul Isham clătină ușor din cap.

— Ia-o ușurel, Vaughn, încă n-ai văzut biblioteca... Acolo se află un joc de dame cu o partidă întreruptă. Brad avea o piesă în mînă cînd a fost ucis și ucigașul n-a știut. Piesa nu a căzut jos decît în momentul cînd l-a legat pe cruce, asta e tot.

— Prin urmare crima a fost comisă în casă ? întrebă Ellery.

— Oh, nu. În cabana rustică de alături ; dovezi sînt din belșug... Prezența piesei se explică cu ușurință. Probabil căldura sau transpirația mîinii lui Brad a făcut să se ia culoarea.

Se îndreptară spre cabana rustică.

— Nu există lumină electrică, zise Ellery.

— Presupun că ucigașul a folosit o lanternă.

Cabana, cu o formă circulară și un acoperiș ascuțit, nu avea ca mobilier decît o masă simplă și două scaune, dintre care unul pătat de sînge. Pe podea, în centru, se întindea o pată mare de culoare brună.

— Sînge omenesc, murmură profesorul Yardley.

— Bineînțeles, răspunse Vaughn. E mult sînge, pentru că fără îndoială aici a fost Brad decapitat.

Ellery, care privea podeaua, tresări. Se vedea clar un T mare făcut cu sînge. Privirea i se întîlni cu cea a procurorului.

— Ce părere aveți, domnule Queen? Eu cred că îmi cunosc bine meseria, iar dumneavoastră sînteți la fel un om cu experiență, după cîte am auzit. Nu este vorba de un maniac?

— Cam așa pare, domnule Isham. Un totem! Tot fetișism, profesore, nu-i așa?

Yardley sălta din umeri cam nedumerit.

— Maniacul vostru mi se pare că are o imaginație cam complicată. Simboluri religioase nord-americane, simboluri egiptene, ce amestecătură...

Vaughn și Isham se uitară la el fără să înțeleagă, dar nici Yardley și nici Ellery nu considerară de cuviință să-i lămurească. Ellery se aplecă și examină o pipă de lemn care zăcea pe jos, lîngă pata de sînge coagulat.

— Este pipa lui Brad, explică inspectorul. Amprentele de pe ea sînt ale lui.

Capătul unde se punea tutunul, sculptat să semene cu capul lui Neptun, era pe jumătate plin cu scrum rece, și alt scrum identic, aflat foarte aproape, dovedea, după cum atrăsese atenția Vaughn, că pipa căzuse din mînă.

— Sînteți siguri că această pipă aparținea victimei? întrebă Ellery. I-ați întrebat și pe ceilalți care locuiesc în casă?

— Nu, răspunse Vaughn destul de tăios. Dar amprentele...

— De altfel, Brad purta un halat de casă de fumător, adăugă Isham, și în buzunare nu avea nici trabucuri, nici țigarete. Nu înțeleg, domnule Queen, ce vă face să credeți...

Profesorul Yardley își reținu un zîmbet.

— Dar nu cred nimic, domnule Isham. Chestie de obișnuință, asta e tot.

Ellery luă pipa și îi vărsă conținutul pe masă ; observînd că pe fund era lipit un strat de tutun neard, îl scoase și pe acesta, dar de data aceasta îl lăsă să cadă într-un pliculeț pe care îl scoase din buzunar.

— Vedeți, nu pretind deloc că această pipă n-ar fi aparținut lui Brad, dar cred că putem obține un indiciu după calitatea tutunului. Să presupunem că această pipă era a lui, dar că a *împrumutat* tutun de la asasin. Au mai fost cazuri... Remarcați felul special, cubic, în care a fost tăiată această mixtură. Vom examina tutunul pe care îl are în casă Brad. Dacă este tăiat la fel, putem considera acest punct lămurit : Brad fuma propriul său tutun. Dar în caz contrar...

— Foarte interesant, făcu Isham cu destulă răceală

* * *

Doctorul Rumsen tocmai intrase în cabana rustică.

— Părerea dumitale, doctore ? întrebă Isham.

— Corpul nu prezintă nici o urmă de violență, răspunse Rumsen. Prin urmare, capul a primit lovitura mortală.

Ellery tresări. Mai auzise deja un medic, cu cîteva luni înainte, exprimîndu-se în același termeni ! La Weirton...

— Să-l fi sugrumat ?

— Imposibil de precizat înainte de autopsie. Starea plămînilor ne va spune dacă a fost așa.

— De cît timp e mort ? întrebă inspectorul Vaughn.

— Aproximativ patrusprezece ore.

— Prin urmare, crima a fost comisă ieri seară pe la orele zece, pe întuneric deci, zise Isham.

— Și, în sfîrșit, v-aș semnala o pată a pielii deasupra genunchiului drept, conchise doctorul Rumsen.

În timp ce părăseau cabana, inspectorul Isham zise deodată :

— Apropo, domnule Queen, tatăl dumneavoastră ne-a telefonat anunțîndu-ne că ne veți furniza niște informații.

— Într-adevăr. Fără îndoială că ați remarcat aspectul ciudat pe care îl are stîlpul-totem în formă de T, datorită

aripilor deschise ale vulturului, perpendiculare pe stîlpul însuși. După aceea, cadavrul decapitat, brațele întinse, picioarele apropiate... Apoi litera T trasată cu sînge la locul crimei.

— Da, bineînțeles, am remarcat, făcu Isham, dar...

— Chiar și cuvîntul Totem începe cu T.

— Ei, totul e o pură coincidență.

— O coincidență ?

Ellery suspină.

— Oare tot ați mai crede că e vorba de o coincidență dacă v-aș spune că o crimă asemănătoare a fost comisă în Virginia de Vest, acum șase luni ? Că un om a fost găsit crucificat pe un stîlp indicator în formă de T, la încrucișarea a două drumuri care formau un T ? Că era decapitat și că litera T fusese trasată cu sînge pe ușa locuinței sale, la o oarecare distanță de locul crimei ?

Isham și Vaughn se opriră brusc și procurorul păli la față.

— Vorbiți serios, domnule Queen ?

— Sînteți uimiți, mormăi Yardley. Dar toate ziarele au relatat despre această crimă. Voi, niște profesioniști...

— Acum, murmură Isham, cînd vă aud vorbind despre asta, parcă îmi amintesc...

— Dar e curată nebunie, domnule Queen ! exclamă Vaughn. Asta nu înseamnă nimic !

— De acord, răspunse Ellery, și cu toate astea lucrurile s-au petrecut întocmai. Mai era acolo un omuleț care își zicea Ra-Harakht...

— Tocmai voiam să-ți vorbesc despre el, îl întrerupse profesorul Yardley.

— Harakht ! strigă Vaughn. Dar cunosc un nebun cu acest nume care conduce o colonie de nudiști în Insula Stridiilor, de cealaltă parte a golfului !

CAPITOLUL 3

AFACERI PRIVATE

A fost rîndul lui Ellery să fie surprins. Barbă-Brună, fanaticul, în împrejurimile proprietății Bradwood! Asociatul lui Krosac! Însoțit de profesor, tînărul se îndreptă spre casă.

— Acest Harakht, zise Yardley, mi se pare că cultivă în mod deosebit crucificările și litera T.

— Îl uitați pe Krosac, insinuă Ellery.

— Nu uit pe nimeni, răspunse Yardley. Un om poate avea un complice, nu-i așa? Și cunosc o brută enormă, un tip foarte primitiv...

Inspectorul Vaughn, care venea în fugă, întrerupse o conversație care promitea să fie interesantă.

— Am organizat supravegherea insulei, zise el. Ne vom ocupa în mod serios de acești oameni de îndată ce vom termina aici...

Procurorul părea năucit de cursul rapid al evenimentelor. Ascultase cu o atenție înfrigurată relatarea lui Ellery despre crima din Arroyo.

— Deci impresarul acestui Harakht a fost bănuit de săvîrșirea omorului? Cam cum arăta?

— Nu am avut decît o descriere superficială. Singurul lucru precis a fost că șchiopăta. Problema nu e simplă, domnule Isham. Vedeți, omul care își spune Harakht este singurul în stare să-l identifice pe misteriosul Krosac. Or, dacă el nu vrea să spună nimic...

— Să intrăm, zise Vaughn.

În salonul-casei îi aștepta un grup plin de durere. Trei persoane se ridicară în picioare la sosirea lui Ellery

și a celor care îl însoțeau. Ochii înroșiți de plîns, fețe trase...

— Aici... Bună, făcu bărbatul cu o voce aspră, sacadată, vă așteptam...

Ar fi putut avea treizeci și cinci de ani. Era înalt și viguros.

— Bună, făcu Isham. Doamnă Brad, vi-l prezint pe domnul Queen, venit special de la New York ca să ne ajute.

Ellery murmură banalele condoleanțe. Margaret Brad, o femeie cu un aspect plăcut, destul de frumoasă chiar, îi mulțumi cu un aer rătăcit, destul de penibil. Ellery îi dădu patruzeci și cinci de ani.

— Domnișoara Brad, fiica vitregă a domnului Brad... domnul Queen, continuă procurorul prezentările.

Helene Brad, o tînără cu ochi frumoși și inteligenți, cu părul roșu, înclină capul și se apropie de mama ei fără să spună o vorbă.

— Ei bine ? întrebă bărbatul.

— Facem progrese, zise Isham. Domnul Queen... domnul Lincoln...

Inspectorul Vaughn, în picioare în fața șemineului, cu mîinile la spate, se uita cu atenție la Lincoln. Isham se așeză ; iar profesorul se îndreptă spre fereastră. Cele două femei se țineau foarte bine — nici un suspin !

— Mai întîi, domnule Lincoln, începu Isham, aș vrea cîteva precizări despre acele bilete de teatru de ieri seară.

— Bilete de teatru... ah, da...

Lincoln fixă peretele cu o privire vitroasă.

— Ieri, Tom Brad i-a telefonat de la birou doamnei Brad că luase bilete la teatru pentru ea, pentru Helene și pentru mine. Doamna Brad și Helene trebuiau să mă întîlnească în oraș, la New York. Iar Brad plănuise să se întoarcă acasă, unde să-și petreacă seara. Mi-a vorbit despre asta puțin mai tîrziu și părea că dorește foarte mult să le însoțesc pe doamna și pe domnișoara. Nu aveam cum să refuz...

— De altfel, de ce-ați fi refuzat ? întrebă inspectorul.

— Pe moment, cererea lui mi s-a părut ciudată, răspunse Lincoln fără să clipească. Aveam multe acte de ve-

rificat la birou și intenția mea era să rămîn acolo pînă tîrziu ca să le rezolv împreună cu contabilul nostru. I-am amintit acest lucru lui Tom, dar a părut că nu-i acordă nici o importanță...

— Nu înțeleg, zise doamna Brad. De parcă ar fi vrut să se debaraseze de noi...

Stăpîna casei se înfioră.

— Doamna Brad și Helene s-au întîlnit cu mine la restaurantul Longchamp, unde am luat cina. După aceea le-am dus la teatru...

— La care ?

— La teatrul Parc. Le-am lăsat acolo...

— Oh, făcu Vaughn. Ați hotărît totuși să nu renunțați la treaba pe care o aveați ?

— Da. M-am scuzat, promițîndu-le că le voi lua la sfîrșitul spectacolului și m-am întors la birou...

— Unde ați lucrat împreună cu contabilul ?

Lincoln se uită la el.

— Da... Dumnezeule mare !

Tresări, îl privi pe inspector cu un aer rătăcit. Apoi continuă de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic :

— Am terminat totul și m-am întors la teatru...

— Contabilul a rămas toată seara cu dumneavoastră ? întrebă inspectorul.

— Dar... ce vreți să spuneți ? Nu, m-a părăsit pe la orele opt. Am lucrat mai departe singur.

Inspectorul tuși.

— La ce oră le-ați luat pe doamne de la teatru ?

— La orele unsprezece patruzeci și cinci, zise deodată Helene Brad. Dragul meu inspector, lăsați impresia că îl bănuiți pe Jonah și că încercați să-l prindeți cu mînciuna... De ce ?

— Adevărul nu a făcut niciodată rău cuiva, zise Vaughn cu răceală. Continuați, domnule Lincoln.

— M-am întîlnit cu doamna Brad și cu Helene la ieșire. Ne-am întors acasă...

— Cu mașina ? întrebă Isham.

— Nu, cu trenul de Long Island. După ce am coborît din tren a trebuit să luăm un taxi pentru că Fox nu venise să ne aștepte.

— Un taxi ? mormăi Vaughn.

Păru că reflectează, apoi părăsi încăperea, în timp ce femeile și Lincoln îl urmăreau cu o privire plină de anxietate.

— Continuați, zise Isham nerăbdător. Cînd ați ajuns acasă, totul părea normal ? Cît era ceasul ?

— Cred că unu, răspunse Lincoln.

— Era trecut de unu, zise Helene. Ai uitat, Jonah.

— Așa este. Nu am remarcat nimic anormal.

Inspectorul Vaughn se întoarse în liniște.

— Cum se face, doamnă Brad, întrebă Isham, că abia dimineață v-ați dat seama de absența soțului dumneavoastră ?

— Ne culcăm în camere separate, explică femeia cu buze palide. Fox ne-a anunțat de dimineață.

Inspectorul Vaughn se apropie de Isham și îi spuse ceva la ureche.

— De cît timp trăiți aici, domnule Lincoln ?

— De multă vreme. Cîți ani să fie, Helene ?

Amîndoi schimbară o privire de profundă simpatie.

— Cred că sînt opt ani, Jonah...

Vocea îi slăbi și ochii i se umeziră.

— Eram un copil cînd ai venit cu Esther.

— Esther ? întrebă Vaughn.

— Sora mea, răspunse Lincoln cu mai mult calm. Am rămas de mici orfani.

— Unde locuiește ? De ce nu am văzut-o ?

— Este pe insulă, răspunse Lincoln.

— Insula Stridiilor ? precizează Ellery. Foarte interesant. Practică cumva cultul soarelui ?

— De unde știți ? izbucni Helene. Jonah...

— Sora mea, explică Lincoln cu o oarecare jenă, are idei fixe. Nebunul care își zice Harakht a închiriat această insulă, proprietatea unei vechi familii din ținut, familia Ketcham, și a instituit acolo un cult, cultul soarelui și... al nudismului. Esther s-a interesat de acest cult, ceea ce a dus la certuri între noi. Pînă la urmă a părăsit Bradwood-ul și s-a alăturat acestei bande de nebuni... Pe legea mea, nu m-ar mira deloc să aflu că sînt amestecați în această crimă oribilă.

Ellery tuși ușor și se adresă doamnei Brad.

— Îmi veți scuza întrebarea, doamnă Brad... Înțeleg că domnișoara Brad, fiica dumneavoastră, era fiica vitregă a domnului Brad, în consecință al doilea soț al dumneavoastră ?

Femeia cu față frumoasă răspunse printr-un semn afirmativ.

— Domnul Brad mai fusese și el însurat înainte de a vă lua în căsătorie ?

Doamna Brad își mușcă buzele.

— Am fost căsătoriți doisprezece ani. Tom... Nu cunosc amănunte despre prima lui nevastă. Cred că fusese căsătorit în Europa și că nevasta lui a murit foarte tînără.

— Ah, făcu Ellery. În ce parte a Europei, doamnă Brad ?

— Habar n-am. Thomas era român, presupun că a fost căsătorit în România.

Helene Brad ridică capul cu o mișcare sfidătoare și interveni cu promptitudine.

— Zău că exagerați... Ce importanță pot avea aceste mici detalii intime ? Ați face mai bine dacă ați încerca să-l descoperiți pe cel care l-a ucis !

— Eu am impresia, domnișoară Brad — replică Ellery cu un surîs — că aceste amănunte geografice se pot dovedi foarte importante... Domnul Megara este și el român ?

— Nu, grec, răspunse scurt Lincoln.

— Dar ce importanță are..., începu procurorul.

— Ah, grec ? Dar dumneavoastră trei sînteți americani ? De origine americană, vreau să spun ?

Cele două femei și Lincoln încuviințară. Helene avea un aer furios și se uită la Lincoln ; dar acesta nu zise nimic.

— Unde este Megara ? întrebă Isham. Se pare că face o croazieră, dar ce fel de croazieră ? Ocolul lumii ?

— Nu, răspunse Lincoln. Domnul Megara este un explorator, un globe-trotter. Pleacă cu iahtul său și se plimbă pe unde are chef. Absențele lui durează deseori trei-patru luni.

— De cînd e plecat ? întrebă Vaughn.

— De aproape un an.

— Unde este ?

Lincoln dădu neputincios din umeri.

— Habar n-am. Niciodată nu scrie și într-o zi ne pomenim cu el pe neașteptate... Nu înțeleg pentru ce de data asta întîrzie atît de mult.

— Cred că a plecat în mările sudului, zise Helene.

Buzele îi tremurau, iar ochii ei deveniseră strălucitori. Ellery o observă cu mirare.

— Cum se numește iahtul lui ?

— *Helene*, răspunse tînăra roșind ușor.

— Un iaht cu aburi ?

— Da.

— Cred că are un radiotelegraf la bord ? întrebă Vaughn.

— Bineînțeles.

Inspectorul își notă ceva în carnețel.

— Cine comandă iahtul ?

— Comandantul Swift. Acest ofițer, ca și echipajul de altfel, se află în serviciul domnului Megara de ani de zile.

Deodată Ellery se așeză pe scaun.

— Pe legea mea... Care este prenumele lui Megara ?

— Stephen.

Isham mormăi.

— Să nu ne îndepărtăm de la subiect... De cît timp sînt asociați Brad și Megara ?

— De șaisprezece ani, răspunse Jonah.

— Afacerea merge bine ? Fără probleme financiare ?

— Fără, răspunse Lincoln. Domnul Brad și domnul Megara au strîns amîndoi niște averi foarte mari.

Ellery se încruntă.

— Apropo, făcu el, cărei religii aparținea domnul Brad ?

— Religiei ortodoxe, răspunse doamna Brad care stătea foarte dreaptă pe scaun. Dar își pierduse credința și nu mai mergea la biserică.

— Și Megara ?

— Oh, el nu crede în nimic...

Ceva în intonația ei îi făcu pe anchetatori să o privească cu atenție ; dar pe fața ei nu se putea citi nimic.

— Soțul dumneavoastră avea semne distinctive pe corp ? întrebă inspectorul.

— O pată pe coapsa dreaptă, murmură doamna Brad.

Inspectorul scoase un suspin de ușurare.

— Perfect. După cunoștința dumneavoastră, domnul Brad avea dușmani ? Cineva care ar fi putut să vrea să-l omoare ?

Mama și fiica se uitară una la alta.

— Nu, răspunse doamna Brad. Thomas era un om fericit și nu avea dușmani.

— Primeați multă lume, doamnă Brad, străini ?

— Oh nu ! Duceam aici o viață foarte retrasă, domnule Isham.

Pronunță aceste cuvinte, din nou, cu o intonație deosebită.

— Domnul Brad nu avea cumva un șchiop printre cunoștințele sale ? întrebă Ellery.

Răspunsul se dovedi negativ. Doamna Brad repetă cu o insistență mocnită :

— Thomas nu avea dușmani.

— Oare nu uiți pe cineva, Margaret ? zise Lincoln. Romaine.

Bărbatul se uită la ea cu ochi arzători. Helene îi aruncă o privire plină de repros, apoi își mușcă buzele și păru gata să izbucnească în plîns.

— Da, Romaine, zise doamna Brad cu greutate. Uitasem. Se certaseră...

— Dar cine naiba mai este și acest Romaine ? întrebă Vaughn.

— Paul Romaine, zise Lincoln, discipolul preferat al lui Harakht, profetul de pe Insula Stridiilor.

— Ah, făcu Ellery privindu-l pe profesor care dădu din umeri surîzînd.

— Da, Harakht a organizat această colonie de nudiști în insulă, izbucni Lincoln cu amărăciune. Nebunul acesta poate că e sincer, dar Romaine profită de asta ca să facă bani cu corpul lui !

— Să ne întoarcem la acea ceartă, domnule Lincoln.

— Romaine a făcut să înceapă totul, racolindu-i, prin farmecul său personal și o reclamă sforăitoare, pe toți acei idioți care se plimbă goi pe insulă... Recunosc că nu au

existat plîngeri. Dar Tom și doctorul Temple gîndeau la fel ca mine.

— Doctorul Temple ?

— Vecinul nostru de la est. Adepții cultului au fost văzuți trecînd printre copaci, la soare, complet goi, ca niște animale, și Tom, căruia îi aparține tot terenul care mărginește golful, a vrut să protesteze. S-a certat cu Romaine și cu Harakht și avea de gînd să ia măsuri legale pentru a-i alunga pe toți acei oameni din insulă ; de altfel i-a și anunțat.

Vaughn, Isham și Ellery se uitară unul la altul.

— Ei bine, vom vorbi mai tîrziu despre asta. Spuneți că doctorul Temple locuiește pe proprietatea situată la est ?

— Da, a închiriat-o de la Thomas. Se înțelegeau foarte bine amîndoi.

— Și în cealaltă casă, de la vest, cine locuiește ?

— Un cuplu tînăr de englezi, Percy și Elisabeth Lynn, răspunse doamna Brad. Helene i-a cunoscut în Italia, toamna trecută ; intenționau să viziteze Statele Unite, de aceea fiica mea i-a convins să se întoarcă cu ea și să accepte ospitalitatea noastră pe timpul șederii lor în America.

— Cînd v-ați întors din Italia, domnișoară Brad ? întrebă Ellery.

— Pe 30 noiembrie. Soții Lynn au venit împreună cu mine, dar s-au despărțit de mine ca să călătorească prin țară ; apoi au venit aici în ianuarie. Locul le-a plăcut atît de mult încît au vrut cu orice preț, ca să nu abuzeze de ospitalitatea noastră, să închirieze această casă de la vest, care aparține... aparținea tatălui meu. Sînt și acum acolo.

— Vom sta și cu ei de vorbă, făcu Isham. Deci, doamnă Brad, acest doctor Temple era un prieten al soțului dumneavoastră ?

— Da, interveni doamna Brad tăios. Nu vă continuați cercetările în această direcție ; mie nu-mi place deloc, dar soțul meu, care se pricepea la oameni, avea cea mai profundă stimă pentru el. Seara juca deseori dame.

— Dame ! exclamă inspectorul Vaughn. Mai jucau și alte persoane cu domnul Brad, sau acest doctor Temple era singurul său partener ?

— Nu. Cînd se ivea ocazia, toți făceam cîte o partidă cu Thomas. De altfel soțul meu juca remarcabil, campionul Statelor Unite mi-a spus asta chiar cu gura lui. L-am primit la noi în ajunul Crăciunului și au jucat amîndoi tot timpul. Campionul mi-a spus că soțul meu îi ținea piept ca un adevărat mare jucător.

Ellery se ridică cu vioiciune.

— Încă una-două întrebări, doamnă Brad, și nu vom mai insista... Ați auzit vreodată numele Velja Krosac ?

Doamna Brad păru sincer surprinsă.

— Vel... Ce nume ciudat ! Nu, domnule Queen, niciodată.

— Nici dumneavoastră, domnișoară Brad ?

— Nici eu.

— Domnule Lincoln ?

— Nu.

— Ați auzit vreodată numele de Kling ?

Toți trei negară prin gesturi.

— Andrew Van ? Arroyo ?

— E cumva vorba de un joc ? mormăi Lincoln.

— Dacă vreți, zise Ellery zîmbind. Prin urmare „nu" pe toată linia ? O întrebare acum al cărei răspuns unul dintre dumneavoastră trebuie să-l știe. Cînd a venit acest nebun de Harakht să se instaleze în Insula Stridiilor ?

— În martie, răspunse Lincoln.

— Acest om, Paul Romaine, a venit împreună cu el ?

Lincoln se posomorî la față.

— Da.

Ellery își șterse lornionul, și-l puse pe nas și se aplecă înainte.

— Litera T are vreun sens pentru vreunul dintre dumneavoastră ?

Lincoln și cele două femei se priviră cu stupoare.

— Ce vreți să spuneți ? întrebă Helene.

— Văd că răspunsul este negativ... Să lăsăm asta. Doamnă Brad, soțul dumneavoastră făcea des aluzie la trecutul său în România ?

— Nu, nu vorbea niciodată despre asta. Tom, însoțit de Stephen Megara, a venit să se instaleze în Statele Unite acum optsprezece ani. Erau deja prieteni... sau asociați... Asta e tot ce știu.

— Cum ați aflat ?

— Tom mi-a spus.

— Scuzați această întrebare, dar soțul dumneavoastră era bogat cînd a sosit în Statele Unite ?

Doamna Brad roși.

— Nu știu. Dar era cu siguranță în momentul căsătoriei noastre.

Ellery păru satisfăcut și se întoarse către procuror.

— Domnule Isham, v-aș fi deosebit de recunoscător dacă mi-ați face rost de un atlas.

Procurorul păru surprins, ca de altfel toți cei de față. Lincoln ieși să aducă atlasul din bibliotecă.

— Doamnă Brad, vorbiți cumva grecește sau românește ?

Ea scutură din cap cu un aer uimit. Lincoln reveni cu atlasul.

— Dar dumneavoastră, domnule Lincoln ? Afacerile vă obligă să întrețineți legături strînse cu Balcanii și cu Asia Mică. Înțelegeți, vorbiți grecește sau românește ?

— Nu. Birourile noastre din Europa și Asia corespondează cu noi în engleză.

— Ah !

Ellery îi făcu semn lui Isham că terminase. Procurorul, adresînd cîteva cuvinte politicoase doamnei Brad și fiicei sale, le făcu să înțeleagă că ar dori să rămînă singur cu colaboratorii lui ; Lincoln plecă împreună cu cele două femei. Cînd ușa se închise în urma lor, Ellery se repezi la atlas, studie cîteva planșe precum și indexul alfabetic, apoi îl închise cu un aer triumfător.

— Eram sigur. Unul din nume, cel al lui Megara, mi-a dat ideea. Să vă explic : vedeți, Brad era român. Am găsit pe harta României un oraș cu acest nume. Megara este grec ; or în Grecia există un oraș care se numește Megara. Țara de origine a sărmanului profesor din Arroyo, Andrew Van, era Armenia ; am descoperit prezența unui oraș și de asemenea a unui lac care poartă acest nume în

Armenia... Veți recunoaște că este o coincidență tulburătoare. Ai zice că este vorba de niște nume împrumutate. Trei domni de origine străină, foarte doritori să-și ascundă adevăratele nume, poate și adevăratele lor orașe natale, dacă e să te iei după grija cu care le-au precizat...

— Dumnezeule ! murmură Isham.

— Și asta nu e tot, continuă Ellery. Deoarece Van, Brad și Megara și-au schimbat numele, putem presupune cu ușurință că și cel de al patrulea actor al dramei, numitul Krosac, de altfel și el străin, ar fi procedat și el la fel. Or, în cazul lui lucrurile stau cu totul altfel ; nu am găsit nici un oraș, lac sau munte cu acest nume în Europa sau în Asia. Concluzia ?

— Trei pseudonime, zise profesorul, și un nume adevărat. Deținătorul numelui adevărat fiind probabil implicat în uciderea unuia din personajele cu pseudonime. Hîm...

— Perfect, conchise Ellery.

CAPITOLUL 4

PIPE ŞI DAME

Procurorul Isham, inspectorul Vaughn şi Ellery acceptară cu bucurie propunerea de a lua dejunul la Bradwood ; profesorul Yardley se scuză şi stabili cu Ellery să se întîlnească pe seară.

Cei trei bărbaţi luară masa singuri, doamna Brad, Helene şi domnul Lincoln nesimţindu-se în stare să mănînce ceva.

După masă, merseră în bibliotecă, o încăpere spaţioasă, mobilată cu gust. Pe doi pereţi, rafturi încărcate cu cărţi ; în mijloc, o masă rotundă plină cu reviste ilustrate şi ustensile pentru fumători ; un pian cu coadă deschis, un divan şi un secreter completau mobilierul. Ellery remarcă două sticle, una cu cerneală neagră, cealaltă cu cerneală roşie, aşezate pe masa deschisă a secreterului, amîndouă aproape pline.

— Am scotocit secreterul prin toate colţişoarele, zise Isham. Speram să găsesc ceva hîrtii personale ale lui Brad, unele poate interesante. Dar din păcate... nimic. De altfel, omorul a fost comis în cabana rustică...

— Aţi cercetat şi restul casei ?

— Da, conform rutinei obişnuite. Dar nu am descoperit nimic care să poată arunca cea mai mică lumină asupra cazului.

Ellery se apropie de masa rotundă şi scoase din buzunar pliculeţul în care adunase resturile de tutun găsite în cabană. Deschise cutia cu tutun şi scoase o mînă de cubuleţe, perfect asemănătoare la culoare şi format cu cele conţinute în pliculeţ.

— În direcția asta drumul s-a închis, făcu Ellery rîzînd. Acest tutun era într-adevăr tutunul lui Brad.

Deschise un mic sertar al mesei și admiră o frumoasă colecție de pipe, toate folosite ; pipe de lemn, de spumă de mare, de pămînt. Domnul Brad era, evident, un fumător convins.

Ellery se întoarse apoi spre o mobilă ce se găsea la stînga secreterului deschis, pe peretele din fața divanului. Era o masă cu tablă de dame, pliantă, fixată de zid cu balamale ; se ridica și se lăsa în jos după dorință și un fel de perdea mobilă, dată într-o parte acum, putea fi trasă să mascheze totul. De fiecare parte a mesei, două scaune fixate și ele de perete și care, desfăcîndu-se, permiteau doritorilor să se așeze comod ca să joace.

— Un împătimit acest Brad, dacă a pus el să fie instalată o astfel de masă, zise Ellery. Hm, presupun că nu a fost atinsă ?

— În orice caz, nu de noi, răspunse Isham cu un aer indiferent.

Deasupra mesei, tradiționalele șaizeci și patru de căsuțe ale jocului, încrustate direct în lemn. Căsuțe negre, căsuțe albe... Un obiect de marchetărie foarte drăguț, lucrat cu multă finețe. De partea fiecărui jucător era amenajată o margine pentru depozitarea pieselor capturate. În marginea dinspre secreter se puteau vedea nouă piese roșii capturate, evident, de piesele negre ; în marginea opusă — trei piese negre capturate de roșii. Pe tabla propriu-zisă, trei „dame" negre în formație de joc și trei piese negre simple ; mai erau de asemenea două piese roșii, dintre care una se găsea pe prima linie de căsuțe negre, pe linia de plecare.

— Unde este cutia în care stau piesele ? întrebă Ellery după ce contemplase gînditor tabla de joc.

Isham arătă spre secreter. Pe masa deschisă se găsea o cutie dreptunghiulară din carton, goală.

— Unsprezece piese roșii, reluă Ellery întorcîndu-se la tabla de joc, în loc de douăsprezece. A douăsprezecea am găsit-o lîngă stîlpul totem. Interesant.

— Credeți ? mormăi Isham. Înțeleg ce vreți să spuneți, dar nu cred că e asta. Așteptați să-l chem pe majordomul familiei Brad.

Procurorul ieși din încăpere și îi spuse detectivului care făcea de pază la ușă să-l aducă pe Stallings, majordomul.

Ellery păru surprins și luă între degete cutia pentru piese.

— Și asta la fel, rînji Isham pe neașteptate.

— Da, făcu Ellery, nu am putut să nu mă întreb. Iată un om care nu ezită să comande construirea unei mese speciale, foarte frumoasă de altfel și cu siguranță costisitoare, ca să practice jocul lui favorit și care totuși se servește de niște piese din lemn, ieftine și foarte comune.

— Veți înțelege imediat.

Ușa se deschise și apăru majordomul, un bărbat înalt, cu fenul palid.

— Stallings, zise procurorul, vrei să repeți în fața acestor domni ce mi-ai spus azi-dimineață ?... Mai întîi, cum se face că domnul Brad juca cu niște piese atît de comune ?

— Este foarte simplu, domnule, după cum v-am și spus. Domnul Brad, în același timp în care și-a comandat această masă de joc specială, a cumpărat un set foarte frumos de piese din fildeș gravat. Și s-a servit de el ani de zile. Acum cîtăva vreme, doctorul Temple a admirat atît de mult aceste piese, încît domnul Brad a hotărît (a spus-o de față cu mine) să-i ofere și lui unul asemănător ; un specialist din Brooklyn a fost însărcinat cu executarea copiilor ; domnul Brad i-a trimis cele douăzeci și patru de piese acum două săptămîni și se servea de acest set obișnuit așteptînd să-i vină înapoi primul.

— Spune-ne acum, Stallings, ce s-a petrecut ieri-seară.

— Da, domnule. Ieri-seară, chiar înainte de a părăsi casa, după cum ni se dăduse voie...

— O clipă, îl întrerupse Ellery. Vi s-a dat voie să ieșiți ieri-seară ?

— Da, domnule. Ieri, întorcîndu-se de la birou, domnul Brad ne-a chemat aici, pe Fox, doamna Baxter și pe mine. Doamna Brad și domnișoara Helene plecaseră deja la teatru ; domnul Lincoln nu se întorsese la cină... Domnul Brad, cu un aer foarte obosit, a scos din buzunar o bancnotă de zece dolari și mi-a întins-o, spunîndu-ne la

toți trei să facem ce vrem noi în seara aceea. I-a dat voie lui Fox să ia mașina cea mică și a adăugat că dorea să rămînă singur.

— Și povestea cu piesele, Stallings ? întrebă Isham.

— Chiar înainte de a pleca, Fox și doamna Baxter urcaseră deja în mașină ; am intrat în bibliotecă să văd dacă nu cumva domnul Brad avea nevoie de ceva înainte de plecarea noastră. Mi s-a părut că îmi vorbește destul de nervos.

— Ești un observator atent, zise Ellery zîmbind.

— Încerc să fiu, domnule, răspunse Stallings. După cum i-am spus domnului Isham, domnul Brad, cînd am intrat ieri-seară aici, era așezat în fața tablei de joc și juca, dacă se poate spune așa, împotriva lui.

— Prin urmare, nu juca cu altcineva ? mormăi Vaughn. De ce naiba nu mi-ai spus asta, Isham ?

— Explică-ne, Stallings, îi ceru Ellery.

— Ei bine, domnule, domnul Brad juca alternativ cu cele două formații de piese, roșii și negre. Era la începutul unei partide. A deplasat mai întîi o piesă în fața lui, de partea în care se găsea, apoi, după ce s-a gîndit, a deplasat alta din formația adversă. Nu am asistat decît la două mișcări.

— Ah, făcu Ellery. Pe care scaun stătea ?

— Pe cel de lîngă secreter. Dar s-a dus și s-a așezat pe celălalt cînd a deplasat piesa roșie. Domnul Brad obișnuia să se antreneze astfel la acest joc pe care îl juca de minune.

— Asta este, făcu Isham cu un aer sătul. Povestea cu piesele de joc nu ne duce nicăieri. Acum, Stallings, vorbește-ne despre ceea ce ați făcut.

— Da, domnule. Ne-am dus în oraș. Fox m-a lăsat pe mine și pe doamna Baxter la cinematograful Roxy și ne-a spus că intenționa să vină să ne ia după reprezentație. Nu știu ce a mai făcut...

— A venit să te ia ? întrebă inspectorul Vaughn, devenit brusc foarte interesat.

— Nu, domnule. După ce l-am așteptat o jumătate de oră, ne-am gîndit că avusese vreun accident și ne-am întors cu trenul, iar de la gară am luat un taxi.

— La ce oră v-ați întors ?

— Pe la miezul nopții, poate ceva mai tîrziu.

— Fox se întorsese ?

— Habar n-am, domnule. Fox locuiește într-o cabană mică din pădurea de lîngă golf, iar copacii m-ar fi împiedicat să văd lumina, chiar dacă ea ar fi fost aprinsă.

— Ai vorbit cu Fox, Isham ? întrebă Vaughn.

— Nu încă, nu am avut ocazia.

— O clipă, făcu Ellery. Stallings, domnul Brad te-a anunțat ieri-seară că aștepta vizita cuiva ?

— Nu, domnule, mi-a spus doar că dorea să rămînă singur.

— Îți dădea deseori voie să ieși așa cu Fox și doamna Baxter ?

— Nu, domnule. A fost prima dată.

Ellery se îndreptă spre masa din mijlocul încăperii și arătă spre cutia cu tutun.

— Acesta este tutunul pe care îl fuma în mod obișnuit domnul Brad ?

— Sigur că da, domnule, răspunse Stallings mirat. Este un amestec special pe care domnul Brad îl primea din Anglia și niciodată nu fuma altul, deoarece considera că tutunul american nu făcea două parale.

Un gînd curios trecu prin mintea lui Ellery. Andrew Van și icrele lui negre ; Brad și tutunul lui importat...

— O clipă, Stallings... Inspectore, vreți să-i arătați acea pipă cu capul lui Neptun ?

Vaughn făcu întocmai.

— Da, zise majordomul, o recunosc. Domnul Brad fuma deseori cu ea.

Cei trei anchetatori scoaseră un suspin de descurajare. Totul părea că se coalizează împotriva lor. În cele din urmă, procurorul îl lăsă pe Stallings să plece.

Abia plecase majordomul că cineva bătu la ușă. Inspectorul Vaughn deschise și schimbă cîteva cuvinte cu unul din detectivi. Apoi reînchise ușa.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Isham.

— Nimic. Oamenii mei mă anunță că au cercetat peste tot, fără nici un rezultat. E incredibil !

— Ce căutați ? întrebă Ellery.

— Capul, fir-ar să fie!

Urmă o tăcere apăsătoare, întreruptă de Vaughn.

— Și oamenii mei au făcut cercetări la gară, încercînd să se informeze despre cei care au coborît aici ieri-seară; într-adevăr, mi se pare evident, după cele spuse de Stallings, că ieri-seară Brad aștepta vizita cuiva. Nu-ți trimiți de acasă nevasta, fiica vitregă, directorul și servitorii fără un motiv serios.

— Sînt cu totul de aceeași părere, zise Ellery.

— Din păcate, funcționarii de la gară nu au remarcat nici un străin care ar fi coborît din tren pe la orele nouă.

— Poate că misteriosul vizitator a avut grijă să coboare la stația precedentă, făcu procurorul. De altfel, ar fi putut să vină și cu mașina.

— Exact, zise Vaughn. Dar ar fi inutil să încercăm descoperirea vreunor urme de roți, deoarece aleile proprietății sînt acoperite cu pietriș și nu a plouat recent...

— Dar golful, inspectore, zise Ellery. V-ați gîndit la el?

— Bineînțeles. O barcă cu motor. Am ordonat cercetări de-a lungul coastei.

Isham se ridică.

— Haideți să-l interogăm pe șofer, zise el.

CAPITOLUL 5

FOX ȘI ENGLEZII

Ceața devenea tot mai deasă.

Isham și Vaughn, înainte de a se ocupa de Fox, o interogară pe doamna Baxter, guvernanta ; răspunsurile acestei femei cumsecade au confirmat relatarea lui Stallings.

Cei trei bărbați ieșiră după aceea din casă și se îndreptară, prin mica pădure înmiresmată de parfumul florilor sălbatice, spre cabana în care locuia Fox, o construcție mică avînd un aspect foarte plăcut. Isham bătu la ușă.

— Intră ! îi răspunse o voce gravă.

Fox, un tînăr înalt și bine făcut, îi primi în picioare, cu pumnii strînși și fața foarte palidă ; cînd îi recunoscu, expresia i se schimbă, se destinse.

— Fox, zise Isham, nu am avut timp de dimineață să stăm de vorbă atît cît aș fi dorit. Știm cum ai descoperit cadavrul...

Procurorul se așeză pe un scaun.

— Da, domnule, murmură Fox, a fost oribil...

— Acum dorim să ne spui pentru ce i-ai părăsit pe Stallings și pe doamna Baxter ieri-seară. Mai spune-ne și unde te-ai dus și la ce oră te-ai întors.

— Am făcut o plimbare în oraș cu mașina și m-am întors la Bradwood puțin înainte de miezul nopții.

Inspectorul Vaughn făcu un pas înainte și puse mîna pe brațul lui Fox.

— Ascultă-mă bine și fii convins că nu-ți vrem răul. Dacă ești nevinovat, nu ai de ce să te temi absolut deloc

de noi... dar să nu-ți închipui că vom înghiți povestea asta cu plimbarea. Unde ai fost ?

— Este purul adevăr, răspunse celălalt cu o voce egală, încăpățînată. Am traversat Central Park, Fifth Avenue și Riverside Drive. Era o vreme foarte frumoasă și aerul nopții mi-a făcut bine...

Inspectorul se uită la Isham.

— Ca să vezi... aerul nopții ți-a făcut bine ! De ce nu te-ai dus să-i iei pe Stallings și pe doamna Baxter după ce s-a terminat filmul ?

— Pentru că nu mi-au cerut-o.

Isham și Vaughn se uitară unul la altul.

Ellery îl privi pe Fox ; păru surprins să vadă ochii șoferului — lucru incredibil — umplîndu-se de lacrimi.

— OK, făcu în cele din urmă Isham. Fiindcă ții neapărat... cu atît mai rău pentru dumneata dacă vom descoperi că ne-ai mințit. De cît timp ești în serviciul domnului Brad ?

— De la 1 ianuarie, domnule.

— Ai recomandări ?

— Da.

Fox se apropie de o comodă veche și luă dintr-un sertar un plic alb.

Procurorul îl deschise și parcurse repede o scrisoare pe care i-o dădu apoi lui Vaughn ; inspectorul o citi cu mai multă grijă, după care, aruncînd-o pe masă, ieși pe neașteptate din cabană.

— Bun, zise Isham ridicîndu-se. Apropo, dumneata, Stallings și doamna Baxter sînteți singurele persoane care servesc în această casă, nu ?

— Da.

— Ăăă... Fox, zise Ellery. Ai văzut sau ai auzit ceva anormal cînd te-ai întors ieri-seară ?

— Nu, domnule.

— Rămîi aici, zise Isham părăsind cabana împreună cu Ellery.

Afară îl găsiră și pe inspectorul Vaughn. Fox rămăsese înăuntru fără să facă nici cea mai mică mișcare.

— Minte despre ieri-seară, zise Vaughn cu voce tare ca să-l audă Fox. Vom verifica...

Ellery se simți jenat de acest procedeu. Nu putea să uite lacrimile din ochii șoferului...

Merseră în tăcere spre vest. Cabana lui Fox nu se găsea departe de Golful Ketcham și printre copaci puteau să zărească apa scînteind în soare. În curînd ajunseră la un drum îngust.

— Toate astea aparțin lui Brad, zise Isham. Casa închiriată de această familie Lynn trebuie să fie de cealaltă parte, acolo în pădure.

Traversară drumul și intrară printre copaci. În curînd zăriră și locuința. Un bărbat și o femeie stăteau în ușa de la intrare. Bărbatul se ridică cu vioiciune.

— Domnul și doamna Lynn ? zise procurorul.

— Intocmai, răspunse Lynn. Veniți de la Bradwood, domnilor ?

Lynn era brunet, cu un aspect foarte englezesc, cu ochii sfredelitori. Nevasta lui era o blondă destul de durdulie ; zîmbetul de pe fața ei părea fixat acolo o dată pentru totdeauna.

— Da, zise inspectorul Vaughn cu amabilitate. Nu vă reținem mult. Ați aflat vestea ?

Englezul clătină afirmativ din cap.

— E îngrozitor ! Am aflat de la un polițist pe care l-am întîlnit în timp ce mă plimbam pe drum.

— Bineînțeles, zise doamna Lynn cu o voce ascuțită, am considerat că deocamdată nu se cuvine să ne ducem la Bradwood.

Urmă o tăcere, în timpul căreia Isham și Vaughn conversară prin limbajul ochilor. Soții rămaseră nemișcați. Lynn avea în mînă o pipă și un mic rotocol de fum urca spre fața lui. Deodată făcu un gest brusc.

— Deci... Dacă înțeleg bine, domnilor, sînteți evident de la poliție ?

— Exact, zise Isham.

— Vreți să ne vedeți pașapoartele ? continuă Lynn cu o voce gravă. Mică operațiune de control rezervată vecinilor și prietenilor, presupun ?

Pașapoartele erau în regulă.

— Probabil că vă întrebați cum am venit să ne instalăm aici ? continuă Lynn.

— Știm de la domnișoara Brad, zise Isham.

Procurorul se apropie de cei doi soți.

— Unde ați fost ieri-seară ?

Lynn tuși.

— Ah... da, evident. Am cinat la New York și după aceea ne-am dus la teatru.

— La ce oră v-ați întors aici ?

Doamna Lynn izbucni cu vocea ei stridentă.

— Oh, dar nu ne-am întors. Era prea tîrziu și am petrecut noaptea la hotel.

— Care ? întrebă inspectorul.

— *Roosevelt.*

— Deci ce oră era ?

— Trecut de miezul nopții, răspunse englezul. Am servit ceva după teatru și...

— Bine, zise inspectorul. Cunoașteți lumea pe-aici ?

— Aproape pe nimeni, făcu Lynn. În afară de familia Brad, natural, de doctorul Temple și de profesorul Yardley, un om foarte interesant de altfel.

Ellery îi adresă un zîmbet de simpatie.

— Ați avut ocazia să vizitați Insula Stridiilor ?

Englezul zîmbi și el.

— Nu, dragă domnule. Nudiștii nu ne interesează deloc, am văzut destui în Germania.

— De altfel, interveni doamna Lynn, cei care populează această insulă...

Se înfioră de dezgust.

— Avea dreptate domnul Brad cînd voia să-i alunge de aici.

— Him, făcu Isham. Aveți vreo explicație pentru această dramă ?

— Nici una, domnule.

— Perfect, conchise Isham destul de tăios. Vă mulțumesc... să mergem.

CAPITOLUL 6

INSULA STRIDIILOR

Un semicerc smuls pămînturilor lui Thomas Brad, aceasta a fost imaginea pe care a evocat-o în mintea lui Ellery, Golful Ketcham. În centrul arcului de cerc, un debarcader, cu cîteva bărci legate de țărm. Un debarcader mult mai mic deservea acea parte a coastei unde se găseau acum Ellery și însoțitorii lui.

În largul golfului, Insula Stridiilor, care la prima vedere părea acoperită cu o pădure virgină ; vegetația se întindea pînă pe maluri, iar copacii păreau că își scaldă rădăcinile în apă. Ellery reuși totuși să distingă lemnăria cenușie a unui mic debarcader. Dar nu se zărea nici o altă urmă de construcție umană. Isham înaintă pînă la malul apei și făcu semnale șalupei poliției, care plutea molcom între coastă și insulă.

La vest, Ellery zări pupa altei vedete a poliției, care traversa mica strîmtoare ; ambarcațiunea patrula foarte aproape de mal, își dădu seama de asta cînd o văzu dispărînd în spatele insulei.

Prima vedetă se apropie cu rapiditate de debarcader. Ellery, Isham și Vaughn urcară la bord și pilotul porni în direcția regatului lui Harakht.

Șalupa despica valurile. Pe măsură ce se îndepărtau de coastă, anchetatorii își puteau face o idee mai precisă despre configurația ei. Nu departe de locul de unde plecaseră, un alt debarcader, în partea de vest, deservea locuința englezilor ; la el era legată o barcă cu vîsle. Mai departe, către est, mai exista un debarcader.

— Acolo locuieşte doctorul Temple, nu-i aşa ? zise Ellery.

— Da. Probabil că debarcaderul e plasat în dreptul proprietăţii sale.

Acolo nu se zărea nici o barcă. Parcurseseră deja trei sferturi din drum ; pe măsură ce se apropiau, detaliile debarcaderului de pe Insula Stridiilor deveneau mai clare. Deodată inspectorul Vaughn se ridică brusc şi strigă :

— Ce se întîmplă acolo ?

Toţi priviră în direcţia debarcaderului. Dintre copaci se ivise un bărbat ducînd în braţe o femeie ; femeia părea că se zbate şi strigă. Răpitorul o aruncă într-o mică barcă cu motor pe care o porni imediat, îndreptînd-o chiar spre şalupa poliţiei. Femeia, probabil ameţită, nu dădea semne de viaţă ; bărbatul aruncă o privire în urmă, spre insulă.

Abia trecuseră zece secunde de la evadare, dacă despre asta era vorba, că exact în locul în care fugarii ieşiseră din pădure îşi făcu apariţia ceva foarte curios.

Un atlet frumos, în întregime gol, cu pielea bronzată, cu un păr lung şi negru plutind în vînt. Tarzan, îşi zise Ellery, minus slipuleţul... Rămase nemişcat pe mal, plin de mînie, fără să se sinchisească de goliciunea lui, privind fix la barca aceea care se depărta şi al cărei pilot se uita în urma lui, fără să ia în seamă şalupa aflată exact pe direcţia lui de mers.

Deodată atletul gol plonjă în apă şi începu să înoate cu repeziciune în urma fugarilor.

— Ce idiot ! bombăni Isham. Speră să prindă din urmă o barcă cu motor ?

— Respectiva barcă s-a oprit, zise Ellery.

Isham, surprins, îşi îndreptă privirea spre barcă. Aceasta într-adevăr se oprise la vreo sută de metri de mal ; bărbatul, aplecat peste motor, părea că nu mai reuşeşte să-l pună în mişcare.

— Accelerează ! strigă inspectorul Vaughn pilotului şaluptei. Bruta aceea va face o nenorocire !

Şalupa ţîşni înainte şi sirena de la bord începu să sune. De parcă abia acum şi-ar fi dat seama de prezenţa şalupei, bărbatul din barcă şi înotătorul se opriră locului ca să

descopere originea avertismentului. Înotătorul, încremenit în apă, se uită la șalupă, își scutură cu furie chica și plonjă. Reapăru în curînd la suprafață, înotînd foarte repede în direcția insulei de data aceasta, și de parcă diavolul ar fi fost pe urmele lui.

Femeia întinsă în barcă se ridicase în capul oaselor ; bărbatul făcu un semn cu mîna celor aflați în șalupa care se oprea lîngă barcă în momentul în care înotătorul, ajuns pe mal, dispărea în pădure.

Spre marea surpriză a lui Ellery și a însoțitorilor lui, bărbatul își dădu capul pe spate și începu să rîdă din toată inima.

Era slab, totuși părea viguros, fiind foarte bronzat, ca unul care ar fi petrecut ani de zile la tropice ; avea părul negru și ochii cenușii, decolorați de soare. Niște maxilare solide...

Ellery își zise că femeia răpită de acest personaj misterios nu putea să fie decît Esther rebela, dacă te-ai fi luat după asemănarea cu fratele ei Jonah Lincoln. Fără să fie foarte frumoasă, dar bine făcută, după cum toți cei de față se putură convinge fără greutate, căci nu avea pe ea decît o haină bărbătească aruncată pe umeri ; Ellery observă că tovarășul ei era în cămașă.

— Se poate ști motivul ilarității dumneavoastră ? întrebă inspectorul. Și cine sînteți ? De ce ați răpit-o pe această femeie ?

Bărbatul își reveni.

— Nu pot să vă port pică pentru aceste vorbe, făcu el. Dar, Dumnezeule, cît e de hazliu ! Scuzați-mă... Mă numesc Temple. O aveți în fața dumneavoastră pe domnișoara Esther Lincoln. Mulțumim că ne-ați salvat.

— Urcați la bord, bombăni Vaughn.

Isham și Ellery o ajutară pe femeie să urce în șalupă.

— Dar apropo, zise doctorul Temple devenind deodată foarte bănuitor, cine dracu sînteți ?

— Poliția. Haideți, urcați !

— Poliția !

Doctorul Temple se încruntă, dar se supuse ; unul dintre polițiști legă barca cu motor la pupa șalupei. Me-

dicul se uită pe rînd la Vaughn, Isham și Ellery, apoi adăugă :

— Dar de ce ? Ce s-a întîmplat ?

Procurorul îl informă. Celălalt deveni alb ca varul și Esther Lincoln își ridică ochii plini de oroare.

— Brad ! murmură doctorul Temple. Asasinat ! Mi se pare cu neputință ! L-am văzut ieri-dimineață...

— Johan, începu Esther, care acum tremura toată. El e teafăr ?

Nimeni nu-i răspunse. Doctorul Temple părea foarte preocupat.

— Ați fost la... familia Lynn ? întrebă el cu un aer ciudat.

— Pentru ce ?

Temple se mulțumi să zîmbească și să salte din umeri.

— Oh, așa... Bietul Tom !

— Direcția : debarcaderul lui Brad, ordonă Vaughn.

Apa clocoti în jurul elicei, șalupa întoarse și se îndreptă spre țărm. Ellery remarcă silueta înaltă a profesorului Yardley pe debarcader și îi făcu cu mîna.

— Deci, doctore Temple, zise procurorul Isham, cu un aer sever, ce-ar fi să-mi explicați puțin această scenă de răpire ? Și cine este individul care vă urmărea ?

— Este destul de neplăcut... În sfîrșit, mai bine să spunem adevărul. Iartă-mă, Esther.

Tînăra nu răspunse ; părea năucită de vestea morții lui Brad.

— Domnișoara Lincoln, continuă medicul, este..., cum s-ar zice, puțin cam impulsivă. Este foarte tînără și cei foarte tineri își pierd cu ușurință capul.

— Oh ! Victor, zise Esther cu lehamite.

— Johan Lincoln nu și-a făcut datoria față de sora lui...

— După părerea ta, reluă tînăra cu un aer amar.

— Da, Esther, pentru că... Oricum ar fi, am considerat că era timpul să se intervină cînd, după o săptămînă de absență, Esther tot nu se întorsese de pe insula asta blestemată. Și cum nimeni nu părea că vrea să-i bage mințile în cap, mi-am asumat eu această responsabilitate. Nu-

dism ! Așa cum îl practică acești indivizi, este pur și simplu perversitate. Niște codoși în căutare de prospături...

— Victor ! exclamă tînăra. Îți dai seama ce spui ?

— Scuzați-mă, zise inspectorul, dar aș vrea să cunosc motivele intervenției dumneavoastră. Mi se pare că domnișoara Lincoln este destul de mare ca să facă ce vrea ?

Doctorul Temple se uită la el cu un aer furios.

— Consider că am dreptul să intervin. Domnișoara Lincoln nu este decît un copil care s-a lăsat sedusă de un băiat frumos bun de gură...

— Cu alte cuvinte, Paul Romaine ? făcu Ellery.

— Exact. Derbedeul !... M-am dus acolo de dimineață în recunoaștere. Romaine și cu mine ne-am luat la păruială ca în epoca de piatră. A fost tare ridicol și de aceea rîdeam adineauri. Dar mi-am dat seama că e mult mai puternic decît mine. Am pus deci mîna pe Esther și am luat-o la fugă... Dacă Romaine n-ar fi căzut în timpul urmăririi, n-aș fi reușit să scap... Asta e povestea răpirii.

— Dar tot nu văd cu ce drept... începu Isham.

— Asta nu vă privește în nici un fel, răspunse Temple cu ochii strălucind de furie, dar dacă vreți neapărat să știți, aflați că am de gînd să mă căsătoresc cu această tînără. O iubesc și ea mă iubește fără să-și dea seama.

Nu s-ar fi zis după expresia plină de ură a Estherei. Între timp șalupa acostase.

— Bună, Queen ! Am venit să văd dacă ați făcut progrese... Ia te uită, Temple ! Ce s-a întîmplat ?

— Tocmai am răpit-o pe Esther și acești domni vor să mă spînzure.

— Veniți cu noi, profesore, zise Ellery, ne veți fi de folos pe insulă.

Inspectorul Vaughn adăugă și el :

— Bună idee. Doctore Temple, ați spus că l-ați văzut pe domnul Brad ieri-dimineață ?

— Numai o clipă, în momentul în care pleca la biroul său de la New York. Și l-am văzut și luni seara. Mi s-a părut foarte normal. Zău că nu înțeleg nimic...

— Apropo, zise Vaughn, ce-ați făcut ieri-seară, doctore ?

Temple zîmbi.

— Am stat în casă toată seara.

— De cînd trăiți aici ? întrebă Isham.

— Din 1921. Sînt medic militar în retragere... O moștenire neașteptată, primită în timpul războiului, mi-a permis să vin să mă instalez în casa închiriată de la Brad și să duc viața unui nobil de țară.

— Mulțumesc, doctore, zise Isham cu mai multă cordialitate. Vă vom lăsa aici și... Ați face mai bine să vă întoarceți la Bradwood, domnișoară Lincoln.

Esther Lincoln nu ridică ochii, dar răspunse cu încăpățînare :

— Nu mă dau jos, vreau să mă întorc acolo.

Doctorului Temple îi dispăru zîmbetul.

— Ești nebună, Esther ! După tot ce s-a întîmplat...

Tînăra aruncă haina care îi acoperea umerii bronzați și zise cu o voce vibrantă :

— Nu primesc ordine de la nimeni, doctore Temple ! Mă voi întoarce pe insulă și te sfătuiesc să nu te mai amesteci !

Vaughn se uită la Isham, care părea pe punctul de a izbucni.

— Haideți, făcu Ellery. Să ne întoarcem împreună... Poate că vom avea prilejul să ne distrăm.

* * *

Șalupa traversă deci încă o dată golful.

În timp ce debarca, micul grup avu surpriza să se pomenească în fața unei apariții ciudate. Un bătrînel cu barbă brună, cu ochi de fanatic, îmbrăcat cu o robă albă. În mîna dreaptă ținea un baston cu un șarpe la capăt... Ieșise din tufișuri și îi contempla pe noii sosiți cu un aer semeț.

Înotătorul gol, îmbrăcat acum cu niște pantaloni de pînză albă, stătea în spatele lui.

— Harakht ! exclamă Ellery.

Bătrînul se uită la el, fără să arate însă prin nimic că l-ar recunoaște. Vaughn îl prinse de încheietura mîinii

— Ah, dumneata ești patronul acestei mascarade, nu-i așa ? Unde ți-e casa ? Avem de vorbit, și încă serios !

Harakht se întoarse spre cel care îl însoțea.

— Paul... Paul !

Paul Romaine se uita însă furios la doctorul Temple, care și el, de altfel, îl privea cu aceeași bunăvoință. Ellery băgă de seamă că Esther dispăruse în tufișuri.

Harakht vorbi din nou :

— Cine sînteți ? Noi sîntem niște oameni pașnici...

Isham bombăni ceva și Vaughn interveni.

— Sînt inspectorul de poliție Vaughn și căutăm un criminal.

Paul Romaine îl dădu la o parte pe bătrîn și îl înfruntă pe Vaughn.

— Adresați-vă mie, bătrînul e puțin cam nebun. Căutați un ucigaș ? Nu vă jenați. Dar în ce măsură ne privește asta pe noi ?

Ellery îl admiră. Romaine era un specimen uman magnific, nu era de mirare că femeile...

— Unde ai fost ieri-seară împreună cu acest nebun ? întrebă Isham.

— Aici. Cine a fost asasinat ?

— Nu știi ?

— Nu.

— Thomas Brad.

— Brad !

Romaine părea foarte surprins.

— Brad ! E nemaipomenit... Dar noi nu avem nici un amestec. De ce ați venit să ne deranjați ?

Inspectorul Vaughn făcu un pas înainte și îl prinse de braț pe Romaine.

— Ascultă, ia încearcă să fii politicos... Vorbești cu procurorul Isham în persoană. Răspunde pur și simplu la întrebările care ți se pun.

Romaine încercă să-și tragă brațul din mîna lui Isham dar nu reuși. Prin fizicul său, inspectorul era în stare să impună respect.

— Bine... Ce vreți să știți ?

— Cînd ai părăsit ultima oară insula împreună cu Harakht ?

— De cînd am venit aici, bătrînul nu a părăsit niciodată insula. Eu m-am dus în sat săptămîna trecută ca să cumpăr provizii.

— Ah...

Inspectorul dădu drumul brațului lui Romaine.

— Arată-ne drumul spre casa voastră, sau templul vostru, dacă preferați așa.

* * *

O porniră cu toții în șir indian în urma lui Harakht, prin pădure, pînă în inima insulei. Era evident că Romaine îi prevenise pe nudiști, căci atunci cînd anchetatorii intrară într-un luminiș unde se găsea casa, o construcție mare din lemn, membrii cultului îi așteptau îmbrăcați aproape decent ; vreo douăzeci de bărbați și femei de toate vîrstele. Precum un trib de troglodiți, ei intrară în diferitele aripi ale casei la semnul lui Romaine.

Harakht, cu *uraeus*-ul în mînă, urcă treptele care duceau la ușă, o deschise și pătrunse în „sanctuar" urmat de micul grup. Acea încăpere mare, fără tavan, era plină de embleme egiptene, mulaje reprezentîndu-l pe Horus, zeul cu cap de șoim, coarne de vacă... Harakht se îndreptă spre un uimitor pupitru suprainălțat, altarul probabil, și începu să mormăie rugăciuni ciudate, cu brațele ridicate spre cer.

Ellery se uită întrebător la profesorul Yardley, care asculta cu atenție.

— Extraordinar, murmură Yardley. Acest om este un anacronic viu. Să auzi vorbindu-se egipteana din antichitate în plin secol XX...

— Cum ? întrebă Ellery.

— Da, răspunse profesorul cu un zîmbet trist. E nebun, dar nu a fost totdeauna așa. Ai în fața ta pe unul dintre cei mai celebri egiptologi din lume... voiam de altfel să te previn, căci l-am recunoscut de la prima noastră întîlnire, adică în cursul unei vizite pe care am făcut-o în insulă acum cîteva săptămîni. Dar nu am avut ocazia să putem vorbi singuri. Harakht se numește Striyker și și-a

pierdut mințile în urma unei insolații puternice în Valea Regilor, unde făcea săpături arheologice. Asta s-a petrecut cu mulți ani în urmă. Ceea ce auzi acum este o rugă adresată lui Horus în egipteana hieratică.

Ellery, complet stupefiat, o zări deodată pe Esther Lincoln, în picioare în cadrul unei uși, la celălalt capăt al încăperii. Îmbrăcată acum cu un pulover și o fustă, tînăra se așeză foarte hotărîtă lîngă Paul Romaine și îl luă de mînă.

Inspectorul Vaughn se apropie de Stryker și îi zise :

— Aș vrea să vă pun cîteva întrebări foarte simple.

Nebunul înclină capul.

— Vă ascult.

— Cînd ați părăsit orașul Weirton din Virginia ?

— Acum cinci luni.

— Cum ?

Profesorul Yardley tuși ușor.

— În ianuarie trecut, inspectore.

Exact în acel moment Ellery scoase un strigăt cu totul neașteptat, aproape-un urlet, care îi făcu să tresară pe cei de față.

— *Krosac !*

Ellery se uită cu atenție la zeul soarelui și la discipolul său.

Stryker păru înspăimîntat. Romaine rămase foarte calm.

— Scuzați-mă, făcu Ellery. Mă apucă așa uneori... Continuați, inspectore.

— Dimpotrivă, vă mulțumesc, zise Vaughn zîmbind. Harakht, unde se află Velja Krosac ?

Stryker își trecu limba peste buze.

— Krosac... Nu, nu ! Nu știu. A renegat altarele. A plecat.

— Cînd te-ai asociat cu acest individ ? întrebă Isham arătînd cu degetul spre Romaine.

— Ce înseamnă Krosac ? mormăi Romaine. L-am cunoscut pe bătrîn în februarie, avea o idee interesantă...

— Unde l-ai întîlnit ?

— La Pittsburg. Mi s-a părut o ocazie bună, continuă Romaine dînd din umeri.

Apoi vorbi mai încet.

— Firește, toate aceste povești cu divinități solare... dar asta prinde la public. Eu nu vreau decît să-i fac pe oameni să înțeleagă că trebuie să-și scoată hainele și să se expună soarelui, este singurul mijloc de a fi sănătos... Uitați-vă la mine...

— Oh, destul, zise inspectorul. Cunosc placa. Cine v-a dat ideea să veniți și să vă instalați în Insula Stridiilor ?

— Așa era scris ! exclamă Stryker.

— Scris ? Cum așa ? întrebă Isham.

— Nu-l ascultați, mormăi Romaine. Tot asta repeta și cînd l-am cunoscut. E una din ideile lui fixe...

Nu se mai putea afla nimic de la egiptologul nebun. Era cît se poate de evident. Cît despre Romaine, acesta nu știa nimic sau nu voia să spună nimic despre evenimentele petrecute cu șase luni în urmă.

Inspectorul Vaughn îi chemă pe cei douăzeci și trei de nudiști și le interzise să părăsească locuința actuală fără să-l anunțe ; i-a mai întrebat și dacă vreunul dintre ei a părăsit insula în ajun ; răspunsul a fost negativ.

Esther refuză categoric să se întoarcă cu anchetatorii și, ca să-și arate hotărîrea, fugi în pădure.

Ellery suspină neputincios.

CAPITOLUL 7

MANDATUL DE O SUTĂ DE DOLARI

Misterul devenea şi mai de nepătruns. Toţi îşi dădeau seama prea bine că prezenţa lîngă Bradwood a omului care îşi zicea Harakht nu putea să fie o coincidenţă. Dar ce legătură putea să existe între asasinarea unui profesor şi cea a unui milionar, locuind la o distanţă de multe leghe unul de celălalt ?

Şalupa poliţiei se puse în mişcare şi de data aceasta dădu ocol insulei spre est. Anchetatorii zăriră la extremitatea ei un alt debarcader, care probabil indica locul unde se găsea locuinţa lui Ketcham, proprietarul insulei. Aceasta părea şi mai pustie decît în partea de vest. La nord se ghicea New York-ul, dincolo de întinderea de apă.

Doctorul Temple şi profesorul Yardley rămaseră în şalupă. Procurorul Isham, Vaughn şi Ellery debarcară, porniră pe o potecă printre copaci şi în curînd ajunseră la o căsuţă rustică.

Aşezat în prag, un bătrînel ars de soare îşi fuma liniştit pipa. Se ridică brusc şi se adresă cu severitate noilor veniţi.

— Ce căutaţi aici ? Nu ştiţi că este interzis să invadaţi în felul ăsta o proprietate particulară ?

— Poliţia, răspunse scurt inspectorul Vaughn. Sînteţi domnul Ketcham ?

— Da. Poliţia ? Presupun că în legătură cu nudiştii ? Ei bine, nu am nici o putere, şi dacă locatarii mei se poartă rău...

— Nu este vorba de asta, se răsti Isham. Chiar nu ştii că la Bradwood s-a comis o crimă ?

— O crimă ?

Pipa era gata să-i cadă din gură.

— E îngrozitor ! Dar ce pot face pentru dumneavoastră, domnilor ?

— Thomas Brad a fost asasinat, zise Isham.

— Brad !

Bătrînul făcu ochii mari de tot.

— Ei bine, n-aș zice că asta mă miră peste măsură.

— Ah ! De ce ? întrebă Vaughn.

— Din cauza anumitor lucruri... Domnul Brad s-a ciondănit întruna cu toți acești tăcăniți...

Făcu un gest elocvent cu arătătorul lui murdar spre coastă.

— ...de cînd le-am închiriat insula pentru sezonul de vară.

— Oare domnul Brad nu aprecia deloc onoarea de a avea așa de aproape de proprietatea lui banda lui Harakht? L-ați...

— O clipă, inspectore, zise Ellery. Domnule Ketcham, cine a închiriat de la dumneavoastră această insulă ?

— Nu nebunul. Un tip cu un nume ciudat, un nume străin. Kro-Sac.

Pronunță numele cu dificultate. Anchetatorii se priviră între ei. În sfîrșit o pistă. Șchiopul misterios de la Arroyo.

— Șchiopăta ? îl întrebă Ellery.

— Habar n-am, pentru că nu l-am văzut niciodată, făcu Ketcham. Stați, am aici ceva care ar putea să vă intereseze.

Dispăru în casă.

— Ei bine, domnule Queen, zise gînditor procurorul, am impresia că ai avut dreptate. Krosac... Van armeanul, Brad românul... Krosac apărînd din nou aici, după ce a fost zărit ultima oară la locul primei crime... Ce spui de asta, Vaughn ?

Inspectorul tocmai voia să răspundă, cînd bătrînul Ketcham reveni fluturînd o foaie de hîrtie.

— Uitați-vă, zise el, scrisoarea care mi-a fost trimisă de acest Krosac.

Vaughn i-o smulse din mînă : Ellery și Isham o citiră peste umărul lui. Purtînd data de 30 octombrie a anului trecut, acea scrisoare bătută la mașină răspundea unui anunț apărut într-un ziar din New York, anunț în care era vorba de închirierea insulei în sezonul de vară. Semnatarul trimisese și un mandat poștal de o sută de dolari ca avans pentru încheierea afacerii ; socotea că va veni să se instaleze abia în martie. „Velja Krosac", semnătura, era și ea bătută la mașină.

— Și ați găsit mandatul în scrisoare, domnule Ketcham ? zise Vaughn.

— Da.

— Perfect ! exclamă Isham frecîndu-și mîinile. Vom căuta cuponul pe care Krosac a trebuit să-l completeze la biroul poștei. Pe el vom găsi semnătura lui...

— Nu vă grăbiți, murmură Ellery. Numitul Krosac, șiret din naștere, s-ar putea să fi semnat cuponul „Harakht". Amintiți-vă că nu am găsit nimic scris de mîna lui Krosac în cazul Van.

— Krosac a venit chiar el la 1 martie ? întrebă procurorul Isham.

— Nu, domnule. Nebunul de Harakht și celălalt, Romaine, au venit și mi-au plătit suma pentru închiriere înainte de a intra în posesiune.

Vaughn și Isham abandonară subiectul Krosac. Inspectorul își strecură scrisoarea în buzunar și începu să pună întrebări în legătură cu cearta Brad-Harakht. Află astfel că Brad intervenise personal de îndată ce își dăduse seama că faimosul cult nu era decît un pretext pentru colonia de nudiști. Harakht și Romaine nu au vrut să audă nimic. Brad, în disperare de cauză, s-a oferit să le înapoieze suma plătită pentru închiriere, împreună cu un adaos foarte substanțial : nici un rezultat.

— Cine a semnat contractul final ? întrebă Isham.

— Bătrînul nebun, răspunse Ketcham.

Văzîndu-și oferta refuzată, Brad amenințase după aceea că va recurge la măsuri legale împotriva lor ; Romaine răspunsese că insula era izolată prin definiție și

nu era deloc frecventată de turiști, prin urmare colonia lui de nudiști nu putea să stinghereasca pe nimeni. După aceea, Brad încercase să-l convingă pe Ketcham să-i dea afară din insulă, oferindu-i chiar banii pentru asta. Dar bătrînul refuzase pentru că nudiștii nu-l deranjau personal cu nimic.

Ultima ceartă, cea mai violentă, avusese loc cu trei zile înainte, continuă Ketcham să povestească, duminică ; Brad, furios, debarcase pe insulă, îl întîlnise pe Stryker în pădure și îi trăsese o săpuncală ; Romaine intervenise și îi ordonase lui Brad să părăsească insula.

— Eu, zise Ketcham, eram în pădure și asistam de departe la ceartă care de altfel nici nu mă privea. Pentru că domnul Brad refuza să plece, bruta aceea mare, Romaine, l-a apucat de pielea gîtului și i-a zis : „Dacă nu te cari imediat, îți trag o bătută de nu te mai recunoaște nici nevastă-ta !" Și domnul Brad a plecat urlînd că o să le vină el de hac, chiar dacă ar trebui să-și cheltuiască toată averea pentru asta.

Isham își frecă mîinile.

— Perfect... perfect. Spune-mi, s-au mai certat și alte persoane cu Harakht sau cu Romaine ?

— Păi cum să nu...

Bătrînul Ketcham zîmbi cu un aer șiret.

— Tipul acela, Jonah Lincoln, care locuiește la Bradwood, s-a bătut cu Romaine nu mai tîrziu decît săptămîna trecută, chiar aici, în insulă. Un adevărat meci de box ! Lincoln venise să-și ia înapoi sora care tocmai sosise.

— Și ?

O sclipire deșucheată trecu prin privirea bătrînului Ketcham.

— Arată bine, fătuca ! Intervenția fratelui ei a înfuriat-o în așa măsură încît și-a smuls hainele de pe ea în fața lui și a lui Romaine, strigînd că se săturase să mai fie condusă de Lincoln și că de acum înainte avea de gînd

să facă ce dorea. Eu mă uitam printre copaci... Lincoln s-a supărat de-a binelea cînd a văzut-o rămînînd goală în fața celuilalt ; s-a repezit furios la Romaine. Dar Romaine i-a tras o mamă de bătaie grozavă și l-a azvîrlit în apă... E voinic Romaine !

Înțelegînd că nu mai aveau ce să afle de la bătrîn, cei trei se întoarseră la șalupă și porniră spre Bradwood.

CAPITOLUL 8

AVENTURA DOCTORULUI TEMPLE

Trecu și după-amiaza. Procurorul Isham plecă; inspectorul Vaughn dădu ordine, ascultă rapoarte ce nu se mai sfîrșeau. Doamna Brad, bolnavă după cum anunțase, se închisese în camera ei, iar fiica sa, Helene, nu-și părăsea mama; Jonah Lincoln umbla de colo pînă colo pe proprietate. Bradwood era plin de detectivi; reporterii veneau și plecau; aerul mirosea a praf de magneziu.

Ellery îl urmă pe profesorul Yardley, traversă drumul și se închise în casă cu gazda lui.

* * *

Era aproape de miezul nopții cînd doctorul Temple, îmbrăcat cu pantaloni negri, pulover și mocasini tot negri, își părăsi casa și se îndreptă în tăcere spre limita de est a Bradwood-ului.

Evită în ultima clipă un polițist care supraveghea drumul ce despărțea cele două proprietăți, ajunse fără să fie văzut la adăpostul copacilor și își continuă drumul. Îi trebui o jumătate de oră ca să traverseze domeniul nefericitului milionar fără să atragă atenția polițiștilor repartizați aproape peste tot; dar în sfîrșit ajunse la celălalt drum care despărțea Bradwood-ul de proprietatea închiriată soților Lynn.

Precum o fantomă, Temple se strecură pînă la locuință, ascunzîndu-se în spatele copacilor care, în partea de nord, ajungeau aproape pînă la ziduri.

O fereastră luminată se găsea foarte aproape de bătrînul sicomor care îl adăpostea. Storul, complet tras, lăsa să treacă puțină lumină.

Medicul auzi pași în încăpere — un dormitor —, și văzu trecînd umbra doamnei Lynn. Începu să se tîrască și ajunse astfel chiar la baza zidului.

În același timp se auzi o ușă închizîndu-se și vocea doamnei Lynn izbucni și mai stridentă ca de obicei :

— Percy ! *E îngropat ?*

Doctorul Temple strînse dinții și începu să transpire abundent.

— Da, da. Pentru numele lui Dumnezeu, Beth, nu vorbi așa tare ! Sînt polițiști peste tot.

Vocea lui Percy Lynn era foarte încordată.

Un zgomot de pași lîngă fereastră ; storul fu ridicat și Lynn încercă să vadă în întuneric. Apoi îl lăsă din nou în jos, spre marea ușurare a lui Temple, lipit de pămînt lîngă zid.

— Unde ? murmură Elisabeth Lynn.

Doctorul Temple nu reuși să prindă răspunsul.

În schimb auzi mai departe :

— Nu vor descoperi niciodată locul. Nu avem de ce ne teme, dacă stăm liniștiți.

— Dar doctorul Temple... mi-e frică, Percy !

Lynn trase o înjurătură.

— Într-adevăr, îmi amintesc. Era la Budapesta, după război. Cazul Bundelein... Să-l trăsnească Dumnezeu ! El e, aș putea să jur...

— Nu a spus nimic, murmură doamna Lynn. Poate că a uitat.

— Ce tot spui ! Săptămîna trecută, acasă la Brad... Tot timpul m-a observat ; trebuie să fim foarte atenți, Beth.

Lumina se stinse ; arcurile patului trosniră și vocile deveniră imperceptibile.

Doctorul Temple mai așteptă un timp, apoi se deplasă pînă în umbra protectoare a copacilor... Pe măsură ce înainta printre copacii care mărgineau semicercul format

de Golful Ketcham, medicul putu să audă clipocitul apei care se lovea de debarcaderul de la Bradwood.

Deodată rămase nemișcat lîngă trunchiul unui copac, căci auzise un murmur de voci ; cineva vorbea lîngă debarcader. Înaintînd cu mii de precauții, Temple zări o barcă cu vîsle leganîndu-se pe apă, iar în barcă două siluete, a unui bărbat și a unei femei. Femeia îl strîngea în brațe cu pasiune.

— De ce ești așa de rece cu mine ? Du-mă pe insulă... Acolo vom fi mai liniștiți, la adăpostul copacilor...

Prudent, bărbatul îi răspunse cu glas scăzut :

— Te porți ca o nebună. E prea periculos... Mai ales în seara asta... O să ți se remarce absența și atunci... Ți-am spus că nu trebuie să ne mai vedem pînă cînd nu se va termina cu toată povestea asta.

Femeia se depărtă de tovarășul ei și exclamă cu disperare :

— Știam eu bine... nu mă mai iubești ! Oh, este...

El îi închise gura cu mîna.

— Taci ! S-ar putea să fim auziți.

Ea se destinse în brațele lui. Apoi îl respinse și-și îndreptă spatele.

— Nu. Nu va fi a ta, o să mă ocup eu de asta.

Bărbatul tăcu, apucă o vîslă și trase spre el barca. Femeia se ridică și el o împinse fără menajamente afară din barcă. Apoi începu să vîslească cu repeziciune... spre Insula Stridiilor.

Chiar în momentul acela apăru luna și doctorul Temple îl recunoscu pe bărbat : era Paul Romaine.

Iar femeia cu fața palidă, care tremura toată stînd pe mal, era doamna Brad.

Doctorul Temple dispăru printre copaci.

CAPITOLUL 9

TOȚI SUSPECȚI !

A doua zi dimineață, Ellery se întoarse la Bradwood și găsi salonul plin de lume. Procurorul Isham și Vaughn îl confruntau pe Fox, grădinarul-șofer, cu doamna Brad, Helene și cu Jonah Lincoln.

Fox, cu pumnii strînși, nu-și trăda tulburarea decît după expresia ochilor.

— Intrați, domnule Queen, zise Isham. Ați sosit la timp. Fox, ești prins cu mîța-n sac. Mărturisește !

— Nu vă înțeleg, zise Fox.

Dar Ellery văzu după privirea lui că înțelegea foarte bine.

— Destul cu subterfugiile, se răsti Vaughn. Marți seara, în noaptea crimei, ai fost la Patsy Malone !

— În cursul aceleiași nopți i-ai lăsat pe Stallings și pe doamna Baxter la cinematograful Roxy, adăugă Isham. La orele opt, Fox.

Fox, galben ca ceara, nu răspunse.

— Ei bine ? zise inspectorul. Vorbești, da sau nu ? Dacă ești nevinovat, de ce te-ai dus la cartierul newyorkez al unui gangster ?

Nici un răspuns.

— Nu vrei să vorbești ? Foarte bine...

Inspectorul se îndreptă spre ușă.

— Mike, adu-mi tamponul cu cerneală.

I se aduse tamponul. Fox scoase un strigăt și încercă să ajungă la ușă. Detectivul care adusese tamponul și hîrtia lăsă totul din mînă și îl stăpîni pe șofer.

Helene Brad observă întreaga scenă cu un aer dezgustat, iar mama ei părea insensibilă. Lincoln se ridică în picioare.

— Ia-i amprentele, zise inspectorul.

Detectivul luă mîna dreaptă a lui Fox, îi apăsă degetele pe tampon și după aceea pe hîrtie ; apoi făcu același lucru și cu mîna stîngă.

— Acum, Fox, răspunde-mi. Pentru ce această vizită la Malone ?

Nici un răspuns. Inspectorul se îndreptă spre ușă și chemă doi detectivi.

— Duceți-l înapoi în cabana lui și încuiați-l acolo. Ne vom ocupa mai tîrziu de el.

Șoferul plecă, Vaughn își șterse fruntea de sudoare.

— Îmi cer scuze pentru această scenă, doamnă Brad, dar șoferul dumneavoastră este un actor foarte prost.

— Chiar că nu înțeleg nimic, făcu doamna Brad. Totdeauna a fost foarte corect, foarte capabil... Doar nu credeți că...

— Sînt convinsă că nu are nici un amestec în cele întîmplate, o întrerupse Helene cu asprime. Fox e incapabil de crimă, sînt sigură de asta. Totdeauna a fost foarte rezervat, așa este, dar niciodată nu s-a purtat grosolan și nici nu l-am văzut beat. De altfel e și cultivat, deseori l-am surprins citind cărți interesante, chiar poezie.

— Toate astea nu înseamnă nimic, domnișoară Brad. De cînd a venit aici a putut foarte bine să joace un personaj. I-am verificat recomandarea și am găsit-o în regulă, numai că în serviciul anterior a stat doar cîteva luni.

Vaughn se întoarse spre Ellery.

— De la tatăl dumitale, domnule Queen, am aflat această informație despre Fox ; unul din oamenii lui l-a văzut pe șoferul nostru fotilîndu-se la Malone gangsterul și a fost destul ca să ne intereseze foarte tare.

Ellery nu păru prea convins de importanța informației. Îl întrebă pe procuror ce alte noutăți îi mai putea comunica.

— Uitați, zise Vaughn zîmbind, delectați-vă cu astea.

Scoase din buzunar un teanc de foi bătute la mașină și i-l întinse lui Ellery.

— Dacă găsiți în ele ceva interesant, înseamnă că aveți noroc, dar...

Se întoarse spre Lincoln care se îndrepta spre ușă.

— Nu plecați încă, domnule Lincoln. Vreau să vă întreb ceva.

— Ah ! făcu Lincoln nu fără o anumită stinghereală.

— De ce m-ați mințit ieri afirmînd că luni seara v-ați întors cu doamna și domnișoara Brad ?

— Ce... ce vreți să spuneți ?

Isham interveni dezaprobator.

— Este regretabil că toți ne puneți bețe în roate în loc să ne ajutați, doamnă Brad. Oamenii inspectorului au aflat de la șoferul taxiului că luni seară a adus de la gară la Bradwood numai două persoane...

— Două persoane ? făcu Ellery.

— Că numai domnișoara Brad și domnul Lincoln se găseau în taxi, doamnă Brad !

— Nu răspunde, mamă ! izbucni Helene furioasă.

Doamna Brad parcă amuțise.

— E o infamie ! continuă Helene. Încercați să insinuați că avem vreun amestec în această crimă, procurorule Isham ?

— Helene, șopti Lincoln, poate că ar fi mai bine...

— Jonah !

Se întoarse spre el, tremurînd toată.

— Dacă mai spui vreo vorbă în plus, n-am să-ți mai vorbesc niciodată !

Lincoln își mușcă buzele și ieși din încăpere evitînd să o privească. Doamna Brad scoase un geamăt ; Helene, așezată în fața ei, părea că vrea să o protejeze.

— Ei bine, rezumă Isham cu un gest de descurajare, vedeți, domnule Queen ! Ah, vă asigur că rolul de anchetator profesionist nu e un fleac ! Perfect, domnișoară Brad ! Vă rog totuși să înțelegeți bine că, din acest moment, vă consider pe toți suspecți de asasinarea lui Thomas Brad, *toți*, e limpede ?

CAPITOLUL 10

PROFESORUL VORBEȘTE

Ellery Queen traversă drumul și se duse la profesorul Yardley să-l pună la curent cu ultimele evenimente. Își găsi gazda într-o curte interioară în stil maur, împodobită cu o piscină cu apă limpede; profesorul, în pantaloni scurți, își răcorea picioarele în apă și trăgea din pipă.

— O să fac o baie, zise Ellery.

Dispăru în casă și reveni în costum de baie, ținînd în mînă hîrtiile pe care i le încredințase Vaughn; după ce i le dădu profesorului, tînărul plonjă stropindu-și din belșug gazda.

— Niciodată nu vei ști să plonjezi în apă, bombăni Yardley.

Ellery începu să rîdă, ieși din apă și se întinse cît era de lung pe marginea piscinei.

— Să ne uităm la hîrtoagele astea... Ah, mai întîi niște rapoarte trimise de procurorul Crumit colegului său Isham... cazul Van, rezultatele autopsiei lui Van, care nu prezintă nici un fel de importanță. Nimic nou față de ce știu deja și ce s-a publicat în ziarele de atunci... Și asta: *Răspuns la o întrebare pusă de procurorul Isham, și anume dacă ar putea să existe o legătură între Andrew Van, profesor la Arroyo, și Thomas Brad din Long Island, în apropiere de New York.* Nu, procurorul Crumit nu a descoperit nimic în corespondența defunctului Van care să poată îndreptăți această presupunere.. Etc.

— Așa e, făcu profesorul zîmbind.

— Ajungem după aceea la micul Golf Ketcham, continuă Ellery trecînd la o altă pagină. Raportul autopsiei

lui Brad făcută de doctorul Rumsen. Nimic nou. Lipsa urmelor de violență pe corp, lipsa urmelor de otrăvire în organe etc. etc. Obișnuitele banalități...

— Ieri l-ai întrebat pe Rumsen dacă nu cumva Brad fusese sugrumat. Vorbește de această posibilitate ?

— Da. Plămînii nu prezintă urme de sufocare. Prin urmare nu a fost sugrumat.

— Și mai departe ?

— Cercetările făcute pentru descoperirea drumului pe care venise asasinul. Eforturi inutile ! Imposibil să stabilești ce zace în fiecare persoană care a urcat, sau a coborît din trenuri în perioada crimei. Vecinii nu pot să furnizeze nici o informație, iar persoanele care au navigat prin preajma golfului nu au remarcat nici o ambarcațiune suspectă care-l-ar fi putut aduce pe ucigaș pe calea apei.

— Poate că ucigașul a venit cu hidroavionul, zise profesorul cu un aer sarcastic.

— Evident... e o idee ! Să vedem ce mai urmează. Sfoara cu care Brad era legat de totem... S-a descoperit că e vorba de felul de sfoară de care se folosesc spălătoresele să-și întindă rufele și care poate fi cumpărată de peste tot... Nici o speranță de a fi recunoscută de un negustor sau băcan oarecare. Totuși, Isham precizează că oamenii lui Vaughn intenționează să extindă cîmpul cercetărilor...

— Sînt conștiincioși, zise profesorul Yardley zîmbind.

— Da, de altfel în felul acesta se ajunge la rezolvarea majorității crimelor... Nodul, ideea lui Vaughn. Rezultat : zero. Un nod solid, dar care nu dovedește cunoștințe speciale, maritime sau de altă natură. Ah !... Paul Romaine. Personaj ciudat. Masculul complet, dar dotat cu simț practic ; nu s-a descoperit nimic la activul lui și nu se știe ce a făcut înainte de întîlnirea lui cu Stryker, egiptologul, la Piitsburg, în februarie.

— Familia Lynn ?

Ellery puse jos foaia de hîrtie pe care o examina.

— Da, familia Lynn, murmură el. Ce știi despre ea ?

Profesorul își mîngîie barba.

— Puțin cam dubios acest menaj, răspunse el. Eram convins că vei remarca... deși nu li se poate reproșa nimic, după cîte știu eu.

— Nu asta e și părerea Scotland Yard-ului, continuă Ellery. Cu toată că nu spune clar — Isham i-a trimis o telegramă —, Scotland Yard-ul comunică în răspuns că nu are nici o informație despre un menaj purtînd numele de Percy și Elisabeth Lynn. Pașapoartele lor au fost examinate, dar natural că sînt corecte, după cum trebuia să ne așteptăm. Poate că sîntem răutăcioși... Poliția engleză spune că își continuă cercetările în analele civile și chiar ale criminalilor, ca să afle cu ce se ocupă acești Lynn pe teritoriu britanic, de vreme ce pretind că sînt cetățeni englezi.

— Doamne! Ce încurcătură!

Ellery se strîmbă amuzat.

— Abia acum ați băgat de seamă? Eu am mai văzut cazuri complicate în viața mea, dar ăsta bate toate recordurile. Ah, trebuie să vă vorbesc de Fox...

Ellery îi povesti profesorului despre interogatoriul luat șoferului de către Isham în prezența doamnei Brad și ceea ce se petrecuse în salonul de la Bradwood. Yardlei, mormăi ceva de neînțeles.

— Ce ziceți? întrebă Ellery.

— Nimic... Încep să mă întreb...

— Ce?

Profesorul dădu din umeri.

— Să nu ne grăbim cu concluziile. Mai sînt și alte informații în aceste documente?

— Vaughn a lucrat fără să piardă timp. Portarul teatrului Parc confirmă că o femeie corespunzînd descrierii doamnei Brad a părăsit sala marți seara la mijlocul primului act, pe la orele nouă.

— Singură?

— Da... Altceva. Oamenii lui Vaughn au găsit fișa privitoare la mandatul de o sută de dolari trimis la Ketcham ca aconto pentru închirierea Insulei Stridiilor. Cererea de mandat a fost depusă la poșta din Peoria, Illinois, și cuponul poartă semnătura lui Velja Krosac.

— Nu! exclamă profesorul. Asta înseamnă că Vaughn e în posesia unui specimen de scriere?

Ellery suspină cu regret.

— O luați prea repede. Numele e pur și simplu scris cu litere de tipar. Iar la adresă nu scria decît „Peoria" ; evident că asociatul lui Stryker a făcut mici popasuri pe acolo ca să vîndă marfa patronului său. Și încă ceva : contabilii au început să verifice registrele societății *Brad și Megara* ; de altfel, totul pare în perfectă regulă, este o afacere excelentă... Întîmplător, amicul nostru Stephen Megara, marele călător, nu joacă nici un rol activ în cadrul societății de cinci ani. Brad exercită un soi de supraveghere, dar cel care face practic totul este tînărul Lincoln... Mă întreb care o fi punctul lui slab...

— Poate că trebuie căutat în direcția viitoarei lui soacre, observă profesorul.

Ellery aruncă teancul de hîrtii jos, apoi se aplecă repede să-l ia ; o foaie separată se desprinsese de ultimele pagini.

— Ce mai e ?

Ellery o examină cu o mare curiozitate.

— Pe legea mea, în sfîrșit ceva interesant ! Informații despre Krosac. Un raport posterior, conform datei. Probabil că la început procurorul Crumit l-a păstrat pentru el, după care a hotărît să se spele pe mîini și să se debaraseze definitiv de caz, trecîndu-i-l lui Isham.. Rezultatul cercetărilor care au durat șase luni. O sumedenie de detalii... Velja Krosac este din Muntenegru !

— Din Muntenegru ! Născut acolo ? Căci astăzi nu mai există muntenegreni, zise Yardley foarte interesat. Din 1922 Muntenegru face parte din Iugoslavia.

— Hîm. După informațiile lui Crumit, Krosac ar fi fost unul dintre primii imigranți muntenegreni după pacea din 1918. Pașaportul cu care a venit în Statele Unite arată că s-a născut în Muntenegru și atît. Cu toate astea, omul a început să se contureze !

— Crumit dă detalii și despre cariera lui în America ?

— Cîteva. Se pare că Krosac a călătorit din oraș în oraș, probabil ca să-și exploreze noua țară și să învețe limba. Vreme de cîțiva ani a fost negustor ambulant. După

aceea urmează întîlnirea lui cu Stryker, în Tennessee; cei doi se asociază. Stryker vindea în acel moment un „medicament solar", cu alte cuvinte untură de peşte. Krosac devine impresarul lui şi pentru public „discipolul" lui ; l-a ajutat pe bietul bătrîn nebun să organizeze cultul soarelui şi alte glume mai mult sau mai puţin nudiste în timpul existenţei lor de nomazi.

— Există amănunte despre Krosac după crima de la Arroyo ?

Faţa lui Ellery se posomorî.

— Nu. Pur şi simplu s-a volatilizat.

— Dar Kling, servitorul lui Van ?

— Nici cea mai mică urmă. S-ar zice că pămîntul s-a deschis ca să-i înghită pe amîndoi. Complicaţia asta cu Kling mă preocupă. Unde naiba e ? Dacă Krosac l-a omorît, ce s-a întîmplat cu cadavrul lui ? Vă spun eu, profesore, nu vom rezolva acest caz atîta vreme cît nu vom şti ce s-a întîmplat cu Kling. Crumit a încercat să stabilească o legătură între Kling şi Krosac, gîndindu-se probabil la o posibilă complicitate între ei. Dar nu a găsit nimic.

— Asta nu dovedeşte nimic, zise profesorul.

— Întocmai. În ceea ce-l priveşte pe Krosac, nu avea posibilitatea să ştim dacă a comunicat sau nu cu Stryker.

— Stryker... nefericitul de el !

— Da. Raportul lui Crumit confirmă de altfel ceea ce-mi spuseseţi : Stryker este celebrul egiptolog atins de nebunie în cursul unor explorări în Valea Regilor. Nu are familie şi totdeauna a fost considerat inofensiv. Crumit adaugă că el nu crede în vinovăţia lui Stryker-Harakht. Consideră că Krosac, care s-a servit cu siguranţă de nebunia lui Stryker ca să înşele publicul şi să obţină din asta beneficii ilegitime, este probabil ucigaşul lui Van ; cît priveşte mobilurile acestei crime, Crumit nu le înţelege. Şi eu aş fi de aceeaşi părere...

— De ce ?

— Bazîndu-mă pe fapte. Nu e foarte important să ştim că Krosac l-a ucis pe Van. Esenţialul ar fi să ştim *cine este Krosac.*

— Explică-mi, zise Yardley.

— Iată : o singură persoană, Stryker, îl cunoaște pe Krosac. Dar noi nu putem conta pe el să ne informeze în mod serios. Asta mă face să spun : cine este Krosac ? Cine e Krosac în acest moment ? S-ar putea să se găsească printre noi !

— Prostii, făcu profesorul Yardley. Un muntenegrean care probabil că se exprimă cu un accent croat, un șchiop...

— Acest muntenegrean poate vorbi englezește ca mine și ca dumneata. Croker, mecanicul auto din Weirton, nu a observat la el nici cel mai mic accent, amintiți-vă asta. Cît despre posibilitatea ca Krosac să se afle actualmente printre noi, nu uitați că el însuși a instalat cultul soarelui aici lîngă Bradwood ! Și asta *înainte* de uciderea lui Brad. Să rezumăm : Krosac e muntenegrean. Să spunem, în principiu, că a ucis un om născut în Europa Centrală și împopoțonat cu un nume românesc, probabil de împrumut, ca și pe un alt individ născut tot în Europa Centrală, dar împopoțonat cu un nume de armean. Trei persoane originare din Europa Centrală, probabil din aceeași țară ; căci sînt convins că nici Van, nici Brad nu au venit din Armenia și din România.

Profesorul mormăi și își reaprinse pipa. Ellery luă o țigară.

— Balcanii, murmură el, ținut plin de superstiții, de violențe...

— Him, făcu profesorul. Și povestea asta cu crucea egipteană, e multă vreme de cînd n-am mai vorbit de ea.

Ellery se uită la el mirat.

— Ei bine ?

— Ei bine, fostul meu elev, te-ai înșelat.

— Cum așa ? Crucea *tau* nu e crucea egipteană ?

— Nu. De ce-ai crezut asta ?

— Pentru că am avut ocazia, acum un an, să fac niște cercetări în legătură cu crucile în general și am consultat în această privință *Encyclopedia Britannica*. Și parcă am citit acolo că crucea *tau*, sau crucea în formă de T, este

un semn egiptean foarte răspîndit numit adesea crucea egipteană... Oricum, acest articol m-a determinat să fac în minte legătura între cuvintele *tau* și egiptean, fiind vorba de o cruce...

— *Encyclopedia Britannica* nu este infailibilă, departe de asta, și îți garantez că expresia „cruce egipteană" este o eroare. După cum știi, arta veche este una din specialitățile mele, și știu prea bine că există ceva egiptean în formă de T...

Ellery păru intrigat.

— Atunci de ce spuneți că *tau* nu este...

— Pentru că crucea *tau* este un vechi simbol religios de origine creștină. Vechii egipteni se serveau deseori de un instrument sacru care avea forma literei T din alfabetul grec ; reprezentarea lui este întîlnită în hieroglife ; dar nu trebuie confruntat...

— Prin urmare, nu ne mai rămîne decît să interpretăm toți acești T în sens alfabetic, murmură Ellery. T ar însemna pur și simplu T...

În acel moment își făcu apariția bătrîna negresă care îl servea pe profesor.

— Inspectorul Vaughn, anunță ea.

— Spune-i să intre, zise profesorul.

Vaughn își făcu apariția cu fața congestionată și fluturînd o foaie de hîrtie.

— Queen ! strigă el. O veste mare ! Citește !

Și inspectorul îi întinse foaia care nu era altceva decît o telegramă din Jamaica.

Sosit aici astăzi. Aflat moarte Brad. Întorc imediat New York.

Telegrama era semnată : STEPHEN MEGARA.

PARTEA A TREIA

CRUCIFICAREA UNUI GENTLEMAN

CAPITOLUL I

SECRETUL LUI NEPTUN

Iahtul lui Megara, *Helene*, suferi o avarie în cursul drumului și nu intră în Golful Ketcham decît la opt zile după sosirea telegramei trimisă de proprietar lui Vaughn.

Înmormîntarea care a avut loc în săptămîna aceea a constituit de altfel singurul eveniment mai important. Cercetările întreprinse pentru găsirea lui Velja Krosac luaseră între timp proporțiile unei adevărate vînători naționale ; dar Krosac parcă intrase în pămînt, rămînea de negăsit, deși semnalmentele lui fuseseră comunicate în toată țara.

Fox era în continuare sub pază, dar păstra același mutism disperat de fiecare dată cînd Vaughn încerca să-l interogheze.

* * *

Helene aruncă ancora în apele Golfului Ketcham vineri, 1 iulie. Debarcaderul Bradwood era negru de lume ; inspectorul Vaughn procurorul Isham, Ellery Queen și profesorul Yardley, înconjurați de o impozantă trupă de detectivi, urmăreau manevrele lente ale iahtului alb. Era escortat de șalupele poliției. Marinarii de pe *Helene* lăsară o ambarcațiune la apă ; în ea urcară mai multe persoane...

Stephen Megara era înalt și solid. Un nas coroiat îi urîțea fața energică, bronzată de soare : un personaj esențialmente viu, dar avînd în el ceva sinistru, neliniștitor. Înaintă pe mal cu un pas energic, hotărît, de altfel toate

gesturile lui vădeau hotărîre. Omul de acțiune prin excelență, își zise Ellery care îl observa cu o mare curiozitate; foarte diferit de ceea ce trebuie să fi fost Thomas Brad, burghez gras și ghiftuit.

— Eu sînt Stephen Megara, zise el într-o engleză foarte curată. Ce adunare ! Helene...

O zări stînd mai la o parte de mulțime, împreună cu principalii actori ai dramei, mama ei, Jonah Lincoln și doctorul Temple. O prinse de mîini și o privi cu o tandrețe brutală. Tînăra roși și își retrase încet mîinile. Megara zîmbi, îi spuse ceva la ureche doamnei Brad, îl salută scurt pe doctorul Temple și se adresă procurorului :

— Așadar Tom a fost asasinat ? Sînt la dispoziția dumneavoastră, domnilor.

— Chiar așa ? mormăi printre dinți procurorul Isham care se recomandă și îi prezentă pe cei care îl însoțeau.

— Inspectorul Vaughn, domnul Ellery Queen, detașat special... profesorul Yardley, unul din noii dumneavoastră vecini.

Megara dădu mîna cu toți, apoi arătă spre un bătrînel în uniformă care îl întovărășea.

— Comandantul Swift.

Swift salută ducînd mîna la șapcă. Ellery observă că îi lipseau trei degete, și cînd micul grup părăsi debarcaderul, îndreptîndu-se spre casă, Queen observă că Swift, comandantul iahtului *Helene*, mergea ca un adevărat marinar, adică legănîndu-se.

— Sînt tare dezolat că am aflat atît de tîrziu de moartea lui Tom, îi zise Megara lui Isham.

Familia Brad, Lincoln și doctorul Temple veneau în urma lor fără să scoată o vorbă.

— Dar cînd ești departe în larg... Vestea m-a tulburat profund.

Nu părea deloc tulburat și vorbea de moartea asociatului său cît se poate de detașat.

— Vă așteptam îngrijorați, domnule Megara, zise inspectorul Vaughn. Cunoașteți cumva vreo persoană care ar fi putut dori să-l omoare pe domnul Brad ?

— Hm, făcu Megara întorcînd capul spre doamna Brad și spre Helene.

— Deocamdată aș prefera să nu vă răspund. Spuneți exact ce s-a întîmplat.

Isham tocmai se pregătea să-i răspundă, dar Ellery i-o luă înainte.

— Ați auzit vreodată de un anume Andrew Van ?

Megara tresări, dar răspunse totuși, cu o voce sigură :

— Andrew Van ? Ce amestec are el aici ?

— Așadar îl cunoașteți ! exclamă Isham.

— Van a fost asasinat în condiții asemănătoare cu cele în care a murit asociatul dumneavoastră, zise Ellery.

— Van a fost și el asasinat !

Siguranța lui Megara părea să se volatilizeze ; ochii lui îndrăzneți reflectau o oarecare neliniște.

— Capul tăiat și corpul crucificat în formă de T, continuă Ellery cu un ton indiferent.

De data aceasta Megara se opri brusc, provocînd oprirea tuturor, și se făcu galben la față.

— Un T ! murmură el. Dar... Să intrăm în casă, domnilor.

Se înfioră tot și deodată păru că îmbătrînise cu zece ani.

— Nu puteți explica ce înseamnă aceste T-uri ? întrebă Ellery cu vioiciune.

— Bănuiesc eu ceva...

Megara se întrerupse și își reluă mersul în tăcere.

Stallings deschise ușa de la intrare și fața lui impasibilă se lumină de un zîmbet fericit.

— Domnule Megara !

Dar asociatul lui Brad nici măcar nu se uită la el și intră direct în salon, urmat de ceilalți. Începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere, părînd că reflectează. Doamna Brad se apropie de el și își puse mîna durdulie pe brațul lui.

— Stephen... dacă poți lămuri această îngrozitoare...

— Stephen, dumneata, trebuie să știi ! exclamă Helene.

— Dacă știi ceva, Megara, spune, pentru numele lui Dumnezeu ! îl rugă și Lincoln cu o voce răgușită. Scoate-ne din coșmarul ăsta !

Megara suspină și își vîrî mîinile în buzunare.

— Liniștiți-vă. Stai jos, comandante... Îmi pare rău că te amestec în povestea asta...

Comandantul rămase în picioare. Părea stingherit și se apropie încetișor de ușă.

— Domnilor, continuă Megara, cred că cunosc numele persoanei care l-a omorît pe Brad.

— Cine e ? strigă Isham.

Megara își îndreptă spatele.

— Un anume Krosac, Velja Krosac. Pentru mine nu există nici o îndoială. Un T, nu-i așa ? Dacă această literă înseamnă ce cred eu, acest T este un simbol viu al... Dați-mi detalii atît despre moartea lui Van, cît și despre cea a lui Brad.

Vaughn se uită la Isham, care îi făcu semn să vorbească. Inspectorul începu cu cazul Van ; cînd ajunse la episodul cu mecanicul Croker și individul șchiop care îl tocmise ca să-l ducă la intersecția drumurilor, Megara încuviință din cap și zise :

— El e, sigur el e...

La sfîrșitul relatării lui Vaughn, Megara își recăpătase toată siguranța de sine.

— Acum am priceput. Vreți să-mi precizați, foarte exact, ce anume ați găsit în cabana rustică ?

— Dar, domnule Megara, protestă Isham, nu prea înțeleg...

— Mă veți duce imediat acolo, zise Megara cu un aer hotărît, îndreptîndu-se spre ușă.

Procurorul păru că ezită, dar Ellery îi aruncă o privire elocventă ; ieșiră imediat după Megara.

Pe drumul spre stîlpul-totem și cabana rustică, profesorul Yardley murmură :

— Am impresia, Queen, că ne apropiem de capătul afacerii.

— Credeți ? răspunse Ellery dînd din umeri. Eu nu cred. Ceea ce am spus despre Krosac stă în continuare în picioare. Cine naiba este ? Doar dacă Megara ar putea să-l identifice în personajul lui actual...

— O iei cam tare, zise profesorul. De ce să-l crezi lîngă noi ?

— Nu cred nimic... dar este foarte posibil.

Un detectiv făcea de pază în fața cabanei. Megara intră, urmat de Vaughn. Interiorul rămăsese în starea în care anchetatorii îl găsiseră a doua zi după crimă, precauție înțeleaptă din partea lui Vaughn și care, după toate aparențele, își dovedea justețea.

Megara nu luă în seamă pata de sînge, T-ul, semnele de luptă... Singurul lucru care îi atrase privirea fu pipa cu capul lui Neptun.

— Exact cum mă gîndisem și eu, zise el cu calm. Am înțeles că era o greșeală, inspectore Vaughn, de îndată ce ați menționat prezența acestei pipe.

— O greșeală ?

— Sigur că da. Această pipă nu a aparținut niciodată lui Tom, așa cum aveți impresia...

— Adică este a lui Krosac ! exclamă inspectorul.

— Aș fi vrut să fie așa, răspunse Megara cu sălbăticie. Nu. Ea îmi aparține mie.

* * *

Un moment toți digerară în tăcere această informație.

— Să admitem, începu Vaughn, că această pipă...

— O clipă, îl întrerupse procurorul. Domnule Megara ; majordomul Stallings ne-a spus că această pipă îi aparținea domnului Brad ; evident că e posibil să se fi înșelat. Dar ea poartă amprentele digitale ale lui Brad și cu ea s-a fumat în noaptea crimei ; mai avea încă resturi din tutunul lui, un amestec special. Acum veniți și spuneți că este a dumneavoastră. Ceea ce nu pot să înțeleg...

— Vă repet, domnule Isham, că această pipă îmi aparține, zise Megara. Stallings s-a înșelat sau v-a mințit ; am uitat-o aici cînd am plecat, acum aproape un an.

— Ciudată idee să fumezi dintr-o pipă care nu este a ta, îi șopti Ellery lui Isham.

— Într-adevăr.

— Ce idee ridicolă ! făcu Megara. Tom nu ar fi fumat niciodată din alte pipe decît ale lui, avea de altfel multe

și o cunoștea foarte bine pe aceasta, cu care mă văzuse de nenumărate ori... Aș mai adăuga că era foarte îngrijit și un maniac al igienei.

Ellery interveni imediat.

— Prima rază de lumină... această pipă a fost identificată de domnul Megara ; ea îi aparține. Înțelegeți cumva semnificația acestui fapt ?

— Este evident că Krosac încearcă să-l compromită pe domnul Megara, zise Vaughn cu un aer superior.

— Ba nu, inspectore, răspunse Ellery. Krosac n-ar fi putut spera să ne facă să credem că domnul Megara l-a ucis pe Brad. Toată lumea știa că domnul Megara făcea o croazieră pe mare la mii de mile de aici. Și apoi T-urile, asemănarea cu cazul Van... Toate astea echivalează cu o semnătură. Nu...

Se întoarse spre Megara care, cu sprîncenele încruntate, studia în continuare pipa cu capul lui Neptun.

— Unde vă aflați, domnule, la 22 iunie ?

Megara se întoarse spre comandantul Swift.

— Am prevăzut această întrebare, nu-i așa, comandante ?

Swift îi prezentă procurorului un extras din jurnalul de bord.

Isham și Vaughn examinară documentul. La 22 iunie, iahtul *Helene* traversa Canalul Panama, avînd ca direcție generală Australia.

— Perfect, murmură Vaughn. V-aș cere, totuși, comandante, să-mi prezentați jurnalul de bord pe care aș vrea să-l consult *in extenso*... Domnule Queen, cu siguranță că ai în minte o idee. Ai putea să ne-o împărtășești și nouă ?

— Sigur că da, zise Ellery zîmbind. Extrasul din jurnalul de bord este suficient ca să dovedească că Krosac nu putea să spere că ne va face să credem în culpabilitatea domnului Megara. Cît privește pipa... Krosac trebuie să știe că alibiul domnului Megara va fi inatacabil. Putem deci să dăm la o parte această ipoteză. Dar vreau să vă propun o teorie care decurge, în primul rînd, din faptul că această pipă aparține domnului Megara, și, în al doilea

rînd, din faptul că domnul Brad nu ar fi fumat niciodată din ea.

— Aș fi curios să o aud, zise profesorul Yardley.

— Brad nu ar fi fumat niciodată din această pipă cu cap de Neptun care aparținea asociatului său. Dar, aparent, cu ea a fumat sau a manipulat-o chiar victima în persoană. Pe de o parte, Brad nu ar fi fumat din ea ; pe de altă parte, pipa poartă amprentele lui digitale...

— Ingenios, murmură Yardley. S-a încercat să se lase impresia că a fumat din ea prin imprimarea amprentelor digitale ale mortului pe pipă. Joc copilăresc...

— Exact ! exclamă Ellery. Cum la fel de simplu a încercat să ne facă să credem că efectiv s-a fumat din pipă. Ucigașul a putut să o umple și să o aprindă chiar el... De ce să ne facă să credem că Brad a fumat din această pipă? Ca să confirme impresia că Brad ieșise din casă în haină de interior, cu o pipă în gură, că se dusese pînă la cabana rustică și că în acel loc fusese asasinat.

— Da, pare verosimil, admise Isham. Dar de ce pipa domnului Megara ? De ce nu a luat Krosac una din pipele lui Brad ?

Ellery dădu din umeri sigur de el.

— Răspunsul este simplu. Probabil că Krosac a luat-o din bibliotecă. Brad, după ce a găsit pipa uitată de domnul Megara, presupun că a pus-o lîngă ale lui, în sertarul mesei, așteptînd întoarcerea asociatului său...

— Foarte probabil, zise Megara.

— Bine. Krosac deschide sertarul și vede un mare număr de pipe pe care, natural, le crede ca fiind toate ale lui Brad. Are nevoie de o pipă ca să ne facă să credem în prezența lui Brad, trăgînd din pipă, în cabana rustică, și alege în mod normal pe cea mai caracteristică, plecînd de la principiul că cea mai caracteristică va fi și cea identificată cu mai multă ușurință. *Ergo*, pe cea cu capul lui Neptun, care din fericire pentru noi este a domnului Megara și nu a lui Brad. Ajungem acum, continuă Ellery, la o deducție interesantă. Krosac și-a dat multă osteneală să ne facă să credem că Brad a fost asasinat în timp ce fuma în *cabana rustică* ; or noi știm acum că nu fuma aici. Deci, cabana rustică *probabil că nu este locul crimei*.

Nimeni nu zise nici pîs.

— Prin urmare, crima ar fi fost comisă în altă parte, continuă Ellery. Eu optez pentru bibliotecă, căci aici a fost văzut Brad ultima oară în viață : juca singur dame și aștepta o vizită, nu am nevoie de altă probă dacă mă gîndesc la grija pe care a avut-o să-i trimită pe toți de-acasă...

— O clipă, domnule Queen, îl întrerupse Megara. Raționamentele dumitale sînt foarte ingenioase, dar pleacă de la o bază greșită.

Ellery încetă să mai zîmbească.

— Cum așa ?

— Da, Krosac, după părerea dumitale, nu știa că pipa era a mea. Or nu aceasta e realitatea.

Ellery își scoase lornionul, ceea ce la el era totdeauna un semn de emoție.

— Iată o afirmație foarte ciudată, zise el. De unde ar fi putut Krosac să știe...

— Pentru că pipa era închisă într-un etui. Ați găsit așa ceva în sertar ?

— Nu ! Un etui... care purta inițialele numelui ?

— Mai mult. Întreg numele era scris cu litere aurite pe marochin. Și acest etui, făcut special pentru pipă, avea chiar forma ei, o formă puțin obișnuită, așa că nu o puteai lua drept o altă pipă oarecare.

— Perfect, domnule Megara, făcu Ellery punîndu-și din nou lornionul cu un zîmbet larg. Obiecțiunea nu mă încurcă, dimpotrivă, aruncă o lumină nouă asupra situației. Să reluăm : Krosac știa deci că această pipă vă aparține. Și cu toate acestea a ales-o ca să o lase după aceea în cabana rustică. Cît privește acel etui, probabil că asasinul l-a luat cu el, deoarece nu mai este aici. De ce să-l ia cu el ? Pentru că dacă l-ar fi lăsat, am fi constatat asemănarea de formă între el și așa-zisa pipă a lui Brad : în felul acesta am fi înțeles imediat că nu era a lui Brad. Luîndu-l cu el, Krosac ne-a făcut să credem *temporar* că pipa era a lui Brad. Acum înțelegeți, domnilor ?

— De ce temporar ? întrebă Vaughn.

— Pentru că, răspunde Ellery cu un aer de triumf, domnul Megara se întoarce din călătorie, identifică pipa și ne spune că etuiul lipsește ! Krosac știa cu siguranță că

lucrurile se vor petrece astfel. Concluzia : Krosac dorea să ne facă să credem *pînă la sosirea domnului Megara* că pipa îi aparținea lui Brad și că crima a avut loc în cabana rustică. După sosirea domnului Megara, Krosac nu vedea nici un inconvenient în a ne lăsa să înțelegem că lucrurile se petrecuseră cu totul altfel, lăsîndu-ne în consecință să căutăm adevăratul loc în care s-a înfăptuit crima. Am spus „nu vedea nici un inconvenient". Perfect. Pentru că Krosac ar fi putut să evite toate astea alegînd un alt mijloc pentru a ne face să credem că asasinatul a avut loc în cabana rustică ; alegînd pur și simplu una din pipele lui Brad.

— Consideri deci, zise lent profesorul, că ucigașul dorește să ne vadă revenind la adevăratul loc unde s-a petrecut crima ? Mărturisesc că nu-i înțeleg motivele.

— Asta apare mai mult decât ciudat, mormăi Isham.

— Ba nu, zîmbi Ellery. Krosac voia să cercetăm locul crimei *acum*, nu în urmă cu o săptămînă, rețineți bine, acum.

— De ce ? întrebă Megara cu nerăbdare. Nu are nici un sens.

— Nu sînt de părerea dumitale, replică Ellery. Fără să pot afirma categoric, cred că Krosac vrea să găsim ceva acum *cînd v-ați întors la Bradwood* ; ceva ce nu voia să descoperim atît timp cît erați plecat în croazieră.

— Haida-de ! mormăi Vaughn.

— Oricum ar fi, conchise Ellery, să-i facem pe plac domnului Krosac. Dacă tot vrea să ne vadă făcînd o descoperire, să-i facem acest hatîr. Ce-ar fi s-o pornim spre bibliotecă ?

CAPITOLUL 2

CLAPA DE FILDEȘ

De la moartea lui Brad, biblioteca fusese sigilată Isham, Vaughn, Megara, profesorul Yardley și Ellery pătrunseră în această încăpere; comandantul Swift se întoarse la debarcader, familia Brad și Lincoln se închiseră în camerele lor. Doctorul Temple se făcuse nevăzut de multă vreme.

Megara asista la cercetări fără să participe. Cercetări complete de data aceasta și care nu au lăsat nici un colțișor neinspectat. Isham scotoci secreterul, întorcînd cu susul în jos toate sertarele. Vaughn se ocupă de celelalte mobile. Profesorul Yardley, căruia nimeni nu-i ceruse nimic, se distra aruncînd o privire în rastelul cu discuri din spatele pianului.

O primă descoperire se făcu foarte repede. Prea puțin importantă, de altfel, pentru ca ea să fie sau nu cea dorită de Velja Krosac. Ca să fie cu conștiința împăcată, Ellery trăsese canapeaua așezată în fața peretelui încărcat cu cărți, descoperind astfel o margine de podea neacoperită de covoraș. Scoase imediat o exclamație și începu să examineze ceva pe acea parte a covorașului pe care canapeaua o acoperea mai înainte.

— Ce este ? întrebă Isham.

— Dumnezeule mare ! exclamă inspectorul. O pată !

— Da. O pată de sînge, adăugă Ellery.

Era o pată uscată, negricioasă, foarte vizibilă pe fondul deschis al covorului. Foarte aproape, la cîțiva centimetri, se putea vedea o adîncitură pătrată în grosimea covorului, adîncitură de genul celor făcute de piciorul

unei mese sau al unui scaun rămas multă vreme în același loc ; nu putea fi vorba de picioarele canapelei, care erau rotunde.

Ellery, în genunchi, se uită în jurul lui ; privirea i se opri asupra secreterului care se găsea în fața peretelui opus.

— Trebuie să fi fost... începu el.

Apoi împinse canapeaua spre centrul încăperii : la o oarecare distanță de prima adîncitură se distingea foarte bine o alta, replica exactă a celei dintîi.

— Dar cum de se găsește pata sub canapea ? întrebă Isham. Stallings mi-a spus că nimic nu a fost mutat de la locul lui în această încăpere.

— Firește, zise Ellery ridicîndu-se de jos. Nimic nu a fost mutat, cu excepția covorului : nu i se poate cere lui Stallings să fi remarcat această mișcare.

Cercetă cu privirea toate mobilele. Nu se înșelase, secreterul era singura mobilă ale cărei picioare ar fi putut să lase în covor niște urme asemănătoare. Ellery se apropie de el și constată, ridicîndu-l, similitudinea adînciturilor, cu diferența că acestea de acum erau mai puțin evidente.

— Putem face o experiență, zise el. Să întoarcem covorul.

— Pentru ce ? întrebă Isham.

— Păi ca să fie în poziția în care se afla marți seara, mai înainte ca Krosac să-l fi întors.

În mintea inspectorului se făcu lumină.

— Drace ! exclamă el, înțeleg ! Nu voia să găsim pata de sînge, nefiind în stare să se debaraseze de ea !

Vaughn luă masa rotundă și o duse în hol. Stephen Megara asculta fără să scoată o vorbă și nu făcu nici un gest să se facă util. Ceilalți patru, așezîndu-se fiecare la cîte un colț, reușiră să întoarcă astfel covorul încît să aducă pata de sînge în locul unde trebuia să se fi găsit în noaptea crimei, adică în partea opusă a încăperii. Cele două adînciturî se situau exact sub cele două picioare exterioare ale secreterului. Cît privește pat de sînge uscat...

— În spatele scaunului jucătorului de dame !

— Hîm ! Scena începe să se contureze, murmură Ellery.

Pata se găsea la o oarecare distanță, în spatele unuia dintre scaunele speciale care serveau la jucat dame, mai exact în spatele scaunului dinspre secreter.

— Lovit pe la spate, mormăi profesorul Yardley, în timp ce studia poziția acestor blestemate de piese.

— Ce ziceți de toate astea, domnule Megara ? întrebă deodată Ellery, întorcîndu-se spre tăcutul amator de croaziere.

Megara dădu indiferent din umeri.

— Dumneavoastră trebuie să vă faceți o părere, domnilor.

— Cred, zise Ellery lăsîndu-se să cadă într-un fotoliu mare din piele, că vom cîștiga timp analizînd ultimele noastre descoperiri...

— De acord, făcu Vaughn, tot nu văd la ce a folosit întoarcerea covorului. Poate că n-am fi descoperit nimic dacă nu ar fi lăsat în mod deliberat în urma lui o pistă care trebuia să ne readucă în această încăpere, cu alte cuvinte pipa domnului Megara.

— Așteptați, inspectore. Lăsați-mă să reiau raționamentul. Acum devine evident că Krosac nu avea intenția să ne ascundă pentru totdeauna că această încăpere este cea în care a avut loc crima ; a procedat chiar cu foarte multă abilitate ca să ne readucă aici atunci cînd a vrut el, știind că în acel moment un examen mai aprofundat va duce la descoperirea petei de sînge. Dacă ar fi dorit să ascundă acest fapt pentru totdeauna, Krosac ar fi evitat să lase în urma lui pista pipei și pata de sînge așa cum era...

Ellery arătă spre secreterul deschis.

— ...Remarcați acele două sticle cu cerneală puse pe masă. O presupunere : Krosac lasă covorul așa cum fusese și răstoarnă din neatenție una din aceste sticle cu cerneală. Poliția, văzînd sticla răsturnată și pata, ar fi crezut că e vorba de un accident provocat fără îndoială de Brad și probabil că nu ar fi căutat, mai departe, pata de sînge sub pata de cerneală... Or Krosac acționează cu totul diferit. Întoarce covorul, face în așa fel încît să nu găsim pata în cursul primelor noastre cercetări, ci să revenim aici după un ocol, după ce domnul Megara identifică pipa

ca fiind a sa, iar noi să descoperim pata în cursul unui al doilea examen. Krosac a recurs la aceste manevre complexe ca să cîştige timp ; de altfel era singurul lucru pe care îl puteu cîştiga în acest caz.

— Foarte frumos, mîrîi profesorul, dar să mă spînzure dacă înţeleg de ce voia în definitiv Krosac să ne facă să o descoperim.

— Krosac dorea să întîrzie descoperirea adevăratului loc unde se săvîrşise crima. De ce ? Nu văd decît trei motive plauzibile. Urmăriţi-mă cu atenţie, domnule Megara, s-ar putea să ne fiţi de folos.

Megara făcu un semn de încuviinţare şi se aşeză pe canapeaua care, acum, fusese pusă din nou la locul ei lîngă perete.

— Primul : în această încăpere exista un obiect periculos pentru Krosac, pe care avea de gînd să-l ia mai tîrziu, pentru că nu putea, dintr-o cauză necunoscută, să-l ia cu el în noaptea crimei... Al doilea — exista un obiect pe care Krosac dorea să-l aducă sau să-l readucă aici mai tîrziu, obiect pe care nu-l putea aduce sau readuce în noaptea crimei...

— Aceste două ipoteze par acceptabile, recunoscu procurorul, care asculta încruntînd sprîncenele. Făcînd din cabana rustică locul crimei, criminalul îndepărta atenţia de la bibliotecă, făcîndu-şi-o poate accesibilă.

— Nu, domnule Isham. Oricum, Krosac trebuia să se aştepte de la început să găsească toată casa păzită de poliţie. Dar există o obiecţie şi mai puternică, domnilor.

Dacă Krosac, ca să poată reveni aici, ar fi făcut din cabana rustică locul crimei, era în avantajul lui ca lucrurile să rămînă aşa definitiv. Căci îşi rezerva astfel ocazia să se întoarcă în bibliotecă fără limită de timp. Dar criminalul nostru se comportă cu totul invers, lasă o pistă ca să ne aducă aici. De aici trag concluzia că nici una din primele mele două ipoteze nu este plauzibilă.

— Toate astea sînt mult prea complicate pentru mine, gemu Vaughn cu un aer dezgustat.

— Ia taci, Vaughn, zise Isham, şi lasă-l pe domnul Queen să vorbească. Raţionamentul lui mă interesează.

— Al treilea, continuă Ellery fără să se tulbure, ar exista și acum în bibliotecă un obiect care era aici și în noaptea crimei ; acest obiect nu reprezintă un pericol pentru criminal ; acesta nu intenționa să-l ia mai tîrziu, chiar dorea să fie descoperit de poliție, dar nu înainte de întoarcerea domnului Megara.

Vaughn ridică brațele spre cer.

— Nu-i da atenție, domnule Queen, zise Isham.

Megara se uita la Ellery cu interes.

— Continuați, domnule Queen.

— Prin urmare, vom căuta acest faimos obiect. Ce-ați zice dacă mai întîi l-am chema pe Stallings ?

Detectivul care făcea de pază la ușă strigă : „Stallings !" Și majordomul își făcu apariția, foarte demn.

— Stallings, zise Ellery, cunoști foarte bine această încăpere ?

— La fel de bine cum o cunoștea și domnul Brad, domnule.

— Atunci aruncă te rog o privire. Totul este în ordine ? A fost adăugat ceva care n-ar trebui să se găsească aici ?

Stallings făcu o inspecție în toată regula, care dură zece minute.

— Această încăpere, zise el în cele din urmă, este exact în starea în care am văzut-o în seara în care domnul Brad a fost ucis, domnule... doar că lipsește masa.

Dar Ellery insistă.

— Nimic altceva nu a fost schimbat ?

— Nu, domnule, răspunse Stallings. Singurul lucru schimbat este pata... ea nu era marți seară cînd am părăsit casa. Și masa pentru jocul de dame...

— Da ? făcu Ellery cu vioiciune.

Stallings dădu ușor din umeri.

— Piesele, respectiv poziția lor era alta. Dar, bineînțeles, domnul Brad a continuat să joace după plecarea mea.

— Oh, zise Ellery. Foarte bine, Stallings. Ești foarte perspicace... Mulțumesc.

Majordomul părăsi încăperea.

— Acum, reluă Ellery, să pornim fiecare la treabă.

— Dar ce vom căuta ? bombăni Vaughn.

— Dacă aș ști, inspectore, cercetările pe care le vom face ar deveni inutile.

Scena care a urmat ar fi putut să pară ilariantă oricui, cu excepția lui Stephen Megara ; asociatul lui Bard nu părea să aibă simțul umorului. Spectacolul oferit de cei patru bărbați stînd pe vine și scotocind prin toate colțișoarele... După un sfert de oră de căutări inutile, Eliery se ridică foarte agasat și se așeză pe canapea lîngă Megara. Profesorul Yardley urcă pe un scaun ca să inspecteze lustra ; Vaughn și Isham atacară după aceea lămpile, storurile, scuturară perdelele... Toți aruncară o privire la rafturile cu cărți, dar nici unul dintre ei nu avusese curajul să ia cu asalt miile de volume în speranța că va găsi acolo vreun mesaj ascuns...

Ellery se ridică brusc și mormăi :

— Doamne, ce proști sîntem ! Krosac voia să ne facă să revenim aici, să căutăm ceva și să găsim un anume obiect. Prin urmare, nu l-a ascuns încît să-i facă descoperirea imposibilă. Trebuia să ne împiedice să-l găsim doar în cursul unei cercetări superficiale, permițîndu-ne totodată să dăm de el cu un oarecare efort suplimentar... Obiectul dorințelor noastre se află într-o ascunzătoare ingenioasă, dar accesibilă.

— Ați fi drăguț să ni-l indicați și nouă zise Vaughn cu un aer sarcastic.

Profesorul Yardley traversă deodată încăperea și se apropie de locul unde se găsea pianul cu coadă. Ridică apoi capacul de pe clape și apăsă succesiv pe fiecare clapă, pornind de la bas.

— O analiză subtilă, Queen, zise profesorul, și care m-a făcut să am o adevărată inspirație... Să presupunem că eu sînt Krosac. Vreau să pitesc ceva, un obiect mic și plat, de exemplu. Am foarte puțin timp la dispoziție și nu cunosc ascunzătorile. Ce voi face ?... Unde...

Deodată Yardley se opri ; nota a cărei clapă tocmai o apăsase suna fals. După mai multe încercări, își dădu seama că era pur și simplu dezacordată și își reluă explorarea ascendentă.

— Krosac caută o ascunzătoare care să nu fie descoperită decît atunci cînd îi vine ceasul, și în nici un caz

accidental. Se uită în jurul lui... planul. Reţineţi că Brad e mort şi că această încăpere era consacrată lui. Ingeniosul nostru criminal raţionează astfel : elementara decenţă va împiedica pe oricine o vreme, să cînte la pian. Deci...

— Bravo, profesore ! exclamă Ellery. Nici eu nu m-aş fi descurcat mai bine !

Profesorul făcu descoperirea chiar în acel moment. Clapa pe care tocmai apăsase, un sol, refuza să coboare.

— Evrica ! strigă el.

Toţi se înghesuiră în jurul lui, chiar şi lui Megara i se risipise apatia. Clapa refuza să coboare ; pînă la urmă se blocă de tot şi nu se mai ridică.

— Aşteptaţi, făcu Ellery.

Scoţînd din buzunar mica trusă pe care o purta în permanenţă asupra lui, alese un soi de ac lung şi începu să sondeze cele două fante care separau clapa recalcitrantă de vecinele ei. Puţină meştereală şi între cele două clape de fildeş apăru un capăt mic de hîrtie.

Ellery scoase afară foaia de hîrtie cu foarte mare grijă ; fusese împăturită şi mototolită. Ellery o desfăcu frumos şi o întinse pe pian.

Faţa lui Megara rămînea în continuare nepăsătoare. Iar ceilalţi, nici unul, fără excepţie, nu ar fi putut să prevadă conţinutul extraordinarului mesaj aşternut pe hîrtie cu un scris greoi :

CĂTRE POLIŢIE

Dacă voi fi asasinat — şi am motive să mă tem de un atentat împotriva persoanei mele — să se facă imediat cercetări amănunţite în legătură cu asasinarea lui Andrew Van, profesorul de la Arroyo (Virginia de Vest), cel care a fost găsit crucificat şi decapitat de Crăciun.

În acelaşi timp preveniţi-l pe Stephen Megara. Să se întoarcă imediat la Bradwood.

Spuneţi-i să nu creadă în moartea lui Andrew Van. Numai Megara va şti unde să-l găsească.

Lucrul acesta să rămînă confidenţial, dacă ţineţi să evitaţi vărsarea de sînge nevinovat. Nu întreprindeţi ni-

mic fără să-l consultați pe Megara. Van, ca și Megara, vor trebui să fie protejați cît de mult se poate.

Sfătuiți-vă cu Megara. Repet acest lucru deoarece este de o importanță imensă. Aveți de-a face cu un maniac pe care nimic nu-l va opri.

Mesajul era semnat : *„Thomas Brad"*.

Comparînd mesajul cu alte hîrtii scrise de mîna lui Brad găsite în secreter, anchetatorii s-au putut convinge de autenticitatea lui.

CAPITOLUL 3

LAZĂR

Amenințarea necunoscutului îi veni în cele din urmă de hac atitudinii nepăsătoare pe care o avea Megara și îl transformă într-un mod surprinzător ; aruncă o privire neliniștită în jurul lui, de parcă s-ar fi temut de un atac neprevăzut, scoase din buzunar un revolver și îl examină în grabă... În sfîrșit se liniști, făcu cîțiva pași spre fereastră, cu capul sus.

— Domnule Megara, bombăni Isham.

Megara se întoarse.

— Tom era un om slab, zise el tăios. Cu mine n-o să-i meargă așa...

— Unde este Van ? Cum poate să fie în viață ? Ce înseamnă această scrisoare ? Pentru ce...

— O clipă, făcu Ellery. Nu așa repede, domnule Isham. Brad, temîndu-se să nu fie omorît, a pus probabil această scrisoare într-un loc foarte accesibil, precum masa rotundă sau secreterul, pentru ca poliția să o găsească imediat dacă va fi asasinat. Dar nu-l luase în calcul și pe Krosac, față de care nu-mi dramuiesc deloc admirația. După ce l-a omorît pe Brad, Krosac nu a uitat să scotocească prin cameră ; poate că avea presentimentul existenței unei astfel de scrisori, a unui avertisment de felul acesta. Oricum ar fi, asasinul a găsit-o și, considerînd că nu prezenta nici un pericol pentru el...

— Cum așa ? întrebă Vaughn. Era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă ! Un ucigaș care lasă în urma lui un mesaj de la victima sa !

— Gest care nu este stupid decît în aparență, replică Ellery. Krosac, acest om uimitor, ar fi distrus acest bilet, fiți siguri de asta, dacă l-ar fi considerat periculos pentru el. Or, ce vedem ? El, dimpotrivă, îl lasă la locul crimei, îndeplinind astfel ultima dorință a victimei sale... La prima vedere pare o nebunie, recunosc.

— Explicația ? întrebă Isham.

— Explicația ? Krosac a acționat astfel pentru că a considerat descoperirea biletului avantajoasă pentru el, nu dăunătoare ! Iată-ne, de altfel, în mijlocul problemei. Ce spune biletul ?

Megara tresări și fața lui căpătă o expresie dură și voluntară.

— ... Brad a scris : *„Andrew Van este în viață și numai Stephen Megara va ști unde să-l găsească !*

Profesorul Yardley făcu ochii mari.

— E al naibii de ingenios ! El nu știe unde se găsește Van !

— Exact. Acum avem certitudinea că Krosac a făcut o greșeală la Arroyo ; e clar că s-a înșelat asupra victimei. A crezut că l-a asasinat pe Andrew Van ; Brad figura al doilea pe lista lui. După ce l-a găsit și l-a ucis, Krosac a descoperit acest bilet și astfel a aflat că Van trăia. Or motivele pentru care îi dorea moartea acum șase luni au rămas în continuare valabile. Van trebuie deci să fie căutat și de data asta suprimat de-adevăratelea. Dar unde este Van ? Krosac a înțeles că Van a fugit, aflînd că Krosac voia să-i ia viața și chiar asasinase pe altul din greșeală... Iată cum se prezintă problema pe care trebuia s-o rezolve Krosac. Scrisoarea nu spune unde se află Van, dar afirmă că o singură persoană, Megara, știe unde trăiește...

— Stai puțin, zise Isham. Înțeleg. Dar de ce Krosac nu a distrus scrisoarea, așteptînd pur și simplu întoarcerea lui Megara ? Acesta ne-ar fi dezvăluit atunci ascunzătoarea lui Van și Krosac ar fi putut să o afle de la noi, căci presupun că la asta te gîndești.

— Întrebarea pare îndreptățită la prima vedere...

Ellery aprinse o țigară cu degete tremurătoare.

— ...Totuși nu vedeți că Megara, întors acasă, nu ar fi avut nici un motiv să pună la îndoială moartea lui Van

dacă nu am fi găsit scrisoarea ? Nu-i așa, domnule Megara ?

— Într-adevăr. Dar Krosac nu avea de unde să știe.

Toată austeritatea caracterului lui Megara, voința lui de fier, se exprimau prin vocea lui cu timbru dur, înăbușit.

Ellery păru surprins.

— Nu înțeleg... Krosac nu ar fi știut ? În orice caz, ceea ce spuneți îmi confirmă argumentația. Dacă poliția ar fi descoperit imediat scrisoarea și dacă ar fi știut de la început că adevăratul loc al crimei era biblioteca, poliția, zic, nu ar fi întîrziat să înceapă căutarea lui Van. Dar și Krosac vrea să-l caute pe Van și niște anchete simultane efectuate de poliție n-ar fi făcut decît să-l stinghereacă. Întîrziind descoperirea scrisorii, Krosac cîștigă două lucruri dintr-o lovitură : mai întîi poate să-l caute pe Van în intervalul dintre moartea lui Brad și întoarcerea domnului Megara, fără să fie jenat de poliție, care, negăsind încă scrisoarea, natural că nu știe că Van este încă în viață.. În al doilea rînd, Krosac nu a pierdut nimic dacă nu a putut să-l descopere pe Van în această perioadă de timp ; căci sosirea domnului Megara va aduce cu sine identificarea pipei, care va duce la noi cercetări în bibliotecă, recunoscută în sfîrșit ca fiind adevăratul loc al crimei ; căutări care vor duce la găsirea scrisorii : atunci Megara află că Van trăiește, comunică poliției ascunzătoarea lui Van... și Krosac nu mai are nimic de făcut decît să se țină după noi ca să-l descopere și el !

Megara mîrîi cu sălbăticie printre dinți.

— Poate că deja e prea tîrziu !

Ellery se uită imediat la el.

— Credeți că Krosac...

Megara făcu un gest disperat.

— Totul e posibil cu acest diavol de om...

— Ascultați, îl întrerupse inspectorul, pierdem un timp prețios cu vorba, în loc să ne informăm. Și asta datorită dumitale, domnule Queen... Vorbiți, domnule Megara. Care este secretul care vă leagă de Van și de asociatul dumneavoastră, Brad ?

Amatorul de croaziere ezită.

— Sîntem... am fost...

Mîna îi alunecă din instinct în buzunarul unde avea revolverul.

— Ei bine ? insistă procurorul.

— Sîntem fraţi.

* * *

— Fraţi ! exclamă Ellery.

Isham era foarte surescitat :

— Prin urmare ai avut dreptate, domnule Queen ! Brad, Megara, Van nu sînt numele lor adevărate...

Deodată Megara se aşeză jos.

— Într-adevăr. Acum veţi înţelege ceea ce pînă în prezent vi s-a părut poate atît de misterios. Imediat ce mi-aţi vorbit de toate acele T-uri, formate din corpuri fără capete, cu aranjarea rigidă a braţelor şi picioarelor, T-uri făcute cu sînge pe uşă şi pe podeaua cabanei rustice, intersecţia drumurilor, stîlpul-totem...

— Să nu-mi spuneţi, zise Ellery cu o voce răguşită, *că numele vostru adevărat* începe cu un T !

Megara dădu greoi din cap.

— Ba da. Numele nostru este Tvar. T-V-A-R... Asta explică T-urile.

Urmă o tăcere ruptă în cele din urmă de profesor.

— Ai avut dreptate, Queen, că de obicei. T-urile nu aveau decît un sens literal. Litera T pur şi simplu, lipsită de vreo semnificaţie egipteană sau religioasă... Este ciudat, incredibil...

— E neverosimil, afirmă Vaughn. Niciodată nu am auzit aşa ceva... Să ciopîrţeşti un om ca să-i dai forma unei iniţiale, cea a numelui său.

Megara se ridică brusc în picioare.

— Dumneavoastră nu cunoaşteţi Europa Centrală ! Banditul acesta ne aruncă în faţă toate aceste T-uri, simboluri ale numelui nostru duşmănit ! E nebun, încercaţi deci să-l înţelegeţi, este foarte clar...

Criza de furie trecu şi Megara se lăsă din nou să cadă pe scaun.

— Recunosc că este foarte greu să crezi într-un lucru ca ăsta. Să ne urmărească vreme de ani de zile, să mutileze cadavrele... Andreja știa !

— Tvar, murmură Ellery. Un triplu pseudonim... evident, din motive grave. Europa Centrală... Este vorba de o răzbunare, nu-i așa ?

— Da, răspunse Megara. Dar cum de ne-a găsit ? Nu reușesc să înțeleg. Cînd Andreja, Tomislav și cu mine ne-am înțeles — Doamne, ce mult este de atunci ! — să ne schimbăm identitatea, tot atunci am hotărît ca nimeni să nu afle vreodată adevăratul nostru nume. Un secret absolut care a fost păstrat. Nici chiar nevasta lui Brad și nici fiica ei, Helene, nu știu că ne numim Tvar.

— Dacă am înțeles eu bine, zise Ellery, Krosac ar fi *singurul* care vă cunoaște adevăratul nume ?

— Da. Ăsta e și motivul pentru care nu reușesc să înțeleg cum a putut să ne depisteze.

— Haideți, mormăi Vaughn, aș vrea niște precizări. Mai întîi cine dracu' este Krosac ? Ce are cu voi ?

— Așteaptă, Vaughn, îi zise Isham cu o anumită iritare. Mai întîi aș vrea să-mi lămuresc definitiv povestea asta cu inițialele. Care este sensul acestui simbol ?

— Vrea să ne facă cunoscut, răspunse Megara cu o voce cavernoasă, că frații Tvar sînt condamnați. E o prostie, nu-i așa ?

Rîsul lui sună fals.

— L-ați recunoaște pe Krosac dacă l-ați vedea ? întrebă gînditor Ellery.

— Asta e cel mai rău ! Sînt douăzeci de ani de cînd nici unul dintre noi nu l-a mai văzut pe Krosac, și era atît de tînăr atunci încît orice identificare azi ar fi probabil imposibilă. Avem de-a face cu un om invizibil !

— Totuși, șchioapătă cu piciorul sting ?

— Copil fiind, șchiopăta ușor.

— Acest defect a putut să dispară cu timpul, murmură profesorul Yardley. O prefăcătorie, poate, din partea lui Krosac să ne deruteze cu bună știință, făcîndu-ne să credem că tot mai șchioapătă, în timp ce el s-a vindecat de multă vreme de această infirmitate. Să nu uităm că Krosac este un personaj foarte ingenios.

Vaughn interveni arțăgos.

— M-am săturat de atîta vorbărie... Domnule Megara... sau Tvar... vreți să-mi explicați, în sfîrșit, motivele pentru care Krosac vrea să vă omoare pe toți trei ? Spuneți-mi și mie povestea asta frumoasă...

— Poate să mai aștepte, îl întrerupse cu voiciune Ellery. O singură problemă e cea mai importantă în acest moment. Domnule Tvar, această scrisoare de la fratele dumneavoastră spune că știți unde să-l găsiți pe Van. De unde puteți să știți ? Ați fost plecat în croazieră de un an de zile și crima din Arroyo s-a întîmplat în urmă cu șase luni la Crăciun.

— Totul a fost pregătit de multă vreme, de ani de zile, murmură Megara. V-am spus deja că nu aveam nevoie de scrisoare ca să știu că Andreja este încă în viață. Chiar dumneavoastră mi-ați spus...

Toți se uitară la el foarte mirați.

— Vorbindu-mi despre crima de la Arroyo, continuă el, cînd mi-ați menționat numele celor doi oameni care au descoperit cadavrul la intersecția drumurilor... Atunci am înțeles. Căci dacă Old Pete, omul de pe coline, era în viață, atunci trăia și fratele meu, Andreja Tvar.

— Regret, dar... începu procurorul.

— Oh, perfect ! exclamă Ellery, întorcîndu-se spre profesorul Yardley. Ați înțeles ? Andrew Van... este Old Pete !

* * *

Megara continuă, fără să aștepte ca toți cei de față să-și revină din surpriză.

— Aceasta este explicația. A adoptat de mulți ani o a doua personalitate, a omului de pe coline, în ipoteza unei eventualități ca aceasta. Probabil că și acum se află ascuns pe coline, tremurînd pentru viața lui, sperînd împotriva oricărei speranțe că Krosac nu-și va da seama de greșeala lui. Amintiți-vă că Krosac nu ne-a văzut de douăzeci de ani, cel puțin așa cred.

— Ceea ce explică greșeala făcută de Krosac la Arroyo, zise Ellery. Era ușor să se înșele, din moment ce nu-l mai văzuse pe Andreja de atîția ani...

— După părerea voastră, Kling ar fi victima erorii lui ? întrebă Isham cu un aer gînditor.

— Cine altul ? zise Ellery surîzînd. Vreți acțiune, inspectore ? Ei bine, veți putea trece la acțiune. Pentru că va trebui să-i barăm calea lui Krosac. Cred că încă nu l-a descoperit pe Andreja, a cărui deghizare sub trăsăturile lui Old Pete este mai mult decît perfectă ; l-am observat cu multă atenție la Weirton în momentul anchetei și niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte vreo bănuială. Trebuie neapărat să-l regăsim pe fratele dumneavoastră, domnule Megara. Dar în mare secret, pentru ca Krosac, oricare ar fi identitatea lui actuală, să nu poată bănui deloc cine este omul de pe coline.

— De acord, făcu Vaughn.

Megara se ridică.

— Voi face tot ce îmi veți cere, domnilor, pentru Andreja. În ceea ce-l privește pe Krosac...

Își pipăi buzunarul unde avea revolverul.

— ...voi ști să-l primesc dacă va veni să mă viziteze.

CAPITOLUL 4

PLECĂRI

Megara își petrecu restul zilei cu familia Brad și cu Lincoln, dar se întoarse pe iaht de îndată ce se făcu noapte. Cîțiva detectivi, la ordinul lui Isham, făceau de pază în jurul cabinei sale.

*
* *

A doua zi dimineață, foarte devreme, două automobile ale poliției soseau la Bradwood. Dintr-unul coborî Vaughn și se îndreptă, însoțit de numeroși polițiști, pînă la debarcader unde aștepta șalupa. Ceru să fie dus la iaht fără să încerce deloc să-și ascundă prezența. Pe malurile Insulei Stridiilor se puteau zări cîteva siluete, foarte mici din cauza distanței, care urmăreau cu curiozitate evoluția șalupei. Doctorul Temple, cu pipa în gură, stătea pe debarcaderul lui și observa ce se întîmplă. Soții Lynn, sub pretextul că fac canotaj în apele golfului, urmăreau și ei cu atenție ce se petrecea.

Inspectorul urcă scara iahtului *Helene*, dispăru pe punte și reapăru după cinci minute împreună cu Stephen Megara ; amîndoi urcară la bordul șalupei care îi duse la Bradwood.

Vaughn și Megara suiră într-unul din automobile, polițiștii și detectivii în celălalt ; ambele mașini porniră la drum. Din dreptul grilei de la intrare porniră deodată patru motocicliști ; doi trecură în fața primei mașini, ceilalți doi în urma ei. Mașina cu polițiști venea ultima. Co-

Ioana se puse astfel în mișcare arătînd tuturor în chip zgomotos, prin intermediul claxoanelor, intenția de a ajunge la New York. La Bradwood nu mai rămăseșe nici un detectiv.

Casa profesorului Yardley, aflată la o oarecare depărtare de drum, părea de-a dreptul părăsită.

Dar Vaughn nu-și pierduse deloc capul, după cum ai fi putut să-ți dai cu ușurință seama inspectînd cele două extremități ale drumului care despărțea Bradwood de proprietatea lui Yardley... La fiecare capăt, două răspîntii de care trebuia să treci ca să părăsești Bradwood-ul pe uscat, stătea discret în așteptare o mașină puternică încărcată cu detectivi.

Pe apă, în spatele Insulei Stridiilor — și prin urmare imposibil de zărit de pe terenul care îi aparținuse lui Brad — se legăna molcom, în voia valurilor, o șalupă mare cu motorul oprit. Echipajul ei pescuia... supraveghind în același timp cele două capete ale golfului pe unde orice persoană care ar fi încercat să părăsească Bradwood pe apă ar fi trebuit să treacă în mod obligatoriu.

CAPITOLUL 5

BĂTRÎNUL DE PE MUNTE

Niște motive foarte întemeiate îl împiedicară pe profesorul Yardley să se arate sîmbătă dimineața în momentul în care inspectorul Vaughn și Stephen Megara o porneau zgomotos la drum. Se știa că profesorul îl găzduia pe dominul Ellery Queen, detașat special de la New York, și s-ar fi făcut tot felul de comentarii dacă Yardley ar fi fost zărit singur. Or, situația era de așa natură încît profesorul nu ar fi putut deloc să se plimbe altfel, deoarece invitatul său plecase, găsindu-se deja, în momentul în care Megara urca în automobil, la sute de mile de Long Island.

Mișcarea fusese bine pusă la cale. În noaptea de vineri, Ellery se eclipsase liniștit cu bătrînul lui Duesenberg, pe care îl conduse la început cu mii de precauții pînă la șoseaua principală. Apoi acceleră spre Mineola, îl luă pe procurorul Isham care îl aștepta și se îndreptară amîndoi spre New York.

Sîmbătă dimineață la orele patru, călătorii ajungeau la Harrisburg, capitala statului Pennsylvania. După ce se odihniră puțin într-un hotel, o porniră din nou la drum pe la orele nouă și merseră fără oprire pînă la Pittsburg, unde ajunseră la orele trei după-amiază.

După o masă frugală, cei doi își continuară drumul spre Arroyo, unde își făceau intrarea la orele cinci.

Foarte obosiți, Ellery și procurorul coborîră din mașină în fața modestului sediu municipal al orășelului. Isham nu dădu nici o atenție unui german gras care se uita la ei cu curiozitate, dar Ellery îl recunoscu pe Bernheim, băcanul din Arroyo.

— Unde se află onorabilul policeman, domnule Queen ? întrebă Isham.

Ellery îi arătă drumul şi bătu la uşa sergentului Luden.

— Intră ! strigă o voce răguşită.

Intrară. Sergentul Luden li se înfăţişă mai gras şi mai gifiit ca niciodată.

— Pe legea mea, exclamă el ridicîndu-se greoi, dar este chiar domnul Queen ! Intraţi, intraţi ! Tot îl mai căutaţi pe tipul care ne-a asasinat profesorul ?

— Tot, sergente, zîmbi Ellery. Dar de data asta a binevoit să mă însoţească şi procurorul Isham de la New York... Sergentul Luden, domnul Isham.

Luden, destul de impresionat, în ciuda aerului său care ar fi vrut să arate cu totul altceva, le oferi cîte un scaun.

— Sergente, îl întrebă Ellery, l-ai mai văzut în ultima vreme pe bătrînul acela nebun, Old Pete, omul de pe colne ?

— Old Pete ? repetă Luden. Ca să vezi, e ciudat că îmi puneţi această întrebare. Sînt săptămîni întregi de cînd nu l-am văzut. E adevărat că nu coboară prea des în oraş, dar am impresia că sînt cam două luni... Probabil că şi-a făcut un stoc de provizii acolo sus, în cabana lui. Îl puteţi întreba pe Bernheim...

— Ştiţi unde se află locuinţa lui ? întrebă Isham.

— Aproximativ... Dar de ce vă ocupaţi de acest bătrîn nebun ? Presupun că n-o să-l arestaţi ? Nu am fost niciodată la el, pentru că locuieşte într-o zonă complet părăsită. Singuri nu-l veţi putea găsi.

— Vrei să ne arăţi drumul, sergente ? întrebă Ellery.

— Sigur că da. Cred că pot să vă duc acolo.

Luden se sculă şi se scutură ca un dulău mare de fermă.

— Presupun că nu vreţi să afle nimeni de această expediţie ? zise el.

— Mai ales asta, făcu Isham.

— Bun... atunci, haideţi.

Luden îi scoase printr-o uşă din spate, care dădea spre o stradă pustie. Ellery ocoli cu rapiditate clădirea municipală, urcă la volanul maşinii şi se întoarse să-i ia pe Isham şi pe Luden. Ieşiră repede din oraş. Luden, după ce îi îndrumă pe Ellery pe un drumeag îngust, care părea

că se pierde în depărtare printre coline, îi spuse să oprească.

— Lăsaţi maşina aici, zise el, mai departe vom merge pe jos.

Procurorul coborî şi, după ce aruncă mai întîi o privire în jurul lui, scoase din maşină un pachet voluminos. Luden se uită la el cu o curiozitate nedisimulată, dar nimeni nu-i dădu vreo explicaţie.

Sergentul înaintă prin hăţiş şi, după cîteva cercetări, arătă spre o potecă destul de greu de deslușit. Ellery şi Isham porniră după el în tăcere şi urcară cu dificultate panta destul de abruptă, trecînd printr-o pădure sălbatică, aproape la fel de impenetrabilă ca o pădure virgină; copacii erau atît de apropiaţi încît în curînd cerul nici nu se mai văzu.

După un sfert de oră, sergentul se opri brusc.

— Matt Hollis mi-a explicat odată cam unde e... Iată!

Înaintară încet şi zăriră un soi de cabană lipită de o stîncă înaltă ce o domina. Copacii tăiaţi în faţă şi în părţi dădeau ciudatei locuinţe aerul că se găsea într-un luminiş... Ellery tresări remarcînd firele de sîrmă ghimpată care protejau accesul în locuinţă pe cele trei laturi neadăpostite.

— Vedeţi asta! murmură Isham. Nici măcar nu se poate intra.

Într-adevăr, în reţeaua de sîrmă ghimpată nu era nici cea mai mică deschizătură. Cabana părea o forţăreaţă, iar fumul care ieşea pe coş nu reuşea să liniştească pe nimeni.

— Dumnezeule! mormăi Luden. Pentru ce fortificaţiile astea? Ce bătrîn nebun!

— Sergente, zise Ellery, procurorul Isham şi cu mine am vrea să-ţi cerem ceva cu totul special.

Luden luă un aer interesant.

— Vă ascult...

— Uită incidentul, zise Isham. N-am venit niciodată aici, nu-i aşa? Nu ai nimic de spus autorităţilor locale sau statale. Nu ştii nimic despre Old Pete...

Mîna mare a sergentului Luden se închise, făcînd prizonieră o bancnotă pe care Ellery tocmai o scoase din portofel.

— Domnule Isham, zise el, cu un ton foarte convins, voi fi surd, orb și mut... O să știți să vă întoarceți ?

— Da.

— Atunci, noroc și mulțumesc mult, domnule Queen.

Luden dispăru printre copaci.

Ellery și Isham se uitară unul la altul. Apoi porniră cu hotărîre spre rețeaua de sîrmă ghimpată.

* * *

Abia ajunseseră lîngă sîrma ghimpată, cînd o voce răgușită spartă, venind dinspre cabană, le strigă :

— Opriți-vă ! Înapoi !

Amîndoi se traseră repede înapoi. Pachetul căzu jos. Căci tocmai zăriseră țeava unei puști care ieșea ușor pe unica fereastră a casei, de altfel și ea protejată de o perdea de sîrmă ghimpată.

— E Old Pete, murmură Ellery.

Tînărul se grăbi să-i strige :

— Nu trage ! Îți sîntem prieteni !

Urmă o tăcere în care proprietarul puștii îi examină pe noii veniți.

— Nu vă cred ! Fugiți că trag !

Isham strigă și el :

— Sîntem reprezentanții legii și îți aducem o scrisoare de la... Megara. Grăbește-te ! Nu trebuie să ne vadă nimeni, în propriul dumitale interes.

Țeava puștii nu se mișcă, dar capul bătrînelului își făcu vag apariția în spatele perdelei de sîrmă ghimpată și doi ochi scăpărători îi cercetară cu cea mai mare atenție. Apoi totul dispăru și după un moment poarta grea se deschise și Old Pete ieși la iveală, șleampăt, cu barba căruntă, îmbrăcat în zdrențe. Pușca lui cu țeava în jos rămînea amenințătoare.

— Săriți peste sîrma ghimpată. Nu există nici o intrare.

Cei doi se uitară fără entuziasm la acea baricadă. Isham reperă o bucată de lemn, reuși să o înțepenească în-

tre două fire şi Ellery trecu prin deschizătura obţinută astfel, nu însă fără a-şi sfîşia haina ; procurorul pătrunse şi el în urma lui. Nu spuseră nici un cuvînt ; puşca îi ameninţa tot timpul.

Ajunşi în faţa uşii, omul se trase înapoi pentru a-i lăsa să intre ; Isham trase zăvorul în urma lui.

Interiorul era rudimentar dar bine aranjat ; podeaua cu dale, cîteva covoraşe din fibre creau iluzia confortului într-un colţ se zărea un dulap de păstrat alimentele ; o stivă impozantă de buşteni flanca şemineul ; într-un colţ, un soi de chiuvetă-lavoar, deasupra căreia se găsea o etajeră plină cu medicamente. Deasupra chiuvetei exista o mică pompă manuală ; probabil că puţul se afla în casă.

— Scrisoarea, mîrîi Old Pete.

Isham i-o întinse. Omul de pe coline o citi aruncînd mereu o privire neîncrezătoare spre Ellery şi spre procuror. Totuşi, atitudinea lui se schimba pe măsură ce citea. Barba şi hainele zdrenţuite rămăseseră aceleaşi, dar omul se schimbase. Sprijini puşca de masă şi se aşeză.

— Prin urmare Tomislav a murit, zise el.

Timbrul vocii sale îi făcu pe cei doi să tresară. Nu mai era vocea spartă, tremurătoare a lui Old Pete, ci cea a unui bărbat în puterea vîrstei şi care primise o educaţie îngrijită.

— Da, asasinat. A lăsat cîteva rînduri. Vreţi să le citiţi ?

— Vă rog...

Citi repede şi fără emoţie aparentă scrisoarea pe care o lăsase Brad.

— Înţeleg. Ei bine, domnilor, daţi-mi voie să mă prezint. Andrew Van, anterior Andreja Tvar. În continuare în viaţă, pe cînd Tom, acest încăpăţînat...

Ochii i se umplură de lacrimi, se îndreptă repede spre lavoar şi îşi scoase barba şi peruca sa căruntă. Apoi îşi spălă faţa... Bărbatul care li se înfăţişă după aceea era înalt şi bine făcut ; un păr negru, tuns scurt, iar faţa, o adevărată mască de ascet, era trasă din cauza nenorocirii.

— Regret că nu am scaune pentru dumneavoastră, domnilor ; sînteţi procurorul Isham, nu-i aşa ? Iar pe

dumneavoastră, domnule, mi se pare că v-am remarcat la Weirton, în ziua anchetei.

— Exact, făcu Ellery.

— Cum vi se pare locul în care m-am refugiat ? continuă el cu un ton amar.

Omul era cu siguranță un excentric. După ce se scuzase că nu are decît un scaun, se așezase pe el, lăsîndu-și vizitatorii în picioare.

— Presupun că a fost Krosac ?

Isham făcu un semn de încuviințare. Ellery și procurorul au fost amîndoi frapați de aerul de familie existent între gazda lor și Megara.

— Stephen scrie că ucigașul a folosit litera T, murmură Van înfiorîndu-se.

— Da. Decapitat. Prin urmare sînteți Andrew Tvar !

Profesorul zîmbi cu tristețe.

— Andreja în țara mea de origine. Iar frații mei se numeau Stefan și, respectiv, Tomislav. Cînd am venit să ne instalăm aici, sperînd...

Se întrerupse brusc, uitîndu-se cu ochi înspăimîntați cînd la ușă, cînd la fereastră.

— Sînteți siguri că nu ați fost urmăriți ?

Isham îl liniști.

— Am fost precauți, domnule Tvar. Fratele dumitale Stephen a fost în văzul lumii escortat de inspectorul Vaughn pe drumul care duce din Long Island la New York. Dacă Krosac, chiar și deghizat, i-a urmărit, Vaughn dispune de destule forțe pentru a-l supune filajului. Eu și domnul Queen am plecat în secret ieri-seară...

Andreja Tvar părea că nu ascultă și că își vorbea lui însuși.

— S-a întîmplat... Nu pot să explic angoasa care mă sugrumă. Să vezi un spectru atît de oribil materializîndu-se după atîția ani de teamă... Trebuie să vă povestesc viața mea, domnilor ?

— Cred că avem dreptul să o cunoaștem, date fiind împrejurările, zise cu răceală Ellery.

— Da. Eu și Stephen vom avea nevoie să fim protejați. Ei ce v-a spus ?

— Doar că sînteți frați, zise Isham. Am vrea să știm...

Andrew Van se ridică în picioare.

— Nici un cuvînt acum. Nu voi spune nimic înainte de a-l vedea pe Stephen.

Această schimbare de atitudine îi uimi pe amîndoi.

— Dar de ce? izbucni Isham. Am făcut o călătorie foarte lungă ca să ajungem pînă aici...

— Nu vă acuz că mă minţiţi. Această scrisoare este scrisă într-adevăr de Stephen şi cealaltă de Tom... Dar nu se ştie niciodată... Nu vreau să mă las înşelat în ultimul moment după atîtea precauţii pe care mi le-am luat. Unde este acum Stephen?

— La Bradwood, zise Ellery. Nu vă purtaţi ca un copil. Lăsaţi puşca aceea. Dacă preferaţi să vorbiţi în prezenţa fratelui, nu aveţi decît... De altfel domnul Megara a prevăzut această eventualitate şi am luat şi noi măsurile noastre. Vă înţelegem neîncrederea, e normală şi vom fi de acord cu orice propunere rezonabilă, nu-i aşa, Isham?

— Da, mormăi procurorul.

Isham deschise atunci pachetul pe care îl adusese sub braţ pînă la cabană şi scoase la iveală o uniformă de poliţist şi un revolver.

— Deghizat în felul acesta, zise Ellery, nimeni nu vă va bănui şi vă veţi confunda cu ceilalţi poliţişti care mişună prin împrejurimile Bradwood-ului.

Profesorul se plimba în sus şi în jos nehotărît.

— Să părăsesc această cabană, murmură el. Aici sînt în siguranţă de luni de zile...

— Revolverul este încărcat, adăugă Isham cu un ton tăios. Ce vi se poate întîmpla cu un revolver încărcat şi două gărzi de corp?

Tvar roşi.

— Presupun că mă socotiţi laş. Să mergem.

Îşi dădu jos de pe el zdrenţele, sub care avea o lenjerie de corp convenabilă şi curată, şi îmbrăcă uniforma.

— Ţinuta i se potriveşte, remarcă Ellery. Megara i-a ştiut bine măsura.

Profesorul nu spuse nimic. Cînd fu gata, Isham deschise uşa şi cei trei bărbaţi ieşiră în grabă din cabană.

Soarele apunea și umbra serii invada deja pădurea de jur împrejurul micului luminiș pustiu. Ellery traversă de bine de rău rețeaua de sîrmă ghimpată ; Isham și Tvar făcură și ei la fel. Profesorul închisese cu grijă ușa de la intrare ; puțin fum mai ieșea și acum pe coș, creînd impresia unei case locuite. Plecară toți trei prin pădure și la poalele colinei găsiră fidelul Duesenberg.

CAPITOLUL 6

FOX VORBEȘTE

Sîmbătă pe la prînz, în timp ce Ellery și Isham goneau spre Arroyo, Vaughn îi readuse pe Megara la Bradwood. Mașina lui, precedată și înconjurată de polițiști pe motociclete, produse o senzație la fel de mare la dus ca și la întors : întreaga comunitate, care nu remarcase eclipsarea pe nesimțite a lui Ellery și Isham, comentă cu aprindere acest eveniment senzațional.

Inspectorul Vaughn coborî primul, urmat de Megara ; acesta din urmă fu imediat înconjurat de cîțiva polițiști care îl escortară de-a lungul proprietății pînă la debarcader ; amatorul de croaziere, tot sub escortă, se întoarse pe iahtul său.

La sosirea lui Vaughn, un detectiv, instalat comod la adăpostul ușii mari de la intrare, se ridică imediat și îi dădu șefului său un plic mare ; inspectorul îl desfăcu și fața lui deveni din ce în ce mai severă, pe măsură ce citea.

— Tocmai a fost adus de un trimis special, adăugă detectivul.

Helene își făcu apariția în pragul ușii și inspectorul se grăbi să vîre plicul în buzunar.

— Ce se întîmplă aici ? întrebă Helene. Unde este Stephen ? Unde ați fost dimineață ? Ne datorați cîteva explicații, inspectore !

— Domnul Megara se află la bordul iahtului său, răspunse Vaughn. Nu, domnișoară Brad, nu vă datorez nici o explicație. Scuzați-mă...

Inspectorul făcu un semn detectivului. Amîndoi se îndepărtară în mare grabă, îndreptîndu-se, prin pădure, spre cabana lui Fox. În fața ușii făcea de pază un polițist în

civil ; Vaughn deschise ușa fără să mai bată... Fox, obosit, cu cearcăne la ochi, se plimba prin încăpere ca un deținut în celulă. Se opri, se uită atent la vizitator și își reluă mersul.

— Îți dau o ultimă șansă, zise brusc inspectorul. Vorbești ?

Fox nu-și întrerupse plimbarea.

— Toi nu vrei să-mi spui pentru ce l-ai vizitat pe Patsy Malone ?

Nici un răspuns.

— Foarte bine, zise Vaughn așezîndu-se alene, sau mai curînd, cu atît mai rău pentru tine, *Pendleton*.

O mică ezitare imperceptibilă în mersul șoferului, dar pe care Vaughn reușise totuși să o remarce.

— Nu mai face pe deșteptul, Pendleton, acum știm cine ești.

— Nu vă înțeleg, mormăi Fox.

— Ai fost la închisoare, băiete, am aflat. Te sfătuiesc să nu încerci să mă păcălești, cu atît mai mult cu cît sînt dispus să uit gustul tău pentru zăbrele în loc de perdea ; dar nu uita că vechile tale greșeli te fac deosebit de vulnerabil.

Șoferul se opri în sfîrșit și se sprijini de masă cu un aer de mare oboseală.

— Bine, inspectore, așa e... mă numesc Pendleton ; dar să nu credeți că am vreun amestec în acest caz ! Sînt nevinovat ! Nu am călcat strîmb...

— Ah, așa e cu mult mai bine, zise inspectorul. Recunoști deci că te numești Phil Pendleton, condamnat pentru furt la cinci ani închisoare, pe care îi făceai în Illinois, între timp, buna purtare pe parcursul unei revolte a deținuților ți-a adus grațierea. De altfel, cazierul tău juridic mai menționează încă două condamnări... Nu intenționăm deloc să te îngrijorăm, dacă acum nu ai nimic să-ți reproșezi ; dar în caz contrar, te sfătuiesc să vorbești și îți promit că voi face în așa fel încît să scapi cît se poate de ieftin. L-ai ucis pe Thomas Brad ?

Omul căruia i se spunea Fox la Bradwood se așeză greu pe un scaun.

— Nu, inspectore. Jur în fața lui Dumnezeu.

— Cum ai reușit să găsești un angajament înainte

a veni aici ? Vreau să spun, la cel care ți-a dat certificatul ?

— Voiam să-mi refac viața, să nu mai cale strîmb. Nu m-a întrebat nimic, nu mi-a pus nici o întrebare. După aceea, afacerile mergîndu-i prost, m-a concediat.

— Bun. Explică-mi vizita la Malone. Din moment ce încerci să fii un om cinstit, acum cînd ai renunțat la vechea ta viață, de ce frecventezi tipi ca Malone ?

Celălalt ezită o clipă, apoi se decise brusc.

— A dat de mine, nu știu cum, un fost tovarăș de închisoare. M-am întîlnit cu el marți dimineață, cedînd insistenței lui ; am refuzat să-l ascult, dar atunci m-a amenințat că îi va spune patronului meu cine sînt... Am fost obligat să accept. Amicul mi-a dat o adresă la New York, fără nume. M-am dus acolo marți seara, după ce i-am lăsat pe Stallings și pe doamna Baxter la cinematograful Roxy. S-a deschis o ușă. Am văzut... pe cineva, care mi-a făcut o propunere. La refuzul meu, acest om m-a prevenit că îmi dădea douăzeci și patru de ore ca să mă răzgîndesc ; dacă persistam în atitudinea mea, atunci avea să-i înștiințeze pe domnul Brad despre viața mea trecută. După aceea l-am părăsit, restul îl știți.

— După ce a auzit de crimă, bineînțeles, a renunțat să se mai arate, făcu Vaughn. Era Patsy Malone ?

— Nu... nu pot să vă spun nimic.

Vaughn îl privi cu atenție.

— Nu vrei să pîrăști, ai ? Și care era propunerea ?

— N-am să vă mai spun nimic altceva, inspectore. Dacă aș spune numele lor, tipii ăștia m-ar executa fără vorbă ultă. Cunoașteți obiceiurile gangsterilor.

Inspectorul se ridică.

— Bine. Am impresia că mi-ai spus adevărul ; îți poți lua serviciul la doamna Brad. Te previn totuși că vei fi supravegheat. Așa că să nu încerci s-o ștergi...

— Contați pe mine, inspectore ! exclamă Fox luminîndu-se tot la față.

— Comportă-te ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Dacă nu m-ai mințit, nu voi spune nimic doamnei Brad.

Fox fu atît de mișcat de generozitatea inspectorului încît nu găsi cuvinte să-i mulțumească. Vaughn plecă, însoțit de detectivul cu care venise și de cel care făcea de pază în fața cabanei.

* * *

Vaughn o regăsi pe Helene în fața casei.

— Tot îl mai torturați pe sărmanul acela de Fox ? zise ea cu dispreț.

— Nu vă faceți griji pentru Fox, răspunse inspectorul. Știți cumva dacă Temple este acasă ?

— Doctorul Temple a plecat cu barca lui cu motor. M-am dus la el să-l rog să meargă pe iaht și să-l vadă pe Stephen și, negăsindu-l, i-am lăsat un bilețel... Nu mi-a plăcut cum arăta Stephen, Temple ar trebui neapărat să-l consulte...

CAPITOLUL 7

T

Vaughn își petrecu noaptea la Bradwood.

Duminică dimineață, la orele 9 și 15, Stallings veni să-l anunțe că era chemat la telefon ; inspectorul părea că aștepta această convorbire. Majordomul îl auzi pronunțînd în receptor cîteva replici monosilabice. Vaughn închise după aceea și ieși din casă cu ochii lucind de mulțumire.

La orele 9 și 45 procurorul Isham își făcu intrarea solemnă la Bradwood ; însoțit de trei polițiști, Isham coborî dintr-o mașină cu aspect oficial. Inspectorul Vaughn îl salută și îi vorbi însuflețit cu glas scăzut.

Ellery profită de această diversiune ca să intre cu bătrînul lui Duesenberg pe proprietatea lui Yardley un moment mai tîrziu.

Nimeni nu păru să remarce că unul din cei trei polițiști parcă nu prea era obișnuit cu uniforma cum erau colegii lui.

Ellery îl căută pe profesorul Yardley și îl puse la curent cu peripețiile prin care trecuse ; îi explică apoi întoarcerea lui Van deghizat în polițist.

— În dimineața aceasta ne-am oprit la Mineola pentru a pune la punct ultimele amănunte. Isham a făcut rost de o mașină oficială și i-a telefonat lui Vaughn...

După aceea se duseră împreună la Bradwood ; Vaughn stătea de vorbă cu Isham în ușa mare de la intrare.

— Tocmai îi povesteam procurorului, zise Vaughn, dezvăluirile pe care ni le-a făcut Fox.

— Fox ! zise interesat Ellery.

Inspectorul îi repetă ce aflase despre șofer.

— Amăritul ! făcu Ellery. Unde este Megara ?

— Pe iaht. În acest moment Van este la debarcader... Domnișoara Brad a încercat ieri să-l găsească pe Temple ca să-l trimită la Megara, pentru că ei i se păruse că nu arată bine ; dar Temple a fost plecat de acasă toată ziua ; cred că în acest moment se află la bordul iahtului *Helene*... Să mergem și noi. Toți din casă încă mai dorm, acum e momentul.

Ocoliră casa și ajunseră la debarcader. Aici se găseau trei polițiști și șalupa era gata de plecare.

Nimeni nu-i acordă vreo atenție celui de al treilea polițist. Isham, Vaughn, Yardley și Ellery se îmbarcară împreună cu cei trei reprezentanți ai ordinei și pilotul îndreptă șalupa în direcția iahtului, care se găsea la o distanță de vreo jumătate de milă.

La bordul iahtului, Vaughn, urmat de escorta lui, merse direct la cabina lui Megara, fără să-i pese cîtuși de puțin de mutra furioasă a comandantului Swift, care încercă să-i bareze calea. Inspectorul bătu la ușă și îi deschise chiar doctorul Temple.

— Bună ! făcu el. Tocmai l-am examinat pe domnul Megara...

— Nu vă deranjăm ? întrebă Isham.

Megara îi strigă să intre. Întins în pat, amatorul de croaziere părea într-adevăr foarte obosit.

— Doctorul Temple tocmai m-a anunțat că sînt amenințat de o hernie, zise el. Deja de cîtăva vreme nu mă simțeam prea bine...

— I-am prescris un tratament domnului Megara, adăugă Temple. Va vedea că foarte curînd îi va simți efectele.

— Îți mulțumesc, doctore. Mă scuzi acum, dar acești domni vor să vorbească cu mine.

Temple plecă, Vaughn închise cu grijă ușa cabinei. Doi polițiști rămaseră de pază pe punte.

Al treilea înaintă spre pat ; Megara se ridică pe un cot.

Se priviră în tăcere, fără să-și strîngă mîna.

— Stefan, zise profesorul.

— Andreja...

După un moment Megara reluă :

— Andreja, Krosac a dat de urma noastră. Tu totdeauna ai spus că așa se va întîmpla...

Andreja Tvar îi răspunse cu o voce răgușită :

— Dacă Tom mi-ar fi urmat sfatul... L-am prevenit printr-o scrisoare în decembrie trecut. Ți-a spus ?

— Nu. Nu știa unde sînt. Făceam o croazieră în Pacific... Ce mai faci, Andreja ?

— Foarte bine. Cît e de atunci ?

— Ani de zile... Cinci, șase ?

Inspectorul și Isham nu-i scăpau din ochi. Yardley se uită la Ellery, iar acesta zise :

— Vă rog, domnilor. Am vrea să cunoaștem povestea domnul Van...

Arătă spre profesor.

— ...trebuie să plece de la Bradwood cît mai repede. Fiecare minut petrecut aici sporește pericolul. Krosac este un dușman cumplit și invizibil. Închipuiți-vă că a mirosit șiretlicul nostru... N-aș vrea să-i poată lua urma domnului Van pînă în Virginia.

— Așa este, zise Van greoi. Stefan, povestește.

Amatorul de croaziere se instală mai confortabil în pat.

— E așa de veche povestea asta. De unde să încep ? Tomislav, Andreja și cu mine sîntem ultimele vlăstare ale familiei Tvar, o familie mîndră și puternică de munteni muntenegreni. În vinele noastre curge un sînge clocotitor. Familia Tvar, ar trebui să spun „clanul" Tvar, avea ca dușmani declarați, de generații întregi, pe cei din familia Krosac, alt clan...

— O vendetă ! exclamă profesorul. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta !

— Da, continuă Megara. Să nu mă întrebați ce anume a stat la originea acestei dușmănii ; generația noastră nici nu știe cît sînge s-a vărsat. Dar ura ni se inocula încă din leagăn. Noi fuseserăm agresorii. Din cauza ferocității tatălui și a bunicului meu, în urmă cu douăzeci de ani familia Krosac nu mai avea decît un singur descendent în viață. Velja, omul pe care îl căutați. Foarte tînăr pe atunci, un copil, el împreună cu mama lui au fost singurii supraviețuitori din familia Krosac.

— Cît de veche pare povestea asta ! murmură Van. Şi cît de barbară ! Tu, Tomislav şi cu mine, ca să răzbunăm moartea tatălui nostru, l-am omorît pe tatăl lui Krosac şi pe doi dintre unchii lui într-o ambuscadă...

— O adevărată nebunie ! murmură Ellery. În plin secol douăzeci !

— Ce s-a întîmplat cu tînărul Krosac ? întrebă Isham.

— Mama lui a fugit cu el în Italia. Dar ea a murit la puţină vreme după aceea.

— Nu fără a-şi însărcina fiul cu răzbunarea tatălui său, zise Vaughn. Aţi rămas în legătură cu tînărul ?

— Era absolut necesar, în scopul protecţiei, deoarece ştiam că va încerca să ne ucidă de îndată ce se va face mare. Am pus să fie urmărit prin Europa, dar la vîrsta de şaptesprezece ani a dispărut şi nu am mai auzit de el pînă acum.

— Nu l-aţi văzut niciodată pe Krosac de cînd a devenit bărbat ?

— Nu. Nu l-am mai văzut de cînd a plecat din Muntenegru. În momentul acela avea unsprezece-doisprezece ani.

— O clipă, întrerupse Ellery. De unde puteaţi fi siguri că vrea să vă omoare ? La urma urmelor, un copil...

— Cum ?

Andrew Van zîmbi cu amărăciune.

— Unul din agenţii noştri a cîştigat încrederea acestui copil în perioada cît l-am putut ţine sub observaţie ; acest om l-a auzit jurînd că ne va extermina pe toţi, chiar dacă pentru asta ar trebui să ne urmărească pînă la capătul lumii.

— V-aţi părăsit ţara şi v-aţi schimbat numele din cauza divagaţiilor unui copil ? întrebă Isham cu un aer sceptic.

Cei doi bărbaţi roşiră.

— Nu ştiţi ce înseamnă duşmăniile dintre munteni, murmură amatorul de croaziere. Aş putea să vă dau exemple...

— Este deci sigur că nu aţi putea să-l recunoaşteţi azi pe Krosac ? întrebă Ellery.

— Cum am putea ? Fiindcă părinţii noştri muriseră, am hotărît să părăsim Muntenegru şi să ne stabilim în America. Nimic nu ne mai reţinea ; eu şi Andreja nu

eram însurați. Tom se căsătorise, dar îi murise nevasta, iar copii nu avea. Ne-am vîndut toate bunurile, care erau considerabile, și am plecat în Statele Unite, separat, sub alte nume. Pentru că arătam foarte balcanici pe vremea aceea, ni s-a părut mai prudent să ne atribuim niște naționalități credibile : Tom a ales România, Andrew Armenia și eu Grecia. Tom și cu mine am pus pe picioare afacerea cu importul de covoare, pe care o cunoașteți ; Andrew, avînd un caracter foarte independent, a preferat să meargă pe drumul lui și mai tîrziu a devenit profesor. Bineînțeles că toți am fost naturalizați americani. Și pe măsură ce anii treceau, amintirea lui Krosac se ștergea. Tom s-a căsătorit. Afacerile noastre au prosperat. Iar Andrew s-a stabilit la Arroyo.

— Nimic nu s-ar fi întîmplat dacă m-ați fi ascultat pe mine, iar Tom ar fi trăit și acum. V-am spus mereu că Krosac se va întoarce să se răzbune.

— Te rog, zise Megara cu o voce dură. Știu... Dar aproape că nu te vedeam deloc. Și asta din cauza ta, după cum cred că îți dai seama. Poate că o atitudine mai fraternă...

— Să rămîn lîngă tine și lîngă Tom pentru a-i permite lui Krosac să ne extermine pe toți trei dintr-o singură lovitură ! izbucni omul din Arroyo. Nu m-am îngropat fără motiv în văgăuna aia ! Și mie îmi place viața. Stephen, dar am fost înțelept, în vreme ce voi...

— Nu chiar așa, Andreja, zise amatorul de croaziere, de vreme ce Krosac te-a descoperit înaintea noastră.

— Da, făcu inspectorul. Aș vrea să-mi furnizați amănunte despre viața dumneavoastră dublă la Arroyo, domnule Van.

Profesorul se întoarse spre el.

— Frica mi-a dat această idee, acum doi ani, să dau naștere personajului Old Pete ; o personalitate dublă ar fi putut să fie foarte utilă dacă Krosac m-ar fi reperat. Am aranjat cabana aceea, descoperită din întîmplare în cursul unei expediții pe coline, într-o zi cînd m-am dus să explorez grotele... Am pus în jurul ei sîrmă ghimpată. De la Pittsburg am cumpărat tot ce era necesar ca să mă deghizez. Din timp în timp, atunci cînd îndatoririle mele de

profesor îmi permiteau, mă duceam pe coline și deveneam Old Pete ; mă arătam în oraș destul de des, pentru ca oamenii din Arroyo să se obișnuiască cu personajul. Tom și Stephen obișnuiau să ia peste picior acest subterfugiu pe care îl considerau copilăresc. Tot mai crezi asta, Stephen? Probabil că Tom, pe lumea cealaltă, regretă că nu mi-a urmat exemplul.

— Da, da, zise Megara. Continuă, Andreja.

Profesorul reluă, explicînd că în preajma Crăciunului își dăduse seama că ultima lui vizită la Arroyo ca Old Pete data de două luni. O absență prea lungă ar fi putut să stîrnească unele comentarii, sau chiar să le îndemne pe autorități, pe sergentul Luden de exemplu, să urce pînă la cabană, eventualitate care era preferabil să fie evitată. De aceea a considerat că era o ocazie bună să profite de vacanța de Crăciun, școala urmînd natural să se închidă, ca să se arate sub trăsăturile pustnicului ; întruchipa personajul lui Old Pete în perioda vacanțelor și la sfîrșit de săptămînă ; de sîmbătă pînă luni oamenii puteau să creadă că profesorul stătea închis la el în casă și lucra.

— Cum îi explicați aceste absențe lui Kling ? întrebă Ellery. Poate că i-ați spus și lui secretul ?

— Nu, răspunse Van, era prost, slab la mine... Îi spuneam pur și simplu că mă duceam la Wheeling sau la Pittsburg ca să mai schimb aerul.

Prin urmare, Van îl informase pe Kling, în ajunul Crăciunului, că era așteptat la New York la niște prieteni. În ajun plecase spre cabana de pe coline și acolo se transformase în Old Pete ; a doua zi dimineață, în ziua de Crăciun, coborîse foarte devreme, pe la șase și jumătate, cu intenția să meargă să cumpere ceva provizii de la Bernheim, băcanul, care avea prăvălia deschisă cel puțin în timpul dimineții. La intersecția drumurilor, descoperirea cadavrului crucificat îl umpluse de oroare. Nu i-a scăpat sensul diverșilor T. A alergat pînă la casa lui, situată nu departe de acolo, și a înțeles imediat ce s-a întîmplat : Krosac, venit din întîmplare noaptea trecută, se înșelase asupra victimei. Luîndu-l pe bietul Kling drept Andreja Tvar, îi tăiase capul, ca după aceea să-l crucifice pe stîlpul indicator. Ce să facă ? Trebuia să gîndească cu rapiditate. Printr-o generozitate neașteptată a destinului, Krosac cre-

dea acum că se răzbunase pe Andreja Tvar. De ce să nu-l întărească această credință ? Acest lucru se putea realiza adoptînd definitiv personajul lui Old Pete... Întîmplare fericită, costumul purtat de Kling în momentul asasinării sale era de fapt unul vechi de-al lui Van, pe care acesta i-l dăduse cu cîtva timp în urmă. Știa că locuitorii din Arroyo vor recunoaște hainele și vor afirma că aparțineau într-adevăr lui Andrew Van, profesorul ; era suficient să se strecoare în buzunarele costumului cîteva hîrtii personale.

Luînd cîteva scrisori și niște chei dintr-un sertar, profesorul se întorsese la intersecție, luase de pe trupul mutilat al lui Kling toate obiectele personale și le înlocuise cu cele care îi aparțineau lui ; apoi făcuse cale întoarsă și se ascunse în pădure, unde aprinse un foc, arzînd ceea ce luase de la Kling.

După aceea așteptase să vadă pe cineva trecînd.

— De ce ? întrebă Vaughn. De ce nu v-ați întors la cabană și nu ați stat acolo liniștit ?

— Deoarece, răspunse profesorul, era necesar să mă pot întoarce în oraș și să-i anunț pe frații mei prin orice mijloc despre reapariția lui Krosac. Dacă m-aș fi dus în oraș fără să vorbesc de cadavrul mutilat, locuitorii m-ar fi bănuit pe mine, pentru că venind de la cabană nu poți evita intersecția ca să ajungi în oraș. Oamenii m-ar fi putut bănui și în cazul cînd m-aș fi dus singur în oraș să povestesc ceea ce văzusem. Dar dacă așteptam un trecător, descopeream corpul odată cu el, putînd în același timp să mă duc la Arroyo pentru provizii și ca să-mi anunț frații.

O oră mai tîrziu își făcuse apariția fermierul Michel Orkins. Van, sau Old Pete, mergea în momentul acela pe drum în direcția orășelului Arroyo. Fermierul se oferise să-l ducă cu mașina.

— Și v-ați anunțat frații ? întrebă Isham.

— Da. Am scris repede cîteva rînduri lui Tomislav, celui pe care îl cunoașteți sub numele de Thomas Brad, în intervalul de timp scurt petrecut în casa mea după descoperirea cadavrului lui Kling. Cînd am ajuns în oraș, am reușit, fără să mă vadă cineva, să strecor plicul într-o cutie de scrisori ; îl preveneam pe Tom despre ceea ce se întîm-

plase și îi aduceam la cunoștință intenția mea de a rămîne pe viitor Old Pete ; el și Stephen nu trebuia să spună nimănui acest lucru. Aveam de gînd să profit de faptul că eram „mort" ca să mă pun la adăpost de Krosac.

— Ai avut noroc, zise Megara cu amărăciune. Cînd a primit scrisoarea, Tom, neputînd să ia legătura cu mine, probabil că a scris acel bilet adresat poliției, pe care l-am găsit în pian, bilet care ar fi trebuit, în mintea lui, să fie pentru mine un avertisment dacă i s-ar fi întîmplat vreo nenorocire înainte de întoarcerea mea la Bradwood.

Pe fețele celor doi frați se putea citi marea tensiune nervoasă de care erau cuprinși.

— Toate astea nu grăbesc capturarea lui Krosac, mormăi Isham.

— Nici nu se putea spune mai bine, zise Ellery zîmbind. Domnilor, mai știau și alte persoane de vechea ură existentă între familia Krosac și familia Tvar, vreau să spun în America ?

— Cu siguranță că nu în America, răspunse Megara. Probabil că Krosac acționează singur ; sînt sigur că nu are complici.

— Sînt de aceeași părere, zise Van.

Procurorul Isham făcu un gest de nerăbdare.

— Aș vrea să știu mai mult despre aspectul exterior al acestui individ. Ne-ați putea ajuta ? Unele caracteristici rămîn constante din copilărie pînă la vîrsta matură.

Cei doi frați se-uitară unul la altul.

— Krosac șchiopăta de copil, zise Van dînd din umeri.

— Evident, este posibil, reluă Ellery, ca acest defect să se fi vindecat în cei douăzeci de ani care au trecut de atunci. În această eventualitate, mărturia lui Coker, mecanicul auto de la Weirton, ar scoate în evidență ingeniozitatea banditului. Amintindu-și că îi cunoașteți acest defect din copilărie, Krosac s-a putut preface că șchioapătă, conform ipotezei profesorului Yardley... cu condiția să se fi vindecat de atunci...

— Pe de altă parte, îl întrerupse inspectorul, șchiopătarea poate fi autentică. De ce vreți neapărat, domnule Queen, să puneți la îndoială fiecare informație pe care o obținem ?

— Oh ! Foarte bine, zise Ellery cu răceală. Krosac şchioapătă, nu mai vorbim despre asta. Oricum, va avea grijă să şchioapete la fiecare din rarele lui apariţii în public.

— Am pierdut deja destulă vreme, bombăni Vaughn. Un lucru e sigur : este necesar să fiţi protejaţi cît se poate de eficace, domnilor. Întoarce-te la Arroyo, domnule Van, şi stai liniştit acolo ; îţi voi da o escortă de şase oameni care vor rămîne şi ei acolo...

— Dar este o adevărată nebunie, inspectore ! interveni Ellery. Veţi face jocul lui Krosac. Şiretlicul nostru a reuşit, avem dreptul să sperăm acest lucru. Poate că acum Krosac nu ştie unde se află Andreja Tvar, deşi ştie că încă este în viaţă. Dacă îndreptăm atenţia spre Andreja Tvar, Krosac va băga de seamă cu siguranţă dacă stă la pîndă.

— Atunci dumneata ce-ai face ? întrebă Vaughn cu un aer agresiv.

— Domnul Van ar trebui dus înapoi la cabana sa de o singură persoană ; acolo va trebui lăsat singur. Ca fiind Old Pete, nu are a se teme de nimic. Cu cît vom atrage mai puţin atenţia asupra lui, cu atît va fi mai bine.

— Şi pe domnul Megara ? întrebă Isham. Şi pe el ar trebui să-l lăsăm singur ?

— Sigur că nu, zise Ellery. Krosac se aşteaptă să-l vadă înconjurat de gărzi... Trebuie să-l păzim cît de vizibil veţi dori.

Cei doi fraţi nu scoseseră o vorbă în timp ce soarta lor se punea la cale chiar sub ochii lor. Dar faţa lui Megara deveni din ce în ce mai sumbră, iar profesorul dădea semne de nervozitate.

— Doriţi să discutaţi şi alte lucruri între voi, domnilor? întrebă Isham. În curînd vom fi obligaţi să vă despărţim...

— M-am gîndit, murmură Van, şi cred că nu ar fi înţelept dacă m-aş întoarce în Virginia. Am impresia că Krosac... Cred că ar fi mai bine să părăsesc această ţară cît mai repede cu putinţă...

— Nu, zise Ellery cu fermitate. Închipuiţi-vă că Krosac presupune vag că sînteţi Old Pete ; fuga şi dispariţia acestui personaj nu ar face decît să-i confirme această idee.

Nu, vei rămîne Old Pete pînă la arestarea lui Krosac sau cel puțin pînă cînd vom avea dovada că ți-a descoperit deghizarea.

— Credeam... Nu sînt bogat, domnule Queen, începu Van. Și probabil că mă vei considera laș, dar am trăit în umbra acestui diavol... O anumită sumă trebuie să-mi revină mie, conform celor scrise în testamentul fratelui meu Tomislav. Renunț la ea. Nu doresc decît un singur lucru, să plec departe...

Inconsistența, incoerența vorbelor lui îi făcu pe toți cei de față să se simtă jenați.

— Nu, Andreja, zise Megara. Dacă vrei să fugi... asta e treaba ta. Dar banii... Dar banii... ți-i voi da înainte. Vei avea nevoie de ei.

— De ce sumă e vorba ? întrebă Vaughn.

— Nu cine știe ce, cinci mii de dolari. Tom i-ar fi putut lăsa mai mult, dar Andreja este fratele nostru mai mic; or, în țara noastră natală, eu însumi...

— Tom era fratele cel mare ? întrebă Ellery.

Megara roși.

— Nu. Eu sînt fratele cel mare. Dar voi aranja eu asta, Andreja...

— Ei bine, faceți cum doriți, zise Vaughn. Dar nu te-aș sfătui să fugi, domnule Van. Domnul Queen ți-a spus-o deja și eu ți-o repet.

Profesorul păli.

— Dacă credeți că nu știe...

— De unde ar putea să știe ? zise Vaughn cu iritare. Domnul Megara vrea să vă dea suma moștenită. Luați-o... De altfel, ar putea să vă prindă foarte bine dacă veți fi obligat să plecați în grabă.

— Această moștenire, murmură Van, adăugată economiilor strînse în cabană, îmi va permite se trăiesc liniștit oriunde m-aș duce... Bun. Mă întorc la Arroyo. Mulțumesc, Stephen.

Megara coborî din pat, se apropie de o masă și începu să scrie. Andreja Tvar se plimba prin cabină. Acum, cînd soarta lui imediată fusese stabilită, profesorul părea grăbit

să plece. Amatorul de croaziere se ridică cu un cec în mînă.

— Veţi fi obligat să aşteptaţi pînă mîine dimineaţă, Andreja, zise el. Îl voi încasa eu însumi şi îţi voi da banii înainte să pleci.

Vam aruncă o privire în jurul lui.

— Acum trebuie să plec. Unde aş putea să rămîn pînă mîine, inspectore ?

— Oamenii mei se vor ocupa de dumneata.

Cei doi fraţi se priviră încă o dată.

— Ai grijă de tine, Andreja.

— Şi tu, Stefan.

După această privire, bariera intangibilă dintre ei tremură, fu gata să cadă ; dar nu căzu. Megara întoarse spatele şi profesorul se îndreptă spre uşă.

* * *

Micul grup se întoarse pe uscat. Andreja Tvar se îndepărtă, încadrat de cîţiva poliţişti.

— Nu aţi fost frapaţi de ceva ? întrebă Ellery. Ba da, şi întrebarea mea mi se pare inutilă. V-am remarcat uimirea, domnule Isham, cînd Stephen Megara ne-a explicat motivele fugii fraţilor Tvar din ţara lor natală.

— Bineînţeles, zise procurorul. E grotesc... Nimeni nu o să mă facă să cred că trei bărbaţi în puterea cuvîntului şi-au părăsit ţara şi şi-au schimbat numele ca urmare a ameninţărilor unui copil.

— Foarte adevărat, făcu Ellery respirînd cu voluptate aerul curat al pădurii. Sînt convins că povestea cu Krosac este adevărată, dar cu siguranţă că altele sînt motivele plecării lor precipitate.

— Adică ? întrebă profesorul Yardley.

— Haide, profesore ! Care ar fi motivul care le-ar putea face pe trei persoane să emigreze ? Şi să-şi schimbe numele ?

— Teama de poliţie ? făcu Vaughn.

— Întocmai. Au plecat pentru că au fost obligați, urmăriți de o primejdie mult mai presantă decît răzbunarea tînărului Krosac. Dacă aș fi în locul dumitale, inspectore, aș trimite o telegramă în Japonia.

— Bună idee. O voi face diseară.

— Vedeți, rezumă Ellery, viața ne joacă tot felul de renghiuri bizare. Oamenii aceștia au fugit de o primejdie reală și după douăzeci de ani sînt surprinși de toată grozăvia unui alt pericol.

CAPITOLUL 8

DOUĂ TRIUNGHIURI

Ellery, profesorul Yardley, Isham și Vaughn se apropiau de casă cînd cineva îi strigă din urmă. Era doctorul Temple care venea fumînd liniștit, după ce, evident, își lăsase pe undeva valijoara lui de medic.

În același moment, Jonah Lincoln dădu colțul aleei și se aruncă pur și simplu în brațele lui Ellery ; abia dacă își ceru scuze.

— Temple ! strigă el fără să-i bage în seamă pe ceilalți. Ce are Megara ?

— Nu te agita, domnule Lincoln, zise cu răceală inspectorul. Megara este amenințat de o hernie, asta e tot. Ce v-a venit ?

Jonah își șterse fruntea de sudoare.

— Ce vreți, așa plină de mister e atmosfera în care trăim ! Am aflat că v-ați dus cu toții pe iaht după Temple și am crezut...

— Că s-a comis un atentat asupra persoanei domnului Megara ? întrebă Isham. Nu, fiți liniștit.

— Ah, bine.

Lincoln se liniști.

— Casa asta... ai zice că e o adevărată închisoare, bombăni el. Sora mea abia a reușit să se întoarcă aici...

— Domnișoara Lincoln s-a întors ? întrebă cu vioiciune inspectorul.

Doctorul Temple își scoase pipa dintre dinți și își pierdu puțin din nepăsare.

— Cînd asta ?

— Acum cîteva clipe. Detectivul nu voia...

— Singură ?

— Da...

În aceeași clipă, din casă se auzi un ris ascuțit, dureros.

— Esther ! strigă doctorul Temple repezindu-se spre ușă.

Toți îl imitară. Strigătul venise de la etaj trecînd prin hol, toți remarcară fețele îngrozite ale lui Stallings și doamnei Baxter. Ajungînd pe palier, îl zăriră pe doctorul Temple dispărînd pe ușa unuia din dormitoare. Strigătele persistau, strigăte de femeie isterică...

Medicul o ținea pe Esther Lincoln în brațe, îi mîngîia părul în dezordine și se străduia să o calmeze ; ea avea fața roșie, congestionată : gura strîmbă, iar strigătele păreau că îi ies ca și cum și-ar fi pierdut controlul coardelor vocale.

— Criză de isterie, zise Temple. Ajutați-mă să o culc pe pat.

Vaughn și Jonah se apropiară de doctor și îl ajutară. Ellery se întoarse pentru că tocmai auzise pași pe coridor ; erau doamna Brad și Helene.

— Ce se întîmplă ? gemu doamna Brad.

Helene se apropie în grabă. Doctorul Temple o întinsese pe Esther în pat, întrebuințînd și forța, deoarece tînăra se zbătea ca o apucată. Medicul îi dădu două palme zdravene. Esther încercă să mai strige o dată, apoi se ridică în capul oaselor și se uită cu atenție la fața palidă a doamnei Brad. Luciditatea îi reveni și ochii i se umplură de o ură sălbatică.

— Ieși.... ieși... striga ea. Te urăsc, pe tine și tot ce-ți aparține ! Ieși afară, mă auzi ? Ieși !

Doamna Brad începu să tremure. Deschise gura și scoase un geamăt... Apoi se întoarse în loc și dispăru.

— Taci din gură Esther ! zise Helene cu severitate. Nu-ți dai seama ce spui. Liniștește-te...

Esther dădu ochii peste cap, capul îi căzu pe piept și tot corpul i se moleși.

— Ieșiți cu toții, ordonă doctorul Temple.

În timp ce celelalte persoane ieșeau din cameră, medicul o întinse pe spate. Jonah, foarte nervos, deși părea destul de satisfăcut, închise ușor ușa.

— Mă întreb ce a putut să o aducă în halul ăsta, zise Isham încruntîndu-se.

— O emoție violentă, fără îndoială, răspunse Ellery.

— De ce această plecare subită din insulă ? întrebă Vaughn.

Jonah zîmbi.

— Acum cînd totul s-a terminat, pot să vă spun, inspectore. Estherei i se aprinseseră călcîiele după puștlamaua aceea de Romaine, nudistul din Insula Stridiilor. Dar după cum am putut să înțeleg, acum în ultima vreme a încercat să abuzeze de ea. Ce derbedeu ! Esther, îngrozită, a fugit. Într-un fel ar trebui să-i fiu recunoscător lui Romaine, pentru că i-a deschis ochii.

— Asta, evident, nu mă privește, începu inspectorul, dar sora dumitale credea cumva că o să-i recite versuri ?

Își făcu apariția și doctorul Temple, anunțînd că tînăra se liniștise.

— Mă duc pînă la mine acasă să-i aduc un calmant adăugă el dispărînd pe scară.

Jonah îl urmări cu privirea.

— Sora mea, reluă, mi-a declarat cînd a venit că a terminat definitiv cu Romaine și cu nudiștii lui. Vrea să plece de la Bradwood, să se ducă la New York... Ce spuneți de asta, domnule Isham ?

Isham se uită la Vaughn.

— Nu există nici o piedică, făcu inspectorul, numai să ne lase adresa. Dumneata vei răspunde, domnule Lincoln...

— Bineînțeles.

— Apropo, murmură Ellery, ce are sora dumitale împotriva doamnei Brad ?

Zîmbetul lui Lincoln dispăru.

— Nu am nici cea mai mică idee, răspunse el. Nu o luați în seamă, nu știa ce spune.

— Curios, reluă Ellery, mi s-a părut că se exprima foarte clar...

Un detectiv își făcu apariția pe scară ; îl salută pe Vaughn și îi zise :

— Paul Romaine și bătrînul doresc să vă vorbească, șefule. Sînt la debarcader.

Inspectorul își frecă mîinile.

— Vin... Ne revedem puțin mai tîrziu, domnule Lincoln.

— Pot să vă însoțesc ? întrebă Jonah.

— Him ! făcu inspectorul.

Observă pumnii strînși ai lui Lincoln.

— Veniți. Cred că nu e nici o problemă.

* * *

Trecînd pe lîngă terenul de tenis, îl zăriră pe doctorul Temple reîntorcîndu-se cu valijoara lui medicală în mînă.

Paul Romaine îi aștepta la debarcader ; Stryker, egiptologul nebun, rămăsese în mica barcă cu motor și trebuia. În onoarea acestei vizite, amîndoi purtau haine. Ra-Harakht își schimbase dimia și emblema divinității sale cu un pulover mult mai democratic ; își zicea, probabil, că va reuși mai bine de data asta ca simplu muritor... În jurul lui Romaine se găseau mai mulți detectivi, iar șalupa poliției plutea în apropiere.

Romaine, bine înfipt pe picioare, se detașa în avantajul său pe fondul peisajului armonios reprezentat de linia verde a copacilor, Insula Stridiilor, iar în spatele lui, iahtul alb, *Helene*.

— Scuzați-mă, inspectore, zise el cu un vag surîs. Dar am vrea să lămurim cu dumneavoastră o mică problemă.

Tonul era amabil. Romaine se uita la Vaughn cu insistență, fără să pară că și-ar da seama și de prezența altcuiva.

— Vă ascult, zise inspectorul.

Romaine aruncă o privire spre Stryker, apoi vorbi :

— Datorită dumneavoastră, inspectore, de afacerea noastră se va alege praful. Îi împiedicați pe oaspeții noștri să părăsească insula...

— Ei bine, cred că ești încîntat ?

— Nu, replică Romaine răbdător. Toți sînt înspăimîntați, ca niște puștani și nu se gîndesc decît să plece. Or știu că nu vreți să-i lăsați... Dar pe mine viitorul mă îngrijorează... Nu vom mai avea nici un client.

— Și ?

— Dați-ne voie să plecăm.

În barcă, bătrînul Stryker se ridică deodată în picioare și începu să urle :

— Asta e persecuție ! Harakht are dreptul să-și predice evanghelia.

— Regret, făcu inspectorul cu foarte mult calm, dar nu veți pleca.

Expresia lui Romaine se schimbă, deveni amenințătoare. Strînse pumnii și făcu un pas înainte. Detectivii se apropiară... Dar dorința de a se face bine văzut fu din fericire mai puternică decît furia lui.

— De ce ? Nu am făcut nimic rău...

— Se poate, dar încă nu am deloc intenția să vă las s-o ștergeți. De altfel, tot nu mi-ați spus unde ați fost în seara crimei.

— Ba da, v-am spus, eram pe insulă.

— Ah, perfect, zise inspectorul cu un zîmbet ironic.

Romaine nu se supără și luă un aer preocupat care îl surprinse pe Ellery. Se uită la inspector, păru că încă mai reflectează...

— Ei bine ? Te hotărești să vorbești ?

— Să admitem că nu pot să vă dovedesc unde am fost în noaptea aceea... Dacă vă dau numele unui martor demn de încredere, veți crede în nevinovăția mea ?

— Fără îndoială, zise Isham.

Ellery fu singurul care remarcă expresia lui Lincoln, ai cărui ochi lansau fulgere ; îl apucă imediat de braț, simți sub degete mușchii încordați, gata să intre în acțiune....

— Foarte bine, făcu Romaine, nu voiam să vorbesc despre asta ca să nu compromit... în sfîrșit, s-ar putea interpreta greșit... dar trebuie să scap de bănuială...Eram...

— Romaine, spuse Jonah cu o voce foarte clară, dacă pronunți un cuvînt mai mult, te voi ucide...

Vaughn se întoarse.

— Ce este ?

— M-ai auzit, Romaine, adăugă Jonah.

Romaine începu să rîdă.

— Nu mi-e frică. Te-am mai aruncat o dată în apă și sînt în stare s-o fac din nou. Iată, inspectore : în noaptea aceea, de la orele zece și jumătate la unsprezece și jumătate....

Jonah se repezi cu mîna ridicată. Ellery îi prinse cotul cu brațul, reușind să-i frîneze elanul, în timp ce detectivii interveneau și ei. După o scurtă luptă, Jonah fu neutralizat ; respira cu dificultate și îl fulgera pe Romaine cu privirea.

Romaine vorbi foarte repede :

— Am fost pe Insula Stridiilor cu doamna Brad.

Jonah se desprinse de brațul lui Ellery.

— Dă-mi drumul, domnule Queen, zise el cu răceală. Acum sînt perfect calm. Derbedeul acesta a făcut pasul hotărîtor. Să-l ascultăm pînă la capăt.

— Ce vrei să spui ? întrebă inspectorul. Singur cu ea ?

— Haideți, inspectore, am crezut că m-ați înțeles... Am petrecut o oră împreună, printre copaci, lîngă malul apei.

— Cum a ajuns doamna Brad pe insulă în seara aceea ?

— Aveam întîlnire. O așteptam cu barca mea la debarcaderul de la Bradwood ; a sosit în același timp cu mine, cu foarte puțin înainte de zece și jumătate.

Inspectorul Vaughn își scoase o țigară din buzunar și și-o vîrî între dinți.

— Întoarce-te pe insulă ; voi verifica tot ceea ce mi-ai spus. Ia-l și pe bătrînul nebun... Și acum, domnule Lincoln, dacă vrei să-i dai o lecție acestei puștlamale, nu te jena... Eu... eu mă întorc în casă.

Romaine nici nu clipise. Jonah își scoase haina în timp ce detectivii se îndepărtau.

— Apără-te, Romaine, mormăi el. Te voi învăța minte să te mai porți cu sora mea ca cu o tîrfă și să sucești mintea unei femei stupide... Apără-te !

Din barcă, nebunul urlă :

— Paul, vino !

Romaine aruncă o privire rapidă spre fețele ostile ale celor care îl înconjurau, săltă din umeri și întoarse spatele

ca și cum ar fi ascultat de Harakht... Pumnul lui Jonah îl lovi însă puternic în maxilar. Vigoarea loviturii era sporită de toată ura acumulată de săptămîni în inima fratelui Estherei ; un om obișnuit ar fi fost făcut knock-out, dar Romaine avea rezistența unui taur. Se împletici, își reveni foarte repede și, cu un răcnet de furie, îi trase bietului Jonah un uppercut la bărbie care îl săltă în aer făcîndu-l să se rostogolească fără cunoștință pe scîndurile debarcaderului.

Zîmbetul sportiv al lui Vaughn dispăru. Se repezi spre Romaine. Dar discipolul lui Harakht sări sprinten în barcă, aproape scufundînd-o, și împingînd-o cu putere părăsi malul... Motorul porni și ambarcațiunea plecă spre Insula Stridiilor.

— Ure în șalupă, zise cu calm inspectorul. Derbedeul ăsta are nevoie de o lecție.

În timp ce șalupa se îndepărta, Ellery și profesorul se străduiră să-l readucă în simțiri pe gladiatorul învins.

* * *

Inspectorul Vaughn îi regăsi după trei sferturi de oră în pragul ușii mari de la intrare. Jonah Lincoln, așezat într-un fotoliu de grădină, își ținea maxilarul cu amîndouă mîinile, de parcă ar fi fost foarte mirat că îl mai simțea încă fix la locul lui. Ellery, Isham și Yardley fumau liniștiți.

Fața inspectorului purta urmele bătăliei pe care o dăduse.

— Bună ! făcu el vesel, escaladînd treptele de la intrare. Domnul Lincoln, vă anunț că v-ați doborît adversarul prin procură. Lupta a fost dură, dar îți jur că acest Don Juan de mahala va evita să se uite în oglindă timp de o lună...

Încetă să mai zîmbească și se adresă procurorului.

— Apropo, ați dat ochii cu doamna Brad ?

Jonah se ridică brusc și intră în casă.

— Cred că e încă sus, zise Isham.

— Ei bine, zise inspectorul, să mergem la ea și să nu ne lăsăm anunțați de Lincoln. S-a purtat ca un gentleman, dar este vorba de o crimă și a sosit timpul ca această femeie să vorbească.

* * *

— Cine e acolo ? întrebă doamna Brad cu o voce tremurătoare.

— Inspectorul Vaughn. Putem intra ?

— Cine ? Oh, o clipă !

Vocea era înspăimîntată. Doamna Brad întredeschise ușa și își arătă fața speriată.

— Ce s-a întîmplat, inspectore ? Sînt bolnavă...

Vaughn împinse ușor ușa.

— Perfect. Dar este foarte important...

Femeia ceda, îi lăsă pe Vaughn și însoțitorii lui să intre în încăpere, o cameră foarte feminină, foarte parfumată.

— Doamnă Brad, zise Isham, unde vă găseați între zece și jumătate și unsprezece și jumătate în noaptea crimei ?

Ea aproape că încetă să mai respire și își strînse halatul de casă în jurul ei.

— Ce vreți să spuneți ? făcu ea în cele din urmă. Eram la teatru, cu fiica mea, cu...

— Paul Romaine, zise domol inspectorul, afirmă că vă găsești cu el pe Insula Stridiilor.

— Paul... a spus el asta ?

— Da, doamnă Brad, zise cu gravitate Isham. Scuzați-ne. Înțelegem foarte bine cît de penibil vă este... dar spuneți-ne adevărul și nu vom mai face nici o aluzie la asta.

— Este o minciună ! strigă ea așezîndu-se brusc pe un fotoliu tapisat cu creton.

— Nu, doamnă Brad, ăsta este adevărul. Știam deja că domnul Lincoln și fiica dumneavoastră se întorseseră singuri de la teatru cu taxiul. Și am mai aflat, de la portarul teatrului, că în seara aceea ați părăsit spectacolul pe la

mijlocul primului act, către orele nouă... Totul concordă. Paul Romaine spune că aţi venit să vă întâlniţi cu el la debarcader.

Doamna Brad îşi prinse capul între mâini şi gemu:

— Destul... Am fost nebună. Nu ştiu cum am putut... Am fost nebună... Esther mă detestă. Şi ea îl voia. Dar ea nu-şi dădea seama... E un tip josnic...

De câteva clipe, parcă un artist invizibil îi sublinia pe faţă semnele vârstei.

— Un singur lucru ne interesează, doamnă Brad, zise Vaughn. Cum v-aţi întors şi ce s-a întâmplat de fapt în noaptea aceea.

Un suspin îi agită pieptul.

— Am... am plecat de la teatru spunându-i Helenei că nu mă simt bine. Am insistat ca ea să rămână şi să-l aştepte pe Jonah... La gară am avut norocul să plece un tren aproape imediat. Am coborât la staţia dinainte de Bradwood, am luat un taxi şi am cerut să mă lase în apropierea proprietăţii...

— Bineînţeles, zise Isham. Nu voiaţi ca domnul Brad să ştie că v-aţi întors.

— Da, murmură ea. L-am găsit pe Romaine... la debarcader.

— La ce oră?

— Puţin înainte de zece şi jumătate.

— Sînteţi sigură că nu aţi văzut, nu aţi auzit nimic?

— Da. Oh, nu înţelegeţi că aş fi spus dacă aş fi văzut ceva? Şi când...

Deodată uşa se deschise şi apăru Helene Brad; se uită la trăsăturile răvăşite ale mamei sale, la anchetatorii adunaţi acolo...

— Ce se întîmplă, mamă?

Doamna Brad îşi ascunse faţa în mâini şi izbucni în hohote.

— Prin urmare, ştiu, murmură Helene.

Se uită la Isham şi la Vaughn cu dispreţ şi se apropie de femeia care plângea.

— Nu plînge, mamă. Ai avut slăbiciunea să le spui... Ei bine, acum ştiu, atîta pagubă. Nu eşti prima femeie care ai vrut să ai o viaţă romantică...

— Scuzați-mă, domnișoară Brad, zise Vaughn. Aș vrea să scurtez pe cît se poate penibila necesitate în care ne găsim de a vă interoga... De unde știați, Lincoln și dumneavoastră...

— Știam, îl întrerupse Helene, dar mama mea nu știa asta. Cînd m-a părăsit, la teatru, am înțeles foarte bine. Am hotărît să-l aștept pe Jonah. Amîndoi remarcasem... anumite lucruri. Cînd a venit, i-am vorbit și ne-am întors aici. M-am uitat în această încăpere : mama mea dormea... A doua zi totuși, cînd a fost găsit... cadavrul...

— V-a făcut mărturisiri ?

— Da.

— Dați-mi voie să vă pun două întrebări, zise Ellery. În ce moment ați început să bănuiți ce se petrecea, domnișoară Brad ?

— Oh, făcu ea cu un gest dureros, sînt săptămîni de atunci.

— Credeți că tatăl dumneavoastră vitreg bănuia ?

Doamna Brad ridică imediat capul, arătîndu-și fața roșie de lacrimi.

— Nu ! exclamă ea. Nu !

Helene murmură :

— Sînt sigură că nu știa nimic.

— Atît e de ajuns, zise procurorul Isham îndreptîndu-se spre ușă. Haideți...

Și ieși pe coridor, urmat de inspectorul Vaughn, de profesorul Yardley și de Ellery.

CAPITOLUL 9

CEARTA DE ÎNDRĂGOSTIȚI

A doua zi seara, Ellery și gazda lui fumau liniștiți pe peluza din fața casei lui Yardley. Conversația se îndreptase în mod normal spre ultimele evenimente de la Bradwood.

— Nu crezi că e o greșeală reducerea efectivelor poliției la Bradwood ? zise profesorul.

Ellery dădu din umeri.

— De ce ? Krosac nu poartă șimbetele decît la două persoane, Stephen Megara și Andrew Van. Megara este destul de protejat de apele care îi scaldă ambarcațiunea, fără a mai vorbi de detectivii lui Vaughn care patrulează în sus și în jos pe apă cu șalupa. În ceea ce-l privește pe Van, deghizarea lui mi se pare a fi cea mai bună protecție... Această a doua crimă comportă numeroase elemente, profesore, care ar merita să fie discutate ; în felul lor sînt foarte sugestive, deși par să nu ducă nicăieri.

— Mărturisesc că nu sesizez ce elemente...

— Chiar așa ? Trebuie să înțeleg că partida de dame, mai ales, nu a constituit o rază de lumină.

— Partida de dame ?

— Da...

Ellery se ridică în picioare.

— Scuzați-mă, profesore... Vom mai vorbi despre asta... Dar am ceva în minte... Aș vrea să fac o plimbare, încercînd să-mi pun puțină ordine în idei.

Ellery traversă drumul care separa Bradwood de proprietatea lui Yardley. Respiră cu voluptate aerul răcoros al nopții. Doi detectivi îl opriră, îndreptînd spre el fasciculul luminos al unei lanterne. Îl recunoscură și îl lăsară să treacă mai departe. Ellery se întrebă după aceea de ce oare pașii îl purtau spre stîlpul tragic : poate din cauza atracției inconștiente pe care o exercită asupra noastră scenele de oroare.

Deodată se opri. În dreapta, aproape de el, vorbea cineva. Vocile veneau, cu aproximație, cam dinspre terenul de tenis.

Un bărbat și o femeie. Timbrul vocii lor îi era familiar, dar nu putea să înțeleagă cuvintele. Cu precauții de adevărat indian, Ellery părăsi pietrișul zgomotos și păși pe iarba scurtă care mărginea aleea ca să se poată apropia de sursa vocilor.

Erau Jonah Lincoln și Helene Brad, care stăteau probabil la o masă de grădină în colțul vestic al terenului. Ellery își reaminti topografia locului și se apropie cît se putea de mult înainte de a rămîne nemișcat în spatele unui copac.

— Te amesteci mereu în toate, Jonah.

— Dar, zise Jonah, ți-am spus de o sută de ori că Romaine a fost cel...

— Imposibil ! Niciodată nu ar fi comis o astfel de indiscreție dacă...

Cuvintele deveniră deodată neclare. Apoi, după un moment, se auzi foarte clar vocea lui Jonah :

— Am înțeles, e tot ce voiam să știu, zise el cu răceală. Mă amestec în ce nu mă privește ? Da, chiar așa ? Foarte bine, Helene, nu vei mai avea motive să te plîngi de mine. Voi pleca...

— Jonah ! exclamă tînăra, ce vrei să spui ? Eu...

— Ceea ce am spus, nimic mai mult, mormăi Jonah. M-am purtat bine vreme de ani de zile, am tras ca un ciine pentru un tip care își duce viața pe apă și un altul care joacă veșnic dame. M-am săturat ! Leafa care mi se dă nu face ca să mă spetesc atîta. Voi pleca împreună cu Esther.

scumpul tău Megara o știe de altfel, l-am anunțat chiar în după-masa asta, pe iaht. Pe viitor să-și conducă singur afacerile, o să-i facă bine !

Urmă din nou o tăcere ; Ellery auzi un suspin. După aceea vocea Helenei :

— Nu e prea frumos din partea ta, Jonah. Tatăl meu a făcut multe pentru tine... În privința lui Stephen... oh, nu știu ce gîndești tu... dar ți-am spus de mai multe ori că între noi nu a fost nimic. De ce te arăți așa de... dușmănos față de el ?

— Nu sînt deloc dușmănos, replică Jonah, foarte demn.

— Ba da, Jonah...

Încă o tăcere în timpul căreia tînăra, conform regulei jocului, probabil că și-a apropiat scaunul de cel al iubitului ei.

— Îți voi spune ceva ce nu ți-am spus niciodată pînă acum.

— Da ? În legătură cu Megara... te scutesc de asta, Helene, nu mă interesează cîtuși de puțin.

— Nu fi prost, Jonah. De ce croaziera lui Megara a durat de data asta un an întreg ? Știi ?

— Poate că a fost reținut în Hawai de o fetișcană generoasă ..

— Jonah ! Ești răutăcios... Nu. Pentru că mi-a cerut să mă căsătoresc cu el... și am refuzat...

— Bine, dar...

— Am refuzat...

Ellery suspină și se retrase încet. Și de data asta se ostenise de pomană. Cît despre domnul Lincoln și domnișoara Brad... Tăcere. Lui Ellery nu-i fu deloc greu să-și imagineze ce urmase.

CAPITOLUL 10

VEȘTI DIN STRAINĂTATE

Ellery se simțea extrem de preocupat de întorsătura pe care o luau evenimentele ; degeaba se tot gîndise, nici o soluție logică nu-i trecea prin minte. Încă și mai rău, afacerea părea să moară de inaniție. Unde se găsea Krosac? Ce aștepta ?

În budoarul ei, doamna Brad își plîngea păcatele ; în ciuda amenințărilor, Jonah Lincoln ducea mai departe pe umeri afacerile *Brad și Megara* și continua să distribuie covoare orientale în toată America. Helene Brad trăia într-un vis, părea că abia atinge pămîntul. Esther, după o ultimă dar furtunoasă întrevedere cu doctorul Temple, plecase la New York cu arme și bagaje. Medicul rătăcea acum prin Bradwood mai sumbru ca niciodată. Insula Stridiilor nu mai dădea nici un semn de viață. Fox continua să îngrijească peluzele și să conducă diferitele mașini ale familiei.

Andrew Van se ascundea pe colinele Virginiei. Stephen Megara nu cobora de pe iahtul lui ; echipajul, cu excepția comandantului Swift, fusese concediat cu asentimentul inspectorului Vaughn. Megara insista să i se ridice garda personală compusă din doi detectivi care își petreceau timpul jucînd cărți pe punte ; amatorul de croaziere considera că era foarte capabil să se apere singur. Șalupa poliției continua totuși să patruleze.

O telegramă de la Scotland Yard abia dacă rupse monotonia. Ea suna astfel :

Cercetări Percy Elisabeth Lynn rămase fără rezultat. Sfătuim consultați poliția continentală.

Inspectorul Vaughn acționă în consecință și trimise mai multe telegrame.

Ellery, neştiind ce să facă, citea cărţile din excelenta bibliotecă pusă la dispoziţia lui de profesor, se răcorea plonjînd în piscină, cu alte cuvinte se considera în vacanţă, fără să scape totuşi din vedere locuinţa mare care se ridica de cealaltă parte a drumului.

* * *

Ellery se duse la Bradwood joi dimineaţă şi îl găsi pe inspectorul Vaughn la uşa mare de la intrare ; îşi ştergea fruntea de sudoare şi blestema alternativ căldura şi poliţia, Bradwood, cazul şi pe el însuşi.

— Tot nimic, inspectore ?

— Absolut nimic.

Helene Brad ieşi din casă, proaspătă ca un trandafir în rochia ei de organdi. Le spuse bună ziua şi o porni pe aleea ce ducea spre vest.

— Mai adineauri le-am spus textele obişnuite ziariştilor, bombăni Vaughn. Facem progrese., etc. Cazul acesta va muri din lipsă de progrese, domnule Queen. Unde dracu este Krosac ?

— O întrebare care mi se pare foarte academică...

Ellery se încruntă şi aprinse o ţigară.

— Sincer îţi spun că nu înţeleg nimic. A renunţat ? Nu mi se pare posibil, un dezechilibrat nu renunţă niciodată. Atunci de ce întîrzie ? Speră să ne vadă cărăbănindu-ne, să ne vadă renunţînd pentru că am ajuns la capătul răbdărilor ?

— Asta mă întreb şi eu, mormăi Vaughn. Dacă crede că voi renunţa, se înşală.

Urmă o tăcere, ritmată doar de clinchetul foarfecelor lui Fox care tundea un arbust în grădină.

Deodată inspectorul tresări ; Ellery, care fuma cu ochii pe jumătate închişi, tresări şi el. Clinchetul foarfecelor încetase ; Fox, privind spre vest, asculta încremenit. Brusc, dădu drumul instrumentului şi o luă la fugă tot spre vest.

Inspectorul strigă după el :

— Fox ! Ce s-a întîmplat ?

Omul nu se opri şi se mulţumi să gesticuleze în direcţia copacilor strigînd ceva de neînţeles.

Abia în clipa aceea auziră și ei un strigăt slab venind dinspre proprietatea închiriată familiei Lynn.

— Helene Brad ! exclamă Vaughn. Repede !

* * *

Cînd ajunseră pe peluza din fața casei unde locuiau cei doi soți Lynn, Ellery și Vaughn îl găsiră pe Fox îngenuncheat în iarbă, ținînd pe genunchi capul unui bărbat întins pe jos. Helene, în picioare în spatele lui Fox, încerca cu amîndouă mîinile să-și potolească bătăile inimii ; era albă la față ca varul.

— Dar... e Temple ! exclamă Vaughn gîfîind. Ce-a pățit ?

— Am... am crezut că e mort, bîigui Helene.

Doctorul Temple, leșinat, purta în frunte urma unei lovituri puternice.

— Urîtă lovitură, inspectore, zise Fox, nu reușesc deloc să-l aduc în simțiri...

Intrară într-un salon încîntător sau mai curînd un salon care trebuie să fi fost încîntător, căci încăperea avea acum aspectul unui cîmp de bătălie. Scaune răsturnate, sertare deschise... o pendulă zăcea pe jos, cu geamul cadranului spart în mii de bucățele. Helene dădu fuga să aducă un lighean cu apă, în timp ce bărbații îl întindeau pe medic pe o sofa.

Fox se lupta cu telefonul.

— Nu reușesc să-l prind pe doctorul Marsh...

— Așteaptă o clipă, zise Vaughn, cred că își revine.

Helene umezi fruntea lui Temple, care scoase un geamăt și se mișcă puțin. Deschise ochii... și făcu un adevărat efort încercînd să vorbească.

— Nu vorbi, zise Helene, stai liniștit...

— Ei bine, făcu inspectorul, frumoasă treabă ! Unde dracu e familia Lynn ?

— După aspectul acestei încăperi, răspunse Ellery, nu mi-e teamă să afirm că au spălat putina.

Vaughn trecu în camera vecină, Ellery rămase cu Helene și o privi cum îl îngrijea pe Temple ; îl auzi pe în-

spector parcurgînd toate încăperile casei. Fox stătea lîngă ușă cu un aer ezitant.

Vaughn se întoarse, se îndreptă spre telefon și formă numărul casei lui Brad.

— Stallings, zise inspectorul, cheamă-l pe unul din oamenii mei... Tu ești, Bill ? Ascultă-mă bine : familia Lynn a șters-o. Aveți semnalmentele lor. Va trebui să fie căutați pentru lovire și rănire. Grăbiți-vă, amănuntele mai tîrziu.

Închise și formă un alt număr.

— Vreau cu procurorul Isham... Isham ? Vaughn. Familia Lynn a fugit... Ia măsurile necesare.

Vaughn închise și se apropie de sofa. Doctorul Temple deschise ochii și schiță un zîmbet.

— Te simți mai bine, Temple ?

— Ce lovitură ! Am avut noroc că nu mi-a spart capul...

— Venisem în vizită la familia Lynn, zise Helene. Nu înțeleg ce s-a întîmplat. Cînd am ajuns aici, l-am găsit pe doctorul Temple întins pe jos...

— Cît este ceasul ? întrebă medicul ridicîndu-se în capul oaselor.

— Zece și jumătate.

— Prin urmare stau afară de două ore și jumătate ! Nu mi se pare cu putință. Îmi amintesc că mi-am recăpătat cunoștința de multă vreme... mă tîram spre casă... în orice caz încercam. Dar probabil că am leșinat.

Inspectorul Vaughn se întoarse la telefon să comunice o informație adjunctului său.

— V-ați tîrît ? întrebă Ellery. Nu ați fost lovit în locul în care v-am găsit ?

— Nu știu unde m-ați găsit, gemu Temple. Dar pentru că mă întrebați... nu. E o poveste lungă...

Aștepta ca Vaughn se închidă telefonul.

— Aveam motive să bănuiesc că acești doi Lynn nu erau ceea ce pretindeau a fi. M-am gîndit la asta de cum i-am văzut. Acum două săptămîni, într-o miercuri seara, am venit aici profitînd de întuneric și i-am auzit vorbind. Ceea ce am auzit mi-a confirmat părerea. Lynn tocmai intrase în casă, îngropase ceva...

— Îngropase ceva ! strigă Vaughn.

Ellery se uită la inspector. Același gînd le trecu la amîndoi prin minte.

— Dumnezeule, Temple, de ce nu mi-ai spus imediat Îți închipui ce a îngropat ?

— Dacă îmi închipui ?

Temple se uită la el sigur de sine.

— Bineînțeles ! Și voi știți ?

— Dacă știm și noi ! Capul, capul lui Brad !

Ochii doctorului Temple exprimară o uimire dintre cele mai sincere.

— Capul, repetă el încet. Nu mă gîndisem la asta... Nu, eu mă gîndisem la cu totul altceva.

— La ce ? întrebă Ellery.

— Întîmplarea s-a petrecut la cîțiva ani după război. Prizonier în Austria, tocmai fusesem eliberat. Călătoream, ca să spun așa, însuflețit de toată bucuria libertății regăsite. La Budapesta am făcut cunoștință cu doi tineri căsătoriți. Locuiam la același hotel. Un bijutier german care locuia și el tot acolo a fost găsit în camera lui legat fedeleș și cu căluș în gură ; toate bijuteriile pe care le ducea înapoi la Berlin dispăruseră. Bijutierul, care se numea Bundelein, i-a acuzat pe cei doi ; numai că soții dispăruseră... Cînd i-am revăzut aici, aș fi jurat că ei sînt. La Budapesta ziceau că se numesc Truxton, domnul și doamna Percy Truxton... Doamne, ce mă doare capul...

— Nu pot să cred, murmură Helene. Niște oameni încîntători ! Au fost foarte amabili cu mine la Roma. Cultivați, păreau foarte în largul lor, agreabili...

— Dacă doctorul Temple nu s-a înșelat în privința lor, zise Ellery, acest menaj avea toate motivele să se poarte amabil cu dumneata. Fiica unui milionar american... Poate că tocmai dăduseră o lovitură în Europa...

— Au dorit să îmbine plăcutul cu utilul, mormăi inspectorul. Aveți dreptate, doctore, probabil că au îngropat vreo pradă. Ce s-a întîmplat de dimineață ?

Doctorul Temple surise vag.

— Trebuie să vă spun că de două săptămîni, bineînțeles fără să mă vadă cineva, am venit deseori pe aici. Făceam cercetări... Convins că în sfîrșit am reușit, de dimineață mă îndreptam direct spre locul unde trebuia să se găsească prada. Abia începusem să sap cînd a apărut în-

ividul respectiv. Atunci am simțit că lumea se năruie peste mine și mi-am pierdut cunoștința. Presupun că Lynn-Fruxton trebuie să fi bănuit ceva și mă aștepta. Văzînd că pierduse partida, m-a făcut knock-out, a dezgropat prada și a fugit împreună cu nevastă-sa.

Doctorul Temple îi asigură că acum putea foarte bine să meargă și împreună cu Fox, care îl susținea, ieși din casă alături de ceilalți îndreptîndu-se spre pădurea din preajmă. Foarte repede zăriră groapa făcută în pămînt.

— Nu e de mirare că Scotland Yard-ul nu i-a putut găsi cu aceste nume de împrumut! remarcă Vaughn în timp ce se întorceau la Bradwood. Dar de ce naiba nu ni-ai comunicat bănuielile dumitale, Temple?

— Pentru că m-am purtat ca un prost, răspunse medicul cu un aer morocănos. Voiam să culeg laurii eu singur... și în plus îmi displăcea tare mult să acuz niște oameni care s-ar fi putut să fie complet nevinovați. Acum sper că veți pune mîna pe ei...

— Fii liniștit. Diseară îi avem după gratii.

Dar inspectorul se înșela. Se făcu noapte și soții Lynn parcă intraseră în pămînt.

— Probabil că s-au despărțit și s-au deghizat, bombăni Vaughn, care trimise cîte o telegramă serviciilor de siguranță din Paris, Berlin, Budapesta și Viena.

* * *

Ziua de vineri trecu fără ca inspectorul Vaughn să primească vreo veste despre fugari, în ciuda faptului că semnalmentele lor fuseseră trimise în toată America.

Simbătă dimineață sosiră trei telegrame din străinătate. Una venea de la Paris:

Cuplu căutat de poliția pariziană pentru furt cu efracție în 1925, cunoscut aici sub numele de domnul și doamna Percy Strang.

A doua venea de la Budapesta :

Numiții Percy Truxton și nevasta lui căutați de poliția din Budapesta pentru furt bijuterii din 1920. Aceleași semnalmente.

A treia, cea mai interesantă, venea de la Viena :

Cuplul corespunzînd semnalmentelor cunoscut aici ca Percy și Beth Annixter, căutați pentru escrocherie turistă franceză cincizeci de mii franci și furt frumoase bijuterii în primăvară. Dacă poliția americană prinde cuplul, cerem extrădare imediată. Prada niciodată recuperată.

Urma o listă amănunțită a bijuteriilor furate.

— Am impresia că arestarea lor va aduce complicații internaționale, murmură inspectorul.

Vaughn, Ellery și profesorul Yardley stăteau de vorbă în fața ușii mari de la intrare la Bradwood, așezați în confortabile fotolii de grădină.

— Nu m-ar mira să aflu că sînt căutați și de poliția engleză, zise profesorul.

— Este puțin probabil. Scotland Yard-ul nu face lucrurile pe jumătate și puteți fi siguri că acest cuplu încîntător nu a făcut nici o glumiță în Anglia, sau cel puțin că nu au fișe, din moment ce poliția engleză nu le-a găsit semnalmentele.

— Mă întreb, murmură Ellery, de ce din Iugoslavia nu a venit nici un răspuns ?

Telegrama din Belgrad, care sosi în după-amiaza aceea, răspundea la întrebarea lui Ellery. Într-adevăr, prefectul de poliție din capitala iugoslavă telegrafia următoarele :

Scuzați răspuns tardiv privitor frații Tvar și Velja Krozac. De la dispariția oficială a Muntenegrului ca țară separată arhive muntenegrene greu de găsit, mai ales după trecerea a douăzeci de ani ; totuși cele două familii perfect autentice, ca și ura lor sîngeroasă. Agenții noștri lucrează telegramă în curînd cu rezultat.

CAPITOLUL 11

CONSILIU DE RĂZBOI

Duminică, luni... tot nimic. Cuplul englez rămînea de negăsit. Ellery se temea ca nu cumva să-l vadă pe inspector făcînd, din cauza furiei, un atac de apoplexie. Şi mereu revenea aceeaşi întrebare chinuitoare : unde este Krosac? Cine era şi de ce nu încerca să-şi desăvîrşească răzbunarea rămasă incompletă, deoarece doi din fraţii Tvar erau încă în viaţă ?

— Apărarea lui Andreja, îi zise cu tristeţe Ellery profesorului, luni seara, e prea perfectă. Krosac încă nu ştie unde se află Van şi sub ce deghizare. Asta e singura explicaţie care îmi trece prin minte a faptului că rămîne inactiv. Probabil că Wells s-a gîndit la Krosac cînd a scris *Omul invizibil*...

* * *

În seara aceea îşi făcu apariţia Megara...

Stătea în picioare în mijlocul salonului, în casa fratelui său asasinat, şi se uită la cei de faţă cu un aer sumbru. Inspectorul Vaughn, aşezat într-un fotoliu, îşi rodea unghiile de enervare ; Ellery, instalat lîngă profesorul Yardley, nu se simţea prea mîndru sub privirea acuzatoare a amatorului de croaziere. Helene Brad stătea lipită de Jonah Lincoln. Procurorul Isham, chemat de Megara, ardea gazul de pomană şi tot timpul tuşea uşurel. Comandantul Swift, sucindu-şi întruna şapca în mîini, se legăna

în spatele patronului său. Cît despre doctorul Temple, care nu fusese invitat, dar pe care îl rugaseră să rămînă, acesta se sprijinea de şemineu.

— V-aş ruga să mă ascultaţi cu foarte mare atenţie, începu Megara cu o voce aspră. Dumneavoastră mai ales, inspectore Vaughn şi domnule Isham. Au trecut trei săptămîni de cînd f... de cînd Brad a fost asasinat. Vă rog să-mi comunicaţi rezultatele obţinute pînă în prezent.

Inspectorul se grăbi să-i răspundă :

— Nu-mi place deloc tonul dumitale, domnule. Ştii foarte bine că am făcut tot ce am putut.

— Haida-de ! izbucni Megara. Ştiţi cine este criminalul, aveţi chiar şi semnalmentele parţiale ale lui Krosac. Mi se pare că n-ar trebui să fie greu să i se pună mîna în gît, cu toate mijloacele de care dispuneţi.

— Ăăă... E o problemă de timp, domnule Megara, zise Isham foarte agasat. Cazul nu e chiar atît de simplu cum ţi se pare dumitale.

Vaughn vorbi din nou cu un ton sarcastic.

— Ştiţi foarte bine, domnule Megara, că persoanele aici prezente nu au păcătuit deloc prin exces de sinceritate. Din această cauză am pierdut foarte mult timp. Nici unul dintre dumneavoastră nu aţi jucat cinstit...

— Prostii !

Vaughn se ridică în picioare.

— ...Şi ceea ce am spus adineauri este valabil şi pentru dumneata, domnule Megara !

Faţa amatorului de croaziere nu-şi schimbă expresia. În spatele lui, comandantul Swift îşi vîrî o mînă în buzunar, cu un aer ameninţător.

— Ce naiba vrei să spui ?

— Lasă, Vaughn... începu procurorul.

— Lasă-mă să vorbesc, Isham...

Inspectorul veni spre Megara.

— ...Vrei explicaţii ? Iată-le : Doamna Brad ne-a spus moşi-pe-groşi şi a fost susţinută de fiica ei şi de Lincoln Fox ne-a făcut să scoatem limba alergînd de florile mărului... Doctorul Temple a fost în posesia unor informaţii

importante și le-a păstrat pentru el. Rezultatul, păsărelele și-au luat zborul și Temple a primit o lovitură în frunte... pe care a meritat-o cu prisosință.

— Nu cumva să mă uiți tocmai pe mine, inspectore, zise Megara cu un ton tăios, cu ochii în ochii lui Vaughn. În ce fel m-am pus de-a curmezișul cercetărilor ?

— Inspectore Vaughn, murmură Ellery, nu crezi că natura dumitale impulsivă te face să...

— Taci din gură ! strigă Vaughn scos din sărite fără măcar să se întoarcă. Zilele trecute ne-ai spus o anumită poveste...

— Da ?

Vaughn zîmbi cu răutate.

— Ei bine, amintește-ți ce-ai spus.

— Nu înțeleg, răspunse Megara cu multă răceală. Vreau explicații.

— Vaughn, gemu Isham.

— Nici nu cer mai mult. Știi foarte bine ce vreau să spun. Acum cîțiva ani, trei persoane au părăsit foarte rapid o anumită țară. De ce ?

Privirea lui Megara șovăi preț de o secundă, dar răspunse mirat :

— V-am spus.

— Bineînțeles... Eu nu vorbesc de ceea ce ne-ați spus, ci de ceea ce nu ne-ați spus.

Megara făcu un pas înapoi, dădu din umeri și zîmbi.

— Încep să cred, inspectore, că acest caz vi s-a urcat la cap. V-am spus adevărul. Dacă am omis niște amănunte...

— Le-ați considerat cumva lipsite de importanță ?

Vaughn rise scurt.

— ...Parcă am mai auzit eu asta undeva.

Se întoarse, făcu cîțiva pași, apoi reveni spre amatorul de croaziere.

— ...Dar vă rog să nu uitați, pentru că ne cereți nouă socoteală, că munca noastră nu constă doar în căutarea unui ucigaș. Sîntem obligați să ne pescuim făptașii printr-un hățiș de mobiluri, fapte care ni se ascund și minciuni sfruntate. E bine să nu uitați.

Vaughn se așează epuizat. Megara scutură din cap.

— Am impresia că ne-am îndepărtat. Nu am convocat acest consiliu de război pentru plăcerea de a critica sau de a discuta. Dacă v-am dat această impresie, inspectore, credeți-mă că regret...

Vaughn mîrîi.

— ...Vreau să-ți propun ceva precis.

— Perfect, domnule Megara, zise Isham cu căldură. Orice sugestie constructivă...

— Nu știu dacă face multe parale. Iat-o : am așteptat ofensiva lui Krosac. Ea nu se produce. Dar se va produce cu siguranță.

— Ce vreți să faceți ? întrebă ironic inspectorul. Să-i trimiteți o invitație ?

— Exact. De ce să nu-i întindem o capcană ?

Vaughn nu răspunse imediat.

— Ce idee aveți ? zise el pînă la urmă.

— Nu e chiar precizată, inspectore. De altfel, experiența dumitale în materie este superioară experienței mele... Dar nu avem nimic de pierdut, deoarece știm că Krosac va veni neapărat. Mă vrea pe mine ? Ei bine, mă ofer... Cred că prezența continuă a poliției aici îl sperie. Dacă veți continua să rămîneți, omul nostru va continua și el să rămînă inactiv. Dar dacă părăsiți locul, părînd că vă recunoașteți învinși...

— O idee excelentă ! exclamă procurorul. Domnule Megara, felicitările mele. Ar fi trebuit să ne gîndim mai de mult la asta. Este evident, Krosac nu va face nimic atîta vreme cît poliția mișună la Bradwood...

— Și de asemenea va avea grijă să nu se arate dacă evacuăm locul dintr-o dată, mormăi Vaughn. Krosac nu e prost, dar recunosc că această idee...

— Sînteți foarte curajos, domnule Megara. Sper totuși că ați luat în calcul și consecințele unui eventual eșec ?

Megara dădu din cap fără să mai surîdă.

— N-am bătut lumea fără să mă expun și riscurilor răspunse el. Și mă feresc să subestimez abilitatea adversarului nostru. Va încerca să pună mîna pe mine, dar îl

voi aștepta plin de curaj, cu ajutorul lui Swift, nu-i așa, comandante?

— Contați pe mine, răspunse bătrînul lup de mare. Am un revolver bun...

— Stephan, zise Helene, doar n-ai să te expui fără protecție furiei acestui maniac oribil!

— Voi ști să mă apăr, Helene... Ce zici, inspectore? Vaughn se ridicase în picioare.

— Nu sînt sigur. Îmi ceri să-mi asum o mare responsabilitate. Singurul mod de a proceda ar fi să-mi retrag oamenii de pe mal și să suprim orice supraveghere pe apă, apoi să mă ascund pe iaht...

Megara se încruntă.

— E cusut cu ață albă, inspectore. Cu siguranță că va avea bănuieli.

— Ei bine, zise inspectorul cu încăpățînare, dă-mi timp să mă gîndesc. Să lăsăm lucrurile cum sînt deocamdată. Mîine dimineață vă voi comunica răspunsul meu.

— Foarte bine...

Megara se bătu ușor peste buzunarul hainei.

— ...Pînă atunci, eu sînt pregătit. N-am de gînd să rămîn veșnic la bordul iahtului ca un poltron... Cu cît Krosac o să mă atace mai repede, cu atît mai mult îmi va plăcea.

— Ce spui de asta? îl întrebă ceva mai tîrziu profesorul Yardley pe Ellery.

Amîndoi îi urmăreau cu privirea pe Megara și al său *alter ego*, Swift, care dispăreau în grădină, îndreptîndu-se spre golf și spre iaht.

— Cred, zise Ellery cu un aer încruntat, că Stephen Megara este un idiot.

* * *

Stephen Megara nu a avut deloc timp să facă dovada curajului... sau nebuniei sale. A doua zi de dimineață, marți, în timp ce Ellery și profesorul își luau micul dejun,

un detectiv, indiferent la protestele bătrînei negrese, dădu buzna în sufragerie ; aducea un mesaj de la Vaughn.

Tocmai fusese descoperit comandantul Swift, legat fedeleş în patul din cabina lui de pe *Helene* ; îşi pierduse cunoştinţa în urma unei lovituri violente primite în cap.

Iar corpul decapitat al lui Megara fusese găsit sus, legat de unul din catargele navei.

PARTEA A PATRA

CRUCIFICAREA UNUI MORT

CAPITOLUL 1

IAR LITERA T

În dimineața aceea șalupa poliției purtă pînă la iaht grupul foarte tăcut al anchetatorilor. O tăcere agravată de oroarea acestei crime brutale, executată cu atîta rapiditate, după zile lungi de acalmie. Ellery, foarte palid, stătea în partea din față a șalupei și contempla iahtul *Helene*, reținîndu-și cu mare greutate o senzație de greață care nu provenea de la mișcarea ambarcațiunii. Profesorul, în picioare lîngă el, mormăia tot timpul : „Incredibil, monstruos." Detectivii care îi însoțeau, și ei foarte impresionați, nu scoteau o vorbă și priveau contururile foarte clare ale iahtului de parcă le-ar fi văzut pentru prima dată.

Pe punte se vedeau oameni mișcîndu-se cu rapiditate. Centrul activității părea să se găsească în partea din față, polițiști și detectivi sosind fără încetare, aduși de șalupele trimise la fața locului de autorități.

Detașîndu-se foarte net pe cerul liniștit al dimineții, simbolul sinistru se înălța îmbrăcat într-o pijama plină de sînge. Legat de catarg, corpul decapitat nu mai amintea de nimic omenesc și părea că sfidează asistența ; picioarele legate unul lîngă altul pierduseră orice aspect normal ; acea efigie îngrozitoare părea stilizată, adusă la proporții eroice.

— Cristos pe Golgota, murmură Yardley. Incredibil...

— Tăceți, profesore, zise Ellery. Nu sînt credincios, dar nu-mi place acest gen de blasfemie...

Pînă la iaht nimeni nu a mai schimbat nici un cuvînt.

Dintre toate persoanele care mișunau în acea dimineață pe puntea iahtului *Helene*, inspectorul Vaughn părea cel mai impresionat de nuanțele fantastice ale acestei crime, a cărei realitate hidoasă îl absorbea în întregime; de altfel, tuna și fulgera fără încetare din pricina incapacității subordonaților săi, după părerea lui singurii răspunzători pentru această catastrofă.

Actuala lui victimă era un locotenent din brigada fluvială.

— Zici că nimeni nu a trecut ieri-seară ?

— Nimeni, inspectore, jur.

— Destul ! Și totuși a trecut pe sub nasul vostru !

— Am stat cu ochii în patru toată noaptea, inspectore. Bineînțeles, nu avem decît patru bărci și este evident posibil ca...

— Evident posibil ? rînji Vaughn.

Locotenentul, un băiat foarte tînăr, roși ușor.

— Dați-mi voie, inspectore, să vă sugerez că ucigașul a venit probabil de pe uscat ; noi am apărat cum am putut mai bine cele două intrări în golf, dar protecția noastră nu era realmente eficace decît în cazul unui atac venind din larg, dinspre nord... După părerea mea, probabil că a venit de la Bradwood sau din împrejurimi.

— Cînd voi avea nevoie de părerea dumitale, locotenente, am să ți-o cer... Bill !

Un bărbat în civil se desprinse dintr-un grup de detectivi.

— Ce-ai de spus în apărarea ta ?

Bill își frecă bărbia cu un aer stingherit.

— Am avut mult teritoriu de acoperit, șefule. Nu spun că nu a venit pe aici. Dar dacă a reușit s-o facă, n-ar fi drept totuși să ne condamni. Știi foarte bine că totdeauna poți reuși să te strecori printr-o mulțime de copaci.

— Ascultați cu toții...

Inspectorul făcu un pas înainte și strînse pumnii.

— Înțelegeți-mă bine. Nu vreau explicații, subterfugii și nu mai știu ce. Eu am nevoie de fapte. Este foarte important să știu cum a ajuns acest bandit la iaht, fie pe apă,

lie pe uscat. Nu cred că a venit pe la Bradwood, deoarece știa proprietatea foarte bine supravegheată. Bill, ne vrea ca tu...

O șalupă tocmai acostase, trăgînd după ea o barcă pe care Ellery o mai văzuse undeva.

Un polițist strigă :

— Am pus mîna pe ei !

Toți se repeziră la balustradă.

— Ce e asta ? întrebă Vaughn.

— Am găsit această barcă cu vîsle plutind în derivă. Conform celor scrise pe ea, se pare că aparține proprietății vecine cu Bradwood.

O lumină bruscă se aprinse în ochii inspectorului.

— Barca soților Lynn ! Acesta e răspunsul ! Are ceva în ea ?

— Numai vîslele...

Inspectorul se adresă cu rapiditate celui care se numea Bill :

— Ia doi oameni și du-te la casa unde au stat cei doi Lynn. Examinează totul, mai ales debarcaderul și terenul învecinat. Vezi dacă sînt amprente. Nu neglija nici un deget de teren. Încearcă cu orice preț să dai de urma acestui om.

Ellery suspină. Persoanele din jurul lui fură agitate de un freamăt. Ordinele se succedau cu repeziciune, detectivii coborau grăbiți în șalupe, Vaughn se plimba nervos de colo pînă colo, profesorul Yardley se sprijinea de cabina telegrafului de la baza catargului tragic. Procurorul Isham, al cărui ten trecea alternativ de la cenușiu la verde, observa cu atenție apropierea unei mici bărci cu motor pilotată de doctorul Temple. Pe debarcaderul de la Bradwood se zărea un grup de persoane, bărbați și femei...

Urmă o acalmie. Inspectorul veni spre Ellery și spre profesor ; își scoase o țigară din buzunar, o aprinse și se uită calm la corpul rigid al lui Megara.

— Ei bine, domnilor, ce spuneți de asta ?

— Este îngrozitor, murmură profesorul. Un coșmar pentru demenți. Încă un T.

Ellery tresări. Drace ! Emoția resimțită îl împiedicase să înțeleagă sensul pe care îl căpăta catargul ca instrument de crucificare ; partea de sus a catargului-antenă se termină cu o bară orizontală prin care firele aeriene treceau de la un catarg la altul, și nimic nu putea să semene mai mult cu un T mare și subțire din tuburi de oțel... Remarcă acum pentru prima oară că pe acoperiș se aflau două persoane, lîngă cadavrul crucificat. Unul era doctorul Rumsen, medic legist, celălalt avea aerul unui bătrîn lup de mare în civil, adus de spate de povara anilor.

— Vor desprinde cavadrul imediat, zise inspectorul. Bătrînelul de sus este un marinar expert în noduri. Am vrut să arunce o privire la felul în care sînt făcute legăturile, înainte de a le tăia... Ce părere ai Rollins ?

Aceste ultime cuvinte se adresau bătrînelului care clătină din cap și încercă să se îndrepte.

— Aceste noduri nu au fost făcute de un marinar, inspectore. Treabă de nepriceput... De altfel, mi-ați mai arătat deja unele asemănătoare pe o sfoară de întins rufele...

— Perfect, zise inspectorul cu un aer satisfăcător. Dă-i jos, doctore.

Se întoarse spre Ellery.

— Vezi, și de data asta s-au folosit tot de sfoară de întins rufe. Iar nodurile sînt identice cu cele de la sforile care îl legau pe Brad de stîlpul-totem. Aceleași noduri, același om.

— Nu neapărat, zise Ellery. Ce s-a petrecut de fapt, inspectore ? Comandantul Swift a fost atacat ?

— Da. Sărmanul bătrîn este încă leșinat... Sper să ne poată spune ceva... Urcă, doctore, îi zise Vaughn doctorului Temple, care părea că nu-i prea vine să părăsească barca și urce la bordul iahtului, vom avea nevoie de dumneata.

Ajuns pe punte, Temple, hipnotizat de spectacolul oribil, se apropie de cabina telegrafului. Vaughn arătă spre peretele cabinei și doctorul Temple văzu scara metalică fixată acolo ; urcă treptele și se sui pe acoperiș.

Ellery se înfioră. Șocul fusese atît de puternic încît nu remarcase dacă urmele de sînge care murdăreau puntea, urme care veneau de la cabina lui Megara, situată mai spre spatele ambarcațiunii, pînă la scara care ducea pe

acoperișul cabinei telegrafului... Pe acoperiș, doctorul Temple se prezentase doctorului Rumsen și amîndoi, ajutați de marinar, abordară neplăcuta strădanie de dezlegare a cadavrului.

— Iată ce s-a petrecut, rezumă Vaughn. Cadavrul, așa cum arată acum, a fost zărit de dimineață de pe debarcaderul de la Bradwood de unul din oamenii mei. Am sosit cu toată viteza și l-am găsit pe comandantul Swift în cabina lui, legat fedeleș și cu o rană urîtă la cap. L-am pansat cum ne-am priceput mai bine și l-am lăsat să se odihnească... După ce termini, poți să te duci la el, Temple.

Temple încuviință din cap și Vaughn își continuă relatarea.

— ...De îndată ce a sosit, doctorul Rumsen s-a îngrijit de comandant... După cum știți, ieri-seară la bord nu era nimeni în afară de Megara și de Swift. Probabil că Krosac a pătruns pe proprietatea Lynn. Cum ? Nu știu. Apoi s-a folosit de barca legată la debarcader ca să vîslească, pînă la iaht. A fost o noapte foarte întunecoasă și iahtul nu era luminat decît de luminile de poziție. Banditul a urcat la bord, l-a scos din luptă pe comandant și după aceea l-a aranjat pe Megara. Cabina lui este în aceeași stare ca și cabana rustică în momentul asasinării lui Brad.

— Presupun că și-a lăsat semnul obișnuit, T-ul însîngerat ?

— Pe ușa cabinei lui Megara. Cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît mi se pare mai imposibil. Am văzut multe crime în cariera mea, dar nimic așa de fantastic, executat cu atîta cruzime și sînge rece. Intrați în acea cabină și veți vedea... sau mai degrabă nu intrați, ai zice că ești la măcelărie. I-a tăiat capul lui Megara pe podea, iar sîngele care a curs ar fi suficient să se vopsească cu el tot iahtul în roșu. Probabil că Krosac este un tip solid, dacă a putut el, fără ajutor, să-l transporte pe Megara și să-l cațăre pînă deasupra cabinei telegrafului : e adevărat că era deja antrenat de la uciderea lui Brad.

— Cred că a fost neapărat stropit de sîngele victimei sale, zise profesorul Yardley. Nu credeți că ar trebui căutată o persoană cu hainele pătate de sînge ?

— Nu, zise Ellery mai înainte ca Vaughn să poată răspunde. Această crimă, ca și asasinarea lui Kling și cea a lui Brad, a fost pregătită dinainte. Krosac, știind ce va face, probabil că în fiecare caz a avut grijă să-și ia haine de schimb... Elementar, profesore. Nu, inspectore, căutați un șchiop cu un pachet sau cu o valijoară ; s-ar putea să fi purtat hainele de schimb sub cele care trebuiau fatalmente să se păteze de sînge.

— Nu mă gîndisem la asta, mărturisi Vaughn. Foarte corect. Voi da ordine în consecință...

Se aplecă peste balustradă și dădu un ordin unui detectiv aflat într-o șalupă ; șalupa plecă imediat. Între timp, cadavrul fusese dezlegat și doctorul Rumsen, îngenunchiat pe acoperișul cabinei, proceda la un prim examen. Doctorul Temple coborîse deja ; schimbă cîteva cuvinte cu Isham, apoi se îndepărtă. După o clipă, porniră cu toții după el și îl găsiră pe medic aplecat asupra bătrînului comandant al cărui păr cărunt era lipit de craniu cu cheaguri de sînge uscat.

— Își revine, zise doctorul Temple. Rana de la cap este destul de profundă, încă puțin și s-ar fi produs fractura craniului.

Cabina comandantului nu prezenta nici o urmă de dezordine ; era evident că aici ucigașul nu întîmpinase rezistență. Ellery remarcă un mic pistol automat așezat pe măsuța de lîngă pat.

— Încărcat, zise Vaughn observînd direcția privirii lui Ellery. Swift nici măcar nu a avut timp să-l ia în mînă.

Bătrînul comandant scoase un geamăt surd și pleoapele i se ridicară pe jumătate, descoperind niște ochi vitroși. Se uită la Temple, apoi se întoarse cu greutate ca să le poată vedea și pe celelalte persoane ; un spasm de durere îi contractă corpul de la cap pînă la picioare ; închise ochii. Cînd îi deschise din nou, aspectul lor vitros dispăruse.

— Nu mișca capul, comandante, zise medicul. O să te bandajez.

Remarcară că rana fusese pansată. Doctorul Temple scotoci într-un sertar cu medicamente, găsi o fașă și îi bandajă capul bătrînului lup de mare, care căpătă astfel aspectul unui rănit în război.

— Te simți bine acum, comandante ? întrebă procurorul Isham care ardea de nerăbdare să afle ce avea să-i spună.

— Da... mîrîi comandantul, ce s-a întîmplat ?

Vaughn se grăbi să-i răspundă.

— Megara a fost asasinat.

Swift bătu agitat din pleoape.

— L-a terminat, ai ?

— Da. Dă-ne detalii, comandante.

Comandantul ridică ochii spre tavan.

— Domnul Megara și cu mine ne-am întors ieri-seară pe iaht după ce am plecat de la Bradwood. Totul mi s-a părut în ordine. Am stat puțin de vorbă, domnul Megara mi-a spus despre un proiect de călătorie în Africa, mai tîrziu, după ce s-ar fi liniștit lucrurile. După aceea s-a dus să se culce în cabina lui ; am făcut și eu la fel. Dar mai întîi, mi-am făcut rondul pe punte, ca totdeauna...

— N-ai văzut nimic care să te poată face să bănuiești prezența unui om la bord ? întrebă Ellery.

— Nu, mormăi comandantul.

— Și după aceea te-ai culcat, zise Isham. Cît era ceasul ?

— Unsprezece și jumătate. Am un somn greu, mi-e cu neputință să precizez ora, dar m-am pomenit deodată în capul oaselor pe cușetă, cu impresia foarte clară că nu era ceva în regulă. Mi s-a părut că aud respirația unui om foarte aproape de mine. Am încercat să apuc revolverul, dar nu am reușit, căci am fost orbit brusc de lumina unei lanterne și am primit în cap o lovitură cumplită. Asta e tot.

— Cam puțin, murmură Isham. Nu ai putut să-ți vezi agresorul ?

Comandantul făcu un gest elocvent.

— Nu. Cabina era cufundată în întuneric și apoi m-a orbit lanterna.

Îl lăsară pe comandantul Swift în mîinile doctorului Temple și se întoarseră pe punte. Ellery era gînditor, preocupat, părea că își chinuiește mintea să prindă o idee care îi scapă ; în cele din urmă dădu dezgustat din cap și păru că renunță. Doctorul Rumsen îi aștepta lîngă catargul-antenă ; expertul în noduri marinărești plecase.

— Ei bine, doctore ? întrebă Vaughn.

Celălalt dădu din umeri.

— Nimic senzațional. Amintiți-vă ce v-am spus, acum trei săptămîni, în legătură cu cadavrul lui Brad : nu am nimic de adăugat.

— Nici o urmă de violență ?

— Nimic sub git.

— Și deasupra... În ceea ce privește identificarea, lucrurile se simplifică după cele spuse de doctorul Temple : Megara ar fi suferit de hernie. E adevărat, nu-i așa ?

— A spus-o chiar el cu gura lui.

— Prin urmare el este, căci în cazul herniei nu poate exista vreo îndoială. De altfel, Temple, care îl examinase de curînd, era categoric ; este într-adevăr cavadrul lui Megara.

— Perfect. Cînd a fost omorît ?

— Între ora unu și două și jumătate dimineața.

— Mulțumesc.

Doctorul Rumsem urcă la bordul unei șalupe și se întoarse pe uscat.

— A fost furat ceva, inspectore ? întrebă Ellery.

— Nu. În portofelul lui Megara, rămas în cabină, era o sumă mică de bani. L-am găsit intact. Iar seiful din peretele cabinei nici nu a fost atins.

Ellery voia să mai întrebe ceva, dar tocmai atunci acostă o șalupă și cîțiva detectivi urcară la bord.

— Ei bine ? întrebă Vaughn. L-ați găsit ?

Șeful poliției scutură din cap.

— Nu, inspectore. Am inspectat centimetru cu centimetru o milă pătrată de teren fără să descoperim nimic.

— Poate că l-a aruncat în fundul apei, mormăi Vaughn.

— Despre ce vorbiți ? întrebă Isham.

— De capul lui Megara. De altfel, nu are importanță... Nici măcar nu sînt hotărît să pun să se dragheze.

— În locul dumitale eu nu aș ezita, zise Ellery. Tocmai voiam să întreb dacă s-a dat ordin să fie căutat.

— În fond, poate că ai dreptate...

Vaughn dădu ordinele necesare unuia dintre oamenii lui.

— Consideri că e ceva important ? întrebă profesorul Yardley cu glas scăzut.

Ellery făcu un gest de descurajare, aproape de disperare, foarte anormal la el.

— Nu mai știu ce poate fi sau nu important. Simt ceva, o idee care încearcă să mi se precizeze în minte și pe care nu reușesc s-o prind... ceva ce ar trebui să fac... simt, știu...

Se opri brusc și aprinse o țigară.

Apoi reluă :

— Am să-ți mărturisesc ceva profesore... Nu fac doi bani ca detectiv.

— Cunoaște-te pe tine însuți, zise Yardley ironic.

CAPITOLUL 2

ȘCHIOPUL

Un detectiv urcă la bord și îi întinse lui Vaughn o telegramă care tocmai sosise.

— O telegramă, făcu Ellery. De la Belgrad ?

Vaughn desfăcu plicul, parcurse textul și dădu cu tristețe din cap.

— Prea tîrziu, murmură Isham. Ce spune telegrama ?

Inspectorul i-o întinse și Isham o citi cu voce tare.

Agenții au găsit vechile arhive referitoare la cazul Tvar-Krosac. Stephen, Andreja, Tomislav Tvar asasinară în ambuscadă tată Velja Krosac cît și doi unchi din partea tatălui, furară apoi sumă mare de bani din casa Krosac, au fugit din Muntenegru. Plingere văduva tatălui lui Krosac ajunsă prea tîrziu pentru a permite prinderea celor trei Tvar care dispăruseră. Văduva Krosac și tînărul fiu Velja au dispărut și ei. Putem da amănunte ură între familii datînd de mai multe generații dacă doriți.

Telegrama purta semnătura prefectului de poliție din Belgrad.

— Ai avut dreptate, Ellery, zise profesorul Yardley. Cei trei nu erau decît niște hoți vulgari.

Ellery suspină.

— Slabă satisfacție. Această telegramă ne spune pur și simplu că Velja Krosac avea un motiv în plus să-i asasineze pe frații Tvar. Familia exterminată, banii furați. Este o informație care lămurește o latură secundară a pro-

blemei, asta e tot. In ceea ce privește spusele lui Megara referitoare la supravegherea pe care frații lui au exercitat-o asupra tînărului Krosac, probabil că este adevărat, cu deosebirea că și-au dirijat agenții de aici, nu din Muntenegru.

— Nenorocitul ! Aproape că îmi vine să-l plîng.

— Atrocitatea crimelor lui nu se poate uita, profesore, replică repezit Vaughn. Bineînțeles că avea un mobil puternic, totdeauna ai unul cînd ucizi. Dar nu poți achita un ucigaș pentru că are un mobil... ar fi prea simplu... Ce este ?

Sosise alt detectiv aducînd un teanc de documente cu aspect oficial.

— Rapoartele din timpul nopții, inspectore.

Vaughn le parcurse cu rapiditate.

— In legătură cu soții Lynn...

— Veşti ? întrebă Isham.

— Nimic important. Bineînțeles, toată lumea își închipuie că i-a văzut. Iată o telegramă din Arizona, alta din Florida... Totul e posibil...

Inspectorul vîrî rapoartele în buzunar.

— Pariez că s-au ascuns la New York, e o chestie mai deșteaptă decît să plece departe. După părerea mea, nu cred că au părăsit ținutul... Hei ! Bill pare să fi găsit ceva.

Detectivul tocmai acostase cu barca lui cu motor și gesticula de zor ; urcă la bord cu o vioiciune de maimuță.

— Ai avut dreptate, șefule !

— Ce ?

— Am început prin a verifica dacă barca provenea într-adevăr de la acel debarcader. Parîma a fost tăiată cu un cuțit și cele două capete, cel care a rămas legat de debarcader și cel de la barcă, se potrivesc...

— Bine, bine, zise Vaughn cu nerăbdare. Știm că s-a servit de barca asta. Ai găsit altceva lîngă debarcader ?

— Și încă cum ! Urme de pași... Pămîntul e moale în jurul debarcaderului. Am remarcat cinci amprente făcute de aceeași pereche de pantofi, trei de la stîngul și

două de la dreptul. Pantofi bărbătești mărime mijlocie. Și cel care a lăsat aceste amprente șchiopăta.

— Șchiopăta ? repetă profesorul. De unde știi ?

Bill se uită la el cu milă.

— Pentru că amprentele de la piciorul drept erau mult mai profunde decît cele de la piciorul stîng.

— Ai făcut treabă bună, Bill, zise Vaughn. Altceva nimic ?

— Nu. Aleea care vine de la drumul ce desparte proprietatea Lynn de Bradwood este acoperită cu pietriș și drumul e pietruit, nu putem descoperi amprente. Oricum, colegii mei caută pista unui șchiop ; amprentele urmelor nu erau necesare, dar vor fi totuși utile.

* * *

„Colegii", se pare, nu au lucrat degeaba.

O nouă serie de detectivi venea cu barca spre iaht ; în mijlocul lor se găsea un bărbat în vîrstă, cu un aer foarte speriat.

— Ce-mi aduceți acolo ? le strigă Vaughn mai înainte ca barca să ajungă la iaht.

— Noutăți, șefule ! strigă unul din detectivi.

Își ajută prizonierul să urce scara, împingîndu-l ușor de turul pantalonilor ; omul se cățără pînă pe punte și făcu o plecăciune în fața lui Vaughn.

— Cine e dînsul, Pickard ? întrebă inspectorul.

— Vorbiți, domnule Darling, zise detectivul. Vă aflați în prezența șefului nostru, inspectorul Vaughn.

— Iată, inspectore : de altfel nu am mare lucru de spus. Sînt Elias Darling, din Hutington. Am acolo pe Main Street un magazinaș de tutun, ieri-seară pe la miezul nopții, tocmai cînd mă pregăteam să închid, zăresc ceva pe stradă. O mașină, un Buick, staționa de un moment în fața prăvăliei mele ; întîmplarea a făcut să remarc persoana care o lăsase acolo, un tînăr, însoțit de o fată. Deodată zăresc un individ înalt apropiindu-se de mașină ; aruncă o privire înăuntru, profită de faptul că geamul era

lăsat, deschide portiera și pornește Buick-ul. Proprietarul uitase cu siguranță cheia. Omul a plecat spre Centerport.

— Ei și ce ? răcni Vaughn. Poate că era tatăl tînărului, sau fratele lui, sau un prieten... Povestea dumitale nu dovedește nimic !

Domnul Elisa Darling păru deodată foarte înspăimîntat.

— Doamne, așa este... nu m-am gîndit la asta ! Și eu care era să acuz... Vedeți inspectore, mișcările acelui om mi s-au părut suspecte. Am vrut să spun asta șefului poliției noastre, dar mi-am zis că nu mă privește. Dar îmi aduc aminte că individul șchiopăta cu piciorul stîng...

— Cum ? izbucni Vaughn. Șchiopăta ? Descrie-l.

Toți cei de față se strînseră în jurul lui Darling, fiecare simțea gravitatea momentului... Acest martor neașteptat avea să le furnizeze, în sfîrșit, descrierea omului care își spunea Krosac... Pickard, detectivul, dădu cu tristețe din cap ; Ellery avu presentimentul că descrierea lui Darling se va dovedi la fel de inoperantă ca și cea a lui Croker, mecanicul auto din Weirton.

— După cum i-am spus detectivului, continuă Darling, nu am putut să-i văd fața. Dar era înalt, lat în spate și avea în mînă o valijoară.

Isham și Vaughn se uitară unul la altul.

— Foarte bine, domnule Darling, zise după aceea Vaughn. Îți mulțumesc. Pickard, condu-l pe domnul Darling la Huntington.

Detectivul îl însoți pînă la scară și după aceea se întoarse.

— Și mașina furată, Pickard ? întrebă Isham.

— Păi... Un tînăr și o tînără corespunzînd descrierii date de Darling au venit să declare furtul mașinii pe la orele două dimineața la poliția din Huntington. Dumnezeu știe ce au putut să facă între timp ; probabil că tînărul a fost așa de excitat de cucerirea lui încît a uitat să ia cheia din contact.

— Ai dat în urmărire Buick-ul ? întrebă Vaughn.

— Da, șefule.

— Asta nu va duce la nimic, mormăi Isham. E clar

că Krosac avea nevoie de o mașină ca s-o șteargă ; era prea periculos pentru el să ia trenul la două sau la trei dimineața...

— Cu alte cuvinte, zise Ellery, credeți că Krosac a furat mașina, pe care a condus-o toată noaptea, ca după aceea s-o abandoneze ?

— Ar fi fost o adevărată nebunie să o ia fără să o abandoneze la un moment dat, interveni inspectorul. Cu siguranță că așa s-au petrecut lucrurile... Ești de altă părere ?

Ellery nu răspunse nimic.

— Mi se pare, zise profesorul, că Krosac ar fi riscat foarte mult crezîndu-se asigurat cu această mașină găsită disponibilă atît de aproape de locul crimei și aproximativ la aceeași oră.

— Ba nu, răspunse tăios Vaughn, mulți sînt cei care își lasă așa mașinile neîncuiate, mai ales în Long Island.

— Tare mi-e teamă că inspectorul are dreptate, profesore, zise Ellery.

Se întrerupse și ridică privirea. Detectivii, urcați pe acoperișul cabinei telegrafului, săltaseră cadavrul lui Megara pentru a-l coborî pe punte. La cîțiva pași mai încolo, sprijinit de balustradă, comandantul Swift în halat de cameră urmărea această manevră, avîndu-l lîngă el pe doctorul Temple.

Ellery, Vaughn, Isham și profesorul coborîră unul după altul în șalupa mare care îi aștepta. Se îndepărtară de iahtul *Helene* care se legăna domol pe apă și văzură cum cadavrul lui Megara era îmbarcat pe o altă șalupă...

De departe se distingea pe țărm silueta înaltă a lui Jonah Lincoln ; femeile nu mai erau acolo.

— Ce părere ai, domnule Queen ? îl întrebă Isham după un lung moment de tăcere.

Ellery întoarse capul și privi spre iaht.

— Cred că ne găsim la fel de departe de soluția acestor crime cum ne găseam acum trei săptămîni. În ceea ce mă privește, eu mă dau bătut. Ucigașul este Velja Krosac, omul fantomă care poate fi oricine. Problema rămîne aceeași : cine este ?

Ellery își scoase lornionul și își frecă nervos ochii.

— ...Krosac a lăsat urme ale trecerii sale, aproape că ni le-a băgat în ochi...

Deodată se opri, întorcîndu-și brusc trăsăturile.

— Ce ai ? întrebă Yardley.

Ellery strînse pumnii.

— Ideea aceea care îmi chinuia mintea... dar ce este, ce este ?

CAPITOLUL 3

ELLERY VORBEȘTE

Traversară repede Bradwood fără să se oprească. Isham și Vaughn se despărțiră de Ellery și de profesor; aceștia din urmă se întoarseră acasă la Yardley.

În bibliotecă, Ellery se lăsă să cadă într-un fotoliu mare și aprinse cu furie o țigară. Gazda lui îl observă o vreme în tăcere, apoi îl întrebă :

— Ce ai, dragul meu ? Tot impresia aceea chinuitoare ?

— Este exasperant, bombăni Ellery. Simt că această idee, această noțiune este aici în subconștientul meu. Nu reușesc să o aduc în plan mental. Din cînd în cînd am impresia că am prins-o, dar totdeauna îmi scapă... și ce e cel mai rău e că o consider importantă, am foarte clară această senzație.

Profesorul își umplu pipa.

— Un fenomen bine cunoscut. Nu încerca să te concentrezi asupra materializării ideii tale, este un sistem prost. Nu te mai gîndi la ea, vorbește de altceva și îți va apărea de la sine... Ne-ai spus, nu e nici un sfert de oră de atunci, că soluția problemei îți pare foarte îndepărtată. Pe de altă parte, din cînd în cînd, ai făcut aluzie la diferite concluzii care nouă ne-au scăpat. De ce să nu le treci în revistă acum ? Deseori se dovedește foarte fecund să-ți verifici gîndurile solitare care-ți trec prin minte într-o discuție amicală... De exemplu, ai menționat piesele jocului de dame. Este evident că biblioteca de la Bradwood, jocul de dame, aranjarea pieselor au avut pentru tine un sens ascuns pe care nu l-am sesizat. Să vorbim despre asta, vrei ?

Vocea calmă a profesorului și timbrul ei cald au avut darul să destindă nervii lui Ellery.

— Nu e o idee rea, profesore. Putem face în felul următor : spuneți-mi ce concluzii ați putut trage din cele spuse de Stallings și din felul cum am găsit masa de joc.

Profesorul trase de mai multe ori din pipă înainte de a răspunde.

— Mi-am făcut niște teorii vagi, dar la prima vedere nu găsesc nici un motiv să pun la îndoială depoziția lui Stallings.

— Adică ?

— Brad juca dame singur cînd Stallings l-a văzut ultima dată ; nimic anormal în asta, făcea deseori așa. Se pare deci că Krosac a pătruns în bibliotecă după plecarea lui Stallings și l-a ucis pe Brad. În momentul morții, Brad ținea în mînă una dintre piesele roșii, ceea ce explică de ce am găsit-o după aceea lîngă stîlpul-totem.

— Ați spus : „A pătruns în bibliotecă".

Yardley zîmbi.

— Ajungeam și la asta. Amintește-ți ce ți-am spus, e vorba de niște teorii... Iată alta. Krosac, care poate fi — după cum și tu ai spus deseori — o persoană foarte apropiată de noi, ar fi venit să-l viziteze pe Brad în seara aceea ; Brad l-ar fi așteptat, ceea ce explică pătrunderea lui în casă. Probabil Brad nu știa că această persoană nu era altcineva decît dușmanul lui de moarte, pe care îl considera drept un prieten sau o relație oarecare... Și acum încă o ipoteză. Brad ar fi avut *doi* vizitatori în noaptea aceea : persoana pe care o aștepta, pe de o parte, și pentru care îi trimisese pe toți de-acasă, și pe de altă parte, dușmanul lui, Krosac. În această eventualitate, vizitatorul legitim, fie că a venit înainte sau după Krosac, înainte sau după moartea lui Brad, natural că păstrează tăcerea în privința vizitei, pentru că nu dorește să fie implicat în nici un fel...

— Vă opresc, zise Ellery, deoarece Brad nu a primit decît o singură vizită.

— De unde știi ?

Ellery schiță un zîmbet.

— Poate că explicația mea vi se va părea puțin cam complicată... Iată : raționamentul meu se bazează pe poziția pieselor pe masa lui Brad și psihologia marelui jucător. Jucați dame ?

— Da...

— Atunci veți înțelege... Înainte de a părăsi casa, Stallings l-a văzut pe Brad începînd o partidă împotriva lui însuși și chiar a asistat la primele două mișcări. Depoziția lui Stallings a încurcat totul ; prietenii noștri au tras concluzia că Brad mai juca încă singur împotriva lui însuși cînd a fost asasinat... Dumneavoastră ați făcut aceeași greșeală. Dar piesele de pe tablă mi-au spus mie o cu totul altă poveste. Care era poziția, nu numai a pieselor în acțiune, dar și a celor care fuseseră capturate și scoase din joc ? Amintiți-vă că negrul luase nouă piese roșii care se găseau așezate pe margine, între marginea tablei propriu-zise și cea a mesei ; roșiile nu luaseră decît trei piese negre, puse în margine, de cealaltă parte a mesei. Deci negrul conducea partida.

Trei „dame" negre și trei piese negre simple se găseau în joc împotriva a două nenorocite de piese roșii. Băgați bine de seamă !

— Și ? întrebă profesorul. Asta dovedește că Brad, jucînd împotriva lui însuși, bătuse roșiile.

— Neverosimil, răspunse Ellery. Se cunoaște din experiență că jucătorii puternici nu se interesează decît de deschideri și de loviturile care duc la doborîrea adversarului : lucru perfect adevărat atît pentru șah cît și pentru dame. Este inadmisibil să se creadă că Brad, jucînd singur împotriva lui însuși ca să se antreneze, s-ar fi amuzat să continue partida cînd una din tabere avea un avantaj atît de zdrobitor. Brad nu ar fi susținut niciodată o partidă de antrenament pînă în această situație. Un expert vede dintr-o privire, după poziția strategică a pieselor, chiar dacă avantajul este mult mai puțin evident, cum se va termina o partidă dacă, bineînțeles cele două tabere joacă fără să facă greșeli. Or Brad era expert...

Trag deci următoarea concluzie : cînd Stallings l-a văzut, Brad juca o partidă de antrenament împotriva lui însuși ; dar mai tîrziu în timpul serii a jucat o partidă ade-

vărată. Brad, jucătorul puternic, nu ar fi continuat niciodată o partidă de antrenament atît de inegală ; același Brad a putut însă să o joace împotriva unui adversar. Deci juca cu cineva.

Afară începuse să plouă ; ploaia izbea ferestrele în rafale.

— Sînt de acord, zise profesorul cu un zîmbet. Raționamentul tău mi se pare just. Dar tot nu ai eliminat ipoteza următoare, foarte plauzibilă : Brad a jucat dame în noaptea aceea cu vizitatorul lui legitim și a lăsat partida așa cum a găsit-o. Dar poate că a fost asasinat de Krosac mai tîrziu, după plecarea vizitatorului...

— Ingenios, zise Ellery zîmbind. Vreți să mă prindeți la înghesuială... și mă obligați să fac apel la artileria grea. Ia să vedem, putem stabili ora crimei în raport cu ora-perioadă în timpul căreia s-a jucat partida de dame ? După părerea mea, lucrul acesta este realizabil. Ce am găsit ? Una din cele două piese simple roșii era încă în joc și stătea pe primul rînd al cîmpului negru. Or, la jocul de dame, cînd ai ajuns în primul rînd al adversarului, ai dreptul să-ți încoronezi piesa simplă care devine o damă, „ai ajuns la damă". După cum știți, asta constă în a așeza o piesă peste alta... Cum se face, deci, că această piesă roșie, ajunsă în primul rînd al negrelor, nu a fost încoronată ?

— Incep să înțeleg, murmură Yardley.

— Asta înseamnă pur și simplu că partida s-a oprit atunci, de altfel nu ar fi putut continua fără ca piesa roșie să fie încoronată. Avem confirmarea că partida s-a oprit aici ? Da. Primul punct ce trebuie stabilit este următorul : Brad juca cu piesele negre sau cu cele roșii ? Știm că Brad era un jucător foarte puternic. Se poate concepe că juca cu roșiile, acele roșii care erau învinse în mod atît de rușinos ? Nu, și putem presupune fără teamă că greșim că juca cu negrele. Și acum o observație. Știm deja că avantajul negrelor nu consta în trei dame și o piesă simplă, ci în două dame și două piese simple, deoarece putem presupune că una dintre piesele simple roșii urma să devină regină. Avantajul rămîne totuși considerabil. Or, dacă Brad juca cu negrele, trebuia să stea de partea secreterului, pentru că toate piesele roșii capturate se găseau în acea parte.

Adversarul sau stătea deci cu fața la secreter, în timp ce Brad era cu spatele spre el.

Dar unde ne duce...

Ellery se întrerupse, închise ochii. După un moment însă reluă :

— Unde rămăsesem ? Ah, da. Lipsea o piesă roșie și am găsit-o afară, lîngă locul unde a fost crucificat Brad ; în palma mîinii sale se putea vedea o pată circulară de culoare roșie. Prin urmare, cînd a fost ucis ținea piesa în mînă. De ce o ținea în mînă ? O singură explicație mi se pare acceptabilă, întrucît se bazează pe un fapt.

— Care ? întrebă profesorul.

— Faptul că am găsit o piesă roșie pe linia cîmpului negru, unde această piesă roșie ar fi trebuit în mod automat să devină o regină. Brad strîngea în mînă singura piesă roșie care lipsea ; deduc de aici că adversarul lui Brad a reușit să ducă una din acele două piese la damă, adică pînă pe primul rînd al cîmpului negru, și că Brad, adică negrul, a luat din fața lui una din piesele roșii pe care le capturase pentru a încorona piesa roșie, făcînd din ea o damă. Și natural a survenit un eveniment care a pus capăt partidei mai înainte ca Brad să-și fi putut termina gestul : cu alte cuvinte, Brad a fost ucis chiar în acel moment.

Yardley rămase o vreme tăcut, apoi murmură :

— Pata de sînge...

— Exact, zise Ellery. Poziția petei de sînge pe covor ne confirmă acest lucru, căci am descoperit-o chiar în spatele scaunului lui Brad. Să presupunem că ucigașul l-a lovit pe Brad în cap, în momentul în care acesta urma să încoroneze piesa roșie ; Brad ar fi căzut pe spate, între scaun și secreter. Or, exact în acest loc am descoperit pata de sînge. Doctorul Rumsen susține că Brad a fost probabil lovit în cap, deoarece corpul nu prezintă nici o urmă de violență... Totul concordă. Brad a fost atacat în timp ce juca dame cu asasinul, adversarul său... Văd că vreți să formulați obiecții, profesore !

— Bineînțeles, zise Yardley reaprinzîndu-și pipa și trăgînd viguros din ea. Iată una : să admitem raționamen-

tul tău. Asta nu înseamnă că adversarul lui Brad nu putea să fie un complice al lui Krosac sau chiar cineva perfect nevinovat. În timp ce această persoană nevinovată juca cu Brad ca să-i distragă atenția, Krosac ar fi putut foarte bine să-și surprindă victima și să o lovească pe la spate.

— Nici pomeneală, profesore! exclamă Ellery. Am demonstrat deja că Krosac nu putea să aibă complici. Singurul scop al acestor crime este răzbunarea, care nu prezintă nici o atracție bănească pentru un complice; și nu mi-l pot imagina pe Krosac comițându-și crimele în fața unui personaj nevinovat, care ar deveni astfel în mod automat martorul cel mai periculos. Chiar dacă admitem această eventualitate improbabilă, Krosac nu ar fi ratat ocazia să-l reducă la tăcere. După cum îl cunoaștem noi, o crimă în plus nu l-ar fi înspăimântat... Nu, profesore, nu au existat martori...

— Și care e concluzia ta? mormăi Yardley.

— V-am spus-o deja: asasinul lui Brad juca dame cu el. Mai mult, Krosac era bine cunoscut de Brad, fiind însă luat drept altul.

— Ah, făcu profesorul trăgîndu-și o palmă ușoară peste coapsă, te-am prins, tinere. De ce „bine cunoscut"? Numești asta logică? Deduci că acest personaj era „bine cunoscut" de Brad pentru că acesta juca dame cu el? Haida-de! Brad ar fi jucat cu oricine. Cu oricare străin... și cu vidanjorul la nevoie... dacă știa să joace.

— Scuză-mă, profesore, dar nu după partida de dame am diagnosticat legăturile strînse dintre Brad și adversarul său. Există un motiv mult mai serios... Știa oare Brad că Krosac, dușmanul declarat al celor din familia Tvar, se afla în America, însetat de sîngele celor trei frați?

— Bineînțeles. Biletul pe care ni l-a lăsat dovedește acest lucru, de altfel chiar Van i-a scris ca să-l prevină.

— Tocmai. Atunci cum puteți crede că Brad, știindu-l pe Krosac în țară, s-ar fi amuzat să primească un străin la el în casă după ce și-a trimis la plimbare toate persoanele eventual susceptibile de a-l apăra?

— Him, presupun într-adevăr că este puțin probabil.

— Concluzia mea este categorică : Brad îl cunoștea pe Krosac, bineînțeles, sub un alt nume, și a jucat damă cu cu el în chip firesc, nesvînd nici un motiv să-i fie teamă. Krosac l-a omorît în timpul partidei. Din nefericire, această convingere nu grăbește cu nimic soluționarea problemei... sînt tot acolo unde eram acum trei săptămîni... Apropo, există un fapt care acum pare sigur ; am fost stupid că nu m-am gîndit mai de mult la asta.

Profesorul se ridică și vărsă cenușa pipei în șemineu.

— Ești o adevărată cutie cu surprize, în seara asta, zise el fără să se întoarcă. Acum despre ce mai e vorba ?

— Putem afirma fără teamă că Krosac nu șchioapătă.

— De unde poți fi sigur de asta ? E posibil, dar...

Ellery se ridică, se întinse și începu să se plimbe prin cameră.

— Krosac, oricare ar fi numele pe care l-a împrumutat, era bine cunoscut de Brad. Or nici unul dintre apropiații lui Brad nu șchioapătă. În consecință, Krosac nu mai șchioapătă acum, el s-a folosit de această infirmitate din tinerețe doar ca să înșele poliția.

— Asta ar explica și aparenta neglijență cu care a lăsat peste tot în urma lui indiciul unui om care ar șchiopăta.

— Exact. De îndată ce simte primejdia, nu mai șchioapătă ; nimic de mirare că nu i s-a putut lua urma.

Yardley se legăna pe picioare, cu pipa stinsă vîrîtă între dinți.

— Him...

Se uită cu atenție la Ellery.

— Dar acea faimoasă idee care te frămînta ? Ai reușit s-o prinzi ?

— Nu, se ascunde în continuare într-o cută a creierului... Să recapitulăm. Uciderea primei victime. Kling, se explică în mod destul de satisfăcător. Krosac, așa-zis șchiop, se găsea în apropiere ; mobil, proximitate, natura deosebită a crimei, totul concordă. Ură de familie ; Krosac crede că l-a omorît pe Andreja, unul dintre frați. Cum reușește el pînă la urmă să-l descopere pe Van, cel mai

bine ascuns dintre frații Tvar ? Mister... Krosac lovește a doua oară, îl omoară pe Brad ; aceeași întrebare, cum l-a găsit ? Drama se complică ; Krosac găsește un bilet de la Brad, din care află greșeala pe care a făcut-o la Arroyo omorîndu-l pe Kling și că Van trăiește. Dar unde este Van ? „Trebuie să-l găsesc, zice Krosac, altfel răzbunarea mea rămîne incompletă." Cortina cade în urma acestui al doilea act, un act foarte melodramatic... Megara revine ; Krosac știe că va reveni ; își face apariția unicul deținător, după cum scrie în bilet, al secretului noii identități sub care trăiește Van și a locului unde se află acum... După aceea... *Fir-ar să fie !* zise Ellery.

Profesorul își ținu respirația.

— Fir-ar să fie ! strigă Ellery sărind în sus, ce idiot am fost ! Ce prostovan, cretin, îmbecil ! Am găsit !

— Poți să constați că ți-am dat un sfat bun, zise profesorul zîmbind... Metoda dă totdeauna rezultate... Explică-mi. Dar ce ai, băiete ?

Yardley se întrerupse speriat. Ellery suferise o schimbare uimitoare : se întunecase brusc la față, avînd aerul unui om care tocmai primise o lovitură.

— Ascultați, zise el grăbit, nu am timp decît să vă spun în două vorbe... Ce așteptam noi ? Ce aștepta Krosac ? Așteptam ca Krosac să încerce să descopere, prin Megara, singura sursă de informații, *unde se găsește Van* ; Krosac aștepta să facă el această descoperire. *Pe Megara îl va omorî după aceea*. Toate acestea nu pot avea decît o singură semnificație !

— L-a descoperit ! exclamă Yardley, emoționat de gravitatea acestor cuvinte, Dumnezeule, Queen, cît de orbi și proști am fost ! Poate că deja e prea tîrziu !

Ellery nu pierdu timp să-i mai răspundă și se repezi la telefon.

— Vreau să trimit o telegramă... Urgentă. Adresată sergentului Luden, Arroyo, Virginia de Vest. Da... Iată textul : *Ia ajutoare și du-te imediat cabana Old Pete. Protejează-l pînă la sosirea mea. Anunță Crumit întoarcere Krosac. Dacă deja s-a întîmplat nenorocire* cînd ceți

ajunge la cabană, luați urma lui Krosac dar lăsați locul crimei neatins. Semnat : Ellery Queen. Repetați, vă rog. Krosac. K.r.o.s.a.c. Foarte bine, mulțumesc.

Ellery închise, apoi formă numărul de la Bradwood. După ce află de la Stallings că Vaughn nu era acolo, ceru să vorbească cu unul din oamenii inspectorului. Acesta îi spuse că Vaughn plecase pe neașteptate cu mașina, împreună cu Isham, după primirea unei telegrame.

— Ce să fac, gemu Ellery închizînd, ce să fac acum ! Nu trebuie pierdut nici un minut...

Se repezi la fereastră. Afară ploua cu găleata, fulgere mari brăzdau cerul.

— Profesore, veți rămîne aici...

— Nu prea îmi place ideea să te las să pleci singur acolo, răspunse Yardley. Mai ales pe o furtună ca asta. Cu ce vrei să pleci ?

— Asta are puțină importanță. Rămîneți aici, faceți tot ce vă stă în putință ca să vorbiți cu Vaughn și Isham.

Ellery ridică din nou receptorul telefonului.

— Aerodromul din Mineola. Repede, vă rog.

— Ești nebun, Queen !

— Alo ! Alo ! Mineola ? Ați putea pune la dispoziția mea un avion rapid care să mă ducă în Virginia ? Cum ?

Ellery ascultă cîteva clipe, apoi închise furios.

— Nu se poate face nimic. Din cauza timpului de afară... O să încerc cu mașina mea. Tot ca e mai bună. Mi-ați putea împrumuta un impermeabil, profesore ?

Alergară în hol. Yardley scoase dintr-un șifonier un impermeabil mare și îl ajută pe Ellery să-l îmbrace.

— Ai grijă, Ellery. Drumurile vor fi foarte proaste ; ești sigur că nu te înșeli și că nu te înhami la un drum inutil ?

— Un singur lucru l-a împiedicat pe Krosac să-l ucidă pe Megara în aceste două săptămîni ; nu știa unde se află Van. Dacă pînă la urmă l-a ucis pe Megara, asta înseamnă că a descoperit șiretlicul lui Old Pete și cunoaște ascunzătoarea de pe coline. Poate că a smuls această informație de la Megara înainte de a-l omorî. Datoria mea este să

împiedic o a patra crimă, căci, fără nici o îndoială, Krosac este acum în drum spre Virginia. Sper că și-a permis să doarmă ieri-seară. Altfel...

Ellery dădu din umeri, îi zîrbi lui Yardley, care îi strînse cu căldură mîinile, recomandîndu-i întruna să fie cu băgare de seamă, și o porni în fugă prin ploaie spre garajul unde se găsea vechea lui mașină de curse.

Profesorul Yardley se uită fără să vrea la ceas. Era exact ora unu.

CAPITOLUL 4

GREȘEALA

Ellery conduse în mare viteză și fără oprire până la Harrisburg, unde ajunse pe la orele șapte seara. După o oprire de o oră, timp în care mîncă și își lasă mașina în grija mecanicului, o porni din nou la drum și pe la miezul nopții ajunse în Hollidaysburg: complet extenuat, aproape nemaivăzînd în fața ochilor, își petrecu noaptea la hotel. A doua zi la orele șapte, bătrîna Duesenberg atacă ultima etapă. Furtuna din ajun se potolise complet. La zece și un sfert, Ellery traversă Pittsburg-ul. La unsprezece și jumătate, sub un soare palid care se străduia să lumineze Munții Alegani, Ellery își opri mașina în fața primăriei din Arroyo, în Virginia de Vest.

* * *

Un om în salopetă, care mătura scările din fața ușii, încercă să-l oprească.

— Ei! Încotro? Cu cine vreți?

Ellery nu răspunse și se repezi în interiorul clădirii, spre biroul sergentului Luden. Deschise ușa și constată că încăperea era goală.

Omul în salopetă venise după el.

— Unde e sergentul? îl întrebă Ellery.

— Nu e aici. Asta încercam să vă spun și eu.

— Ah! făcu Ellery.

Prin urmare, Luden plecase pe coline.

— Cînd a plecat ?

— Luni dimineață.

— Cum ! exclamă Ellery stupefiat. Dumnezeule, așadar nu a primit tele...

Se apropie repede de masa plină cu hîrtii de tot felul și începu să scotocească printre ele, în ciuda protestelor măturătorului. Din păcate, telegrama trimisă lui Luden se găsea acolo, nedeschisă. Rupse plicul și citi mesajul pe care îl dictase...

* * *

Prin urmare, Luden nu luase cunoștință de telegrama expediată de Ellery. Măturătorul îi spuse că sergentul plecase cu două zile mai înainte împreună cu primarul, Hollis, într-o expediție de pescuit pe Ohio, pe care o făceau împreună în fiecare an și care dura opt zile : nu se întorceau înainte de duminică. Telegrama sosise în ajun ; bărbatul în salopetă, care în afară de măturător mai era și portar și om la toate, o pusese chiar el pe biroul lui Luden...

Ellery sări din nou în mașină și reluă drumul parcurs în timpul primei deplasări făcute în tovărășia lui Isham și Luden. Nu avea timp să-i anunțe pe Crumit și pe colonelul Pickett. De altfel, avea de gînd să facă singur față situației dacă evenimentul de care se temea nu se petrecuse încă ; luase cu el un revolver automat. Pe de altă parte, dacă ajungeam prea tîrziu...

Ellery lăsă mașina ascunsă în tufișuri, ca și data trecută, și începu să urce panta abruptă, cu revolverul în mînă... dar pădurea care acoperea colina era stăpînită de cea mai mare liniște. Înainta repede, sperînd să ajungă la timp, deși un presentiment obscur îl avertiza că era prea tîrziu... Ascuns după un copac, Ellery cercetă atent cu privirea luminișul în mijlocul căruia se găsea cabana. Barajul de sîrmă ghimpată era intact. Deși ușa de la intrare era închisă, Ellery trase totuși piedica revolverului înainte de a

pași înainte... Escaladă de bine de rău barricada... Abia atunci văzu urmele de pași. Rămase locului cel puțin trei minute, studiind urmele ce-i dezvăluiau săvîrșirea dramei. Apoi făcu un ocol în formă de semicerc ca să ajungă la ușă fără să steargă urmele.

Ușa nu era închisă de tot, așa cum crezuse prima dată. Strîngînd în mînă revolverul, Ellery ascultă o clipă. Nici un zgomot nu venea din interiorul cabanei... Împinse violent ușa cu mîna stîngă...

Oroarea spectacolului îl țintui locului.

Apoi sări înăuntru și zăvori ușa în urma lui.

* * *

La orele doisprezece și jumătate, mașina îl aduse din nou pe Ellery în fața primăriei din Arroyo. Măturătorul, care mătura în continuare, probabil că îl luă drept un nebun după părul în dezordine și ochii scăpărători.

— Hei, dom'le, iată-vă ! Aveam ceva să vă spun, dar erați atît de grăbit... Nu vă numiți cumva...

— Desigur ! răcni Ellery. Am impresia că ești singurul funcționar care a rămas la post aici... Vei face ceva pentru mine. Vor sosi niște oameni de la New York. Cînd ? Habar n-am. Dar îi vei aștepta aici, mă auzi, chiar dacă va trebui să aștepți ore în șir.

— Ei bine, zise măturătorul sprijinindu-se în mătura lui, nu știu, dar... ia spuneți-mi, nu vă numiți cumva Queen ?

— Ba da, zise Ellery foarte surprins. De ce ?

Portarul-măturător se scotoci în buzunar și scoase o foaie de hîrtie împăturită în patru.

— Am mai încercat să vă spun, domnule Queen, dar nu m-ați lăsat să vorbesc. Un tip, un tip bătrîn, destul de înalt, cu o barbă, mi-a lăsat acest bilet pentru dumneavoastră. Semăna cu Abraham Lincoln.

— Yardley ! exclamă Ellery luînd hîrtia din mîinile măturătorului. De ce naiba nu mi-ai spus imediat ?

Biletul era semnat de profesor, scris în grabă și cu creionul :

Dragul meu Queen,

Foarte preocupat de plecarea ta, am reușit să aflu, de altfel fără să pot intra în contact cu ei, că Isham și Vaughn primiseră o informație importantă care îi punea pe urma soților Lynn ; informația venea din Massachusetts. Am transmis mesajul tău adjunctului lui Vaughn. Nu-mi plăcea ideea să te știu singur pe urmele unui astfel de bandit. La Bradwood totul era calm. Doctorul Temple a plecat la New York. (Esther ?)

Imposibil să dorm noaptea. Furtună cumplită. Dimineață s-a potolit. Am ajuns la Mineola la orele șase. Condițiile meteorologice fiind mai bune, am reușit să conving un aviator particular să mă ducă în sud-vest. Am ajuns în apropiere de Arroyo la orele zece dimineața. (Am început să scriu acest bilet în avion.)

Mai tîrziu : Imposibil să găsesc cabana și nimeni nu știe de ea. Luden e plecat. Orașul parcă e mort. Presupun că telegrama ta nici măcar nu a fost deschisă. Natural că mi-e teamă de tot ce e mai rău, căci am aflat de prezența prin apropiere a unui individ care șchioapătă. Respectivul șchiop ducea cu el o geantă (era probabil Krosac, dar descrierea e vagă ; omul își ascundea fața.) A închiriat o mașină la Yellow Creek, lîngă Arroyo, ieri-seară la orele unsprezece și jumătate. Am vorbit cu proprietarul mașinii care l-a dus pe omul nostru la Steubenville și l-a lăsat acolo la hotel... Îl voi fila pe Krosac eu însumi și voi încredința acest mesaj superinteligentului portar al primăriei din Arroyo. Mergi imediat la Steubenville. Dacă găsesc o altă pistă, îți voi lăsa cîteva rînduri la hotelul Fort Steuben. Mă grăbesc.

YARDLEY

Ellery făcu un gest de exasperare.

— La ce oră a scris acel domn biletul ?

— Pe la orele unsprezece, răspunse omul, cu puțin înainte de a sosi dumnevoastră.

— Acum știu, mormăi Ellery, ce simți cînd îți vine să strîngi pe cineva de gît. La ce oră s-a oprit ploaia ieri seară ? întrebă el, venindu-i deodată o idee.

— Cam pe la unu după miezul nopții. Ploaia s-a oprit aici, dar dincolo de rîu a plouat toată noaptea.

— Vei da această scrisoare celor de la New York de îndată ce vor sosi, zise Ellery cu un aer sever.

Înainte de a o înmîna portarului, mai scrise și el cîteva cuvinte pe spatele foii de hîrtie.

— Rămîi aici, fă ce vrei, dar nu te mișca de aici pînă la sosirea lor. Isham, Vaughn, poliția..., înțelegi ? Isham, Vaughn — lor să le dai scrisoarea asta. Uite, primește ceva pentru osteneala dumitale.

Îi dădu o bancnotă, urcă în bătrîna lui mașină Duesenberg și demară.

CAPITOLUL 5

MORT DE DOUĂ ORI

Inspectorul Vaughn și procurorul Isham au sosit cu mașina la Bradwood miercuri dimineața pe la orele opt, obosiți dar satisfăcuți, căci îi aduceau cu ei pe Percy și Elisabeth Lynn, în sfîrșit prinși.

Cei doi hoți au fost imediat expediați la Mineola sub pază corespunzătoare.

Inspectorul Vaughn se întindea lenes, plin de satisfacție, cînd îl văzu alergînd spre el pe adjunctul său, Bill, care îi repetă ceea ce-i spusese profesorul Yardley. Isham și inspectorul îl ascultară cu atenție și expresia lor satisfăcută deveni preocupată. Isham trînti o înjurătură.

— Ce facem acum ?

— După ei, bineînțeles, răcni Vaughn.

Urcă din nou în mașina poliției ; procurorul, resemnat, îl urmă fără să mai spună nimic.

Pe terenul de aviație de la Mineola fură informați că profesorul Yardley închiriase un avion la orele șase dimineața și că plecase spre sud-vest, destinația necunoscută. După zece minute se aflau și ei în aer, în cabina unui puternic bimotor, zburînd în aceeași direcție.

* * *

Pilotul aterizâ pe un cîmp de lîngă Arroyo, la unu și treizeci de minute după-amiaza. Se îndreptară spre primărie și găsiră un om în salopetă așezat pe treptele din

față, sforăind liniștit, cu o mătură pe genunchi. Vaughn îl trezi... Omul îngăimă, încă somnoros :

— Sînteți de la New York ?

— Da.

— Vă numiți Vaughn și Isham ?

— Da, da...

— Am un bilet pentru dumneavoastră.

Portarul îi întinse lui Vaughn mesajul lăsat de Yardley. Vaughn și Isham îl citiră în tăcere. Apoi întoarseră foaia și luară cunoștință și de rîndurile scrise de Ellery :

Am fost la cabană. Îngrozitor. Duceți-vă acolo cît puteți de repede. Urmele de pași în semicerc din fața ușii cabanei sînt ale mele... celelalte... ghiciți. Grăbiți-vă dacă vreți să prindeți finalul.

E.Q.

— S-a întîmplat, gemu Isham.

— La ce oră a plecat de aici domnul Queen ? întrebă Vaughn furios la culme.

— Pe la ora unu...

— Repede, Isham, zise inspectorul. Arată-mi drumul. Mai întîi trebuie să vizităm cabana.

* * *

Ușa cabanei era închisă.

Isham și Vaughn escaladară sîrma ghimpată cu dificultate și descoperiră urmele lăsate de Queen după ocolul pe care îl făcuse.

— Uite, zise Vaughn, astea sînt urmele lui Queen. Celelalte...

Nemișcați, observară cu atenție urmele pe care Ellery le remarcase cu o oră înainte. Erau două serii complete lăsate de aceeași pereche de încălțăminte. Acestea erau singurele, bineînțeles, în afară de cele ale lui Ellery. Cele două serii erau foarte clare : una care mergea de la bari-

cadă la ușa cabanei, cealaltă care făcea drumul în sens invers, urmînd cu aproximație aceeași linie.

Cele care se găseau foarte aproape de cabană, foarte clare din cauza pămîntului moale din acel loc, erau mai adînc imprimate în sol la dus decît la întors. Urma lăsată de piciorul drept era peste tot mai adîncă decît cea a piciorului sting.

— Urmele unui șchiop, mormăi Vaughn. Această primă serie... ciudat.

Înaintînd cu precauție, deschise ușa... Isham și inspectorul Vaughn se dădură înapoi cuprinși de oroare.

În fața lor, cadavrul unui om țintuit ca un trofeu de bîrnele groase care formau peretele. Decapitat, cu picioarele apropiate. Cadavrul nenorocitului profesor, după zdrențele pătate de sînge, cele ale așa-zisului Old Pete.

Peste tot era plin de sînge, te-ai fi crezut într-un abator... Partea de deasupra a mesei, debarasată de obiectele de pe ea, îi servise lui Krosac drept tăbliță, trasînd pe ea simbolul lui familiar, un T mare și însîngerat.

— Dumnezeule, murmură Vaughn. E îngrozitor... Dacă mi-ar cădea în mînă animalul ăsta, l-aș sugruma cu cea mai mare bucurie...

— Eu ies afară, zise Isham cu o voce răgușită. Nu mă simt bine.

Ieși clătinîndu-se, se sprijini de peretele cabanei și vomă.

Inspectorul Vaughn își reveni din prima impresie, se apropie de mort și atinse cadavrul care era deja rigid.

— Mort de aproape cincisprezece ore, mormăi el strîngînd pumnii.

Acel om fără cap, cu brațele îndepărtate și cu picioarele apropiate, semăna cu un T monstruos. Luptînd împotriva amețelii care îl cuprindea, inspectorul privi în jurul lui și înțelese că avusese loc o luptă, după diversele obiecte împrăștiate pe jos. Mai întîi un topor mare și plin de sînge, cel care servise fără îndoială la decapitarea lui Andreja Tvar. După aceea, un bandaj înfășurat, care pe o parte avea o pată brună. Vaughn îl luă de jos ; bandajul se despărți în două bucăți : constată cu surprindere că proba-

bil fusese tăiat cu foarfecele... Uitîndu-se în jur, zări într-adevăr niște foarfeci mari aruncate pe jos.

Vaughn veni la ușă ; Isham, deși încă foarte palid, părea că acum își revenise.

— Privește, îi zise inspectorul arătîndu-i bandajul secționat.

— S-ar zice un bandaj de la încheietura mîinii, răspunse Isham cu dificultate. Rana trebuie să fi fost serioasă, dacă e să ne luăm după pata de sînge și iod.

— Asta e și părerea mea. Și eu aș zice la fel, că e un bandaj mai curînd de la încheietura mîinii decît de la gleznă. Probabil că domnul Krosac are o rană frumoasă la mînă !

— Provocată probabil în timpul luptei, doar dacă nu cumva s-a tăiat mînuind toporul ! Dar de ce dracu nu a făcut să dispară acest bandaj ?

— Cu siguranță că Krosac era grăbit, să nu uiți asta. De altfel, faptul că l-a abandonat astfel dovedește că rana se găsește într-un loc ușor de ascuns, de o manșetă probabil... Și-a tăiat primul bandaj ca să și-l înlocuiască cu altul curat.

Isham îl urmă cu curaj pe inspector, care se întoarse în cabană. Vaughn îi arătă toporul, foarfecele și o sticlă de culoare albastră care zăcea pe podea lîngă locul unde găsise bandajul. Sticla era aproape goală, iar conținutul ei răspîndit pe jos forma o pată mare de culoare brună. Alături, un bandaj nou.

— Iod, zise Vaugh. L-a luat de acolo, de pe etajera aceea.

Se apropiară de etajeră, care se găsea într-un colț, deasupra chiuvetei ; cu excepția a două locuri, etajera era plină. Se puteau vedea acolo un pachet mare de vată, un tub de pastă de dinți, bandaje, o sticluță pe care scria „Iod", alte sticluțe mici și borcănașe care conțineau diferite medicamente.

— E clar, zise Vaughn, s-a servit de bandajele și de iodul lui Van, și nu și-a dat osteneala să le pună la loc.

— Și dacă rana e a lui Van ?

— Ne vom lămuri. Voi da jos cadavrul să văd dacă are vreo rană.

În ciuda dezgustului, Isham îl ajută pe inspector să desprindă din cuie acel cadavru îngrozitor. Îl întinseră pe jos, îl dezbrăcară și constatară că nu avea nici o rană, în afară găurilor făcute de cuie.

— Așadar Krosac s-a tăiat la mână, concluzionă inspectorul Vaughn.

* * *

Cei doi reveniră la Arroyo. Inspectorul Vaughn telefonă procurorului Crumit, informîndu-l despre cele întîmplate.

— Crumit se va duce acolo împreună cu judecătorul și cu colonelul Pickett, zise Vaughn. Acești domni vor fi obligați pentru a doua oară să facă o anchetă asupra morții lui Andrew Van !

Isham nu răspunse nimic. Închiriară o mașină rapidă și urmară pista pe care plecase Ellery, înainte cu o oră și jumătate, îndreptîndu-se spre Steubenville.

PROVOCARE ADRESATĂ CITITORULUI

Cine este criminalul ?

Cititorul posedă acum toate informațiile necesare. Autorul i-a pus la dispoziție toate posibilitățile nu numai să ghicească cine este criminalul, ci și să dovedească identitatea ucigașului : nu mai este decît o problemă de logică și de deducție riguroasă.

CAPITOLUL 6

O PROBLEMĂ DE GEOGRAFIE

Miercuri după-amiază, la orele unu și jumătate, chiar în momentul în care procurorul Isham și Vaughn se opreau în fața primăriei din Arroyo, Ellery Queen sosea la Steubenville.

La hotelul Fort Steuben îl așteptau cîteva rînduri din partea lui Yardley:

Dragă Queen,

O persoană cu semnalmentele lui Krosac a tras ieri seară, pe la miezul nopții, la hotelul Fort Steuben. A plecat în dimineața asta la șapte și jumătate cu o mașină închiriată. Nu mai șchiopăta cînd a plecat dar era bandajat la mînă. Nu părea că se teme de eventuali urmăritori. Chiar a anunțat și unde se duce: Zanesville. Alerg după el cu mașina. Toate aceste informații le-am obținut de la recepția hotelului. Îți voi lăsa alte instrucțiuni la recepția hotelului Clarendon din Zanesville.

YARDLEY

Ellery întrebă la ce oră părăsise Yardley Steubenville-ul și află că plecase pe la prînz. Ceru imediat legătura cu șeful poliției din Zanesville.

— Alo... Poliția? Aici, Ellery Queen, fiul inspectorului Queen de la Birou! Central din New York... da. Vă telefonez de la Steubenville. Sînt în urmărirea unui tip înalt, brunet, bandajat la mînă, circulă cu mașina, hărțuit de un alt urmăritor, bărbos, care și el circulă cu mașina...

Primul este un criminal !... Da ! A plecat de aici la șapte și jumătate dimineața... Hm, aveți cu siguranță dreptate, probabil că a traversat de multă vreme orașul dumneavoastră. Încercați să-i dați de urmă, vă rog. Omul cu barbă probabil că încă nu a ajuns la Zanesville... Țineți legătura cu recepția de la hotelul Clarendon. Sosesc cît pot de repede...

* * *

La hotelul Clarendon din Zanesville, Ellery află că Yardley lăsase pentru el un mesaj telefonic : Krosac cotise spre Columbus... La orele șapte, în timp ce Vaughn și Isham parcurgeau cu greutate drumul de la Steubenville la Columbus, Ellery pătrundea în hotelul Seneca din acest oraș unde găsea un alt mesaj din partea lui Yardley :

Dragă Queen,

A fost gata să mă păcălească, dar i-am găsit repede urma ! Nu cred că a făcut-o inadins, pur și simplu s-a răzgîndit. Am descoperit că Krosac a luat trenul de ora unu spre Indianapolis. Plec acolo cu avionul ca să cîștig timpul pierdut.

Y.

Ellery telefonă șefului poliției din Indianapolis și află de la acesta că fusese deja anunțat de poliția din Columbus. Dar oamenii lui nu putuseră să pună mîna pe omul urmărit, din cauza semnalmentelor insuficiente...

Mai află, tot de la recepția hotelului, că profesorul ar fi spus că intenționa să-i lase cîteva rînduri la aerodrom. Ellery își duse mașina la garaj, luă un taxi și se îndreptă cu toată viteza spre aerodrom.

* * *

Vaughn și Isham sosiră la Columbus puțin după orele opt, adică la o oră după plecarea lui Ellery din acest oraș cu avionul, la trei ore după Yardley și la șapte ore după

plecarea banditului cu trenul. De la Zanesville, Vaughn comandase un avion prin telefon, ceea ce le-a permis să părăsească imediat orașul cu destinația Indianapolis.

* * *

La orele opt și jumătate, avionul lui Ellery aterizează pe pista aerodromului din Indianapolis. Abia coborî, că i se și înmînă un mesaj din partea profesorului Yardley :

Sfîrșitul se apropie. În momentul cînd aterizam, un individ cu semnalmentele lui Krosac își lua zborul spre Chicago cu avionul de ora șapte. Nu pot avea un avion înainte de șapte și un sfert. Cel al lui Krosac trebuie să sosească la Chicago între opt patruzeci și cinci și nouă. Dacă sosești înainte de opt și patruzeci și cinci, telefonează-i poliției din Chicago să-l aresteze la coborîrea din avion. Plec !

Y.

— Domnul Yardley a luat avionul de șapte și un sfert ? întrebă Ellery.

— Da, domnule.

— Trebuie să sosească la Chicago între nouă și nouă și un sfert ?

— Exact.

Ellery ceru să fie dus la un telefon și îl sună pe șeful poliției din Chicago, pe care îl cunoștea.

— Da, eu sînt, Ellery Queen. Un om înalt, rănit la încheietura mîinii, trebuie să sosească în seara asta între opt patruzeci și cinci și nouă la Chicago, venind cu avionul de la Indianapolis... Autorul crimelor din Long Island... Da.... Nu, nu-l arestați pe aeroport... Aș vrea să-l urmăriți și ca oamenii voștri să impresioare hotelul la care va trage... Da, arestați-l doar dacă încearcă să părăsească Chicago. E posibil să vrea să ajungă în Canada sau pe coasta Pacificului... Omul nu știe că este urmărit. Apropo, prietenul

meu, profesorul Yardley, trebuie și el să sosească cu avionul de la Indianapolis. Înalt, cu barbă, seamănă cu Abraham Lincoln. Ți-l recomand...

Ellery urcă în avion și plecă spre Chicago.

* * *

La orele zece și douăzeci și cinci, avionul îl lăsă pe Ellery pe aeroportul din Chicago, luminat ca ziua. Era frînt de oboseală. Yardley și șeful poliției îl așteptau.

— Ei bine, șefule, care e situația ? întrebă Ellery.

— Bună, domnule Queen. Vînatul a sosit cu avionul la nouă fără cinci. Oamenii mei tocmai își luaseră posturile în primire.... Nu bănuiește nimic.

— Am ajuns cu douăzeci de minute mai tîrziu, se tîngui profesorul Yardley.

— Him... Unde este.... ăăă... Krosac în acest moment ?

— A luat un taxi și s-a dus la hotelul Rockford, un hotel mic de clasa a treia. Nu a bănuit nimic, dar a fost escortat de patru mașini ale detectivilor...

— Perfect. Vreți să dați ordinele necesare pentru ca Isham și Vaughn, care vor sosi curînd, să fie duși imediat la hotelul Rockford ?...

* * *

După mai puțin de o oră, Isham și Vaughn se întîlneau cu Ellery, cu profesorul Yardley și cu șeful poliției la hotelul Rockford. Clădirea era plină de detectivi. Krosac ocupa camera 643 și se înscrisese la recepție cu numele de John Chase.

— Apropo, îi zise Ellery lui Vaughn, știi pe cine vom găsi în camera 643 ?

Inspectorul îl privi chiorîș.

— Cum ? izbucni el. Doar n-ai să-mi spui că cunoști adevărata identitate a acestui om ?

— Ba da... Era totuși destul de clar !

* * *

Omul fu surprins în momentul cînd voia să se suie în pat. Cinci detectivi se aruncară asupra lui și îi puseră cătușele.

Ellery avea să-și amintească totdeauna expresia de stupefacție intensă apărută pe fața lividă a prizonierului cînd i-a văzut în pragul ușii pe Ellery, pe procurorul Isham, pe inspectorul Vaughn și armata de detectivi în uniforme și în civil care umplea culoarul.

— Dar este... este...

Profesorul nu-și mai găsea cuvintele.

— Am știut, zise Ellery. Am înțeles de cînd am vizitat cabana de pe coline.

„Domnul John Chase" se uita la ei cu o privire de demenț; din colțul gurii i se scurgea un firișor de bale.

În fața lor se găsea profesorul din Arroyo, Andrew Van.

CAPITOLUL 7

ULTIMELE CUVINTE ALE LUI ELLERY

—Nu înțeleg absolut nimic, mormăi inspectorul Vaughn. Și nu reușesc să înțeleg cum ai putut găsi soluția bazîndu-te doar pe fapte.

Scena se petrecea într-un compartiment confortabil al trenului care se îndrepta spre New York. Era acolo toți patru, Yardley, Ellery, Isham și Vaughn.

— Vedeți, începu Ellery, cea de a patra crimă m-a făcut să înțeleg totul. Totdeauna am avut impresia că îmi lipsea o piesă din acest joc de puzzle, dar o piesă esențială, și că voi ajunge la soluție în ziua cînd voi avea această idee, această piesă-cheie care îmi scăpa și care mi-ar fi oferit explicația atîtor fapte în aparență atît de dezlinate, de ilogice. Descoperirea am făcut-o în cabana de pe coline.

— Și eu am cercetat cabana, zise Vaughn, și aș vrea să știu...

— Vei înțelege. Urmele din afara cabanei indicau că aceeași persoană intrase, apoi ieșise din cabană. Nu e greu să fixezi ora crimei, pentru că ploaia s-a oprit la Arroyo în ajun pe la orele unsprezece; urmele ar fi dispărut dacă ele ar fi fost făcute înainte de sfîrșitul ploii : prin urmare, ele au fost făcute la orele unsprezece sau mai tîrziu. Starea cadavrului crucificat de pe perete ne permite să afirmăm că victima murise de aproximativ patruzprezece ore, cu alte cuvinte, murise în ajun pe la orele unsprezece seara. Urmele fuseseră deci făcute la ora crimei și erau cele ale

ucigașului, pentru că altele nu existau iar ușa era singura cale de acces în cabană, unica fereastră existentă fiind protejată cu sîrmă ghimpată. Urmele imprimate în terenul moale din fața cabanei indicau clar prezența unui șchiop...

Or, mai multe obiecte foarte interesante zăceau pe jos, în cabană. Mai întîi bandajul însîngerat și pata de iod, care probabil fusese folosit la încheietura unei mîini, după forma pe care o avea ; foarte aproape de el, alt sul de bandaj din care se folosise o parte. După aceea, o sticlă mare cu iod, destupată, al cărei dop zăcea ceva mai încolo ; acest flacon din sticlă opacă nu purta nici o etichetă.

Corpul victimei nu prezenta răni, prin urmare ucigașul se rănise ; și pentru că sîngera din abundență, probabil că își schimbase bandajul înainte de a părăsi cabana.

Ellery aprinse o țigară.

— Subliniez acum faptul foarte semnificativ : criminalul s-a folosit de acest flacon cu iod. Înțelegeți, domnilor ?

Urmă o tăcere elocventă.

— Și totuși e foarte clar. Care erau cele două caracteristici ale acestui flacon lăsat pe jos de ucigaș ? Prima, sticlă era opacă ; a doua, nu avea etichetă. *Atunci, de unde știa criminalul că ea conținea iod ?* Nu avea de unde să știe decît dacă : fie că îi cunoștea deja conținutul, din experiență, fie destupînd-o ca să-și dea seama. Or amintiți-vă că pe etajera cu medicamente se găseau alte două sticluțe, una cu iod, cealaltă cu rivanol, *amîndouă foarte clar etichetate*. Atunci de ce să desfacă flaconul fără etichetă, cu atît mai mult cu cît criminalul era fără îndoială grăbit ? Nu există decît o singură explicație : criminalul știa dinainte că sticla mare conținea iod. Avînd în vedere împrejurările și ceea ce ne spusese Van însuși despre izolarea ascunzătorii sale, numai proprietarul cabanei putea să cunoască acest detaliu.

Am stabilit că ucigașul s-a tăiat la mînă și că s-a servit de iod : deci dacă proprietarul cabanei, Andreja Tvar, alias Andrew Van, alias Old Pete, era singurul care putea să

știe dinainte conținutul misteriosului flacon, tot el Andrew Van, ci fusese asasinat de Andrew Van.

Urmă o tăcere, ruptă în cele din urmă de procurorul Isham.

— Fie. Dar crimele dinainte ? Admițind că Van e vinovat de ultima crimă, cum poți stabili în mod logic că tot el le-a comis și pe primele ?

— Iată cum am ajuns la această concluzie. Andrew Van omorîse pe cineva și lăsase în cabană cadavrul acestui om *îmbrăcat cu zdrențele lui Old Pete* ; cu alte cuvinte, îmbrăcat ca el însuși ; dorea deci să ne înșele. Am înțeles atunci că problema va fi relativ simplă. Cine era ultima victimă ?

Corpul nu era cel al lui Van, am dovedit aceasta. Nu putea fi al lui Brad, categoric identificat de nevasta lui după acea pată a pielii de pe coapsă, sau cel al lui Megara, căruia i se constatase hernia. Mai rămîneau Krosac și Kling, servitorul lui Van.

Să presupunem că a fost Krosac, ucis de Van aflat în legitimă apărare. Van nu chemase poliția și cu tot ce se știa despre acest caz nu ar fi avut de ce să fie îngrijorat. Dacă nu a făcut-o, *înseamnă că nu putea*. De ce ? Pentru că nu era cadavrul lui Krosac !

Atunci era Kling ? Bine, dar el fusese prima victimă găsită crucificată, cu șapte luni înainte, la Arroyo ! Da, dar Van ne spusese că era vorba de Kling ! Or noi știm acum că Van este un criminal și că a vrut să ne înșele ; deci nu-l mai putem crede pe cuvînt și sîntem obligați să ne gîndim că ultimul cadavru era cel al lui Kling, căci este singura posibilitate care ne mai rămîne.

Ellery continuă cu rapiditate.

— Dacă este Kling, atunci primul cadavru trebuie, în mod logic, să fie cel al lui Krosac ! Cine este ucigașul lui ? Să spunem în principiu că autorul primei crime cunoștea și se folosea de povestea fraților Tvar, dovadă T-urile lăsate peste tot. Asta ne face să ne gîndim la Van, Megara, Brad și Krosac. De Megara nu putea fi vorba, el se găsea în vremea aceea în cealaltă parte a lumii. Brad ? Imposibil.

Doamna Brad a declarat de față cu martori că soțul ei primise la el acasă pe campionul Statelor Unite la jocul de dame și că jucase cu el toată noaptea din ajunul Crăciunului. Iese din joc Krosac, victima. Rămîne Kling. Imposibil. Acesta nu cunoștea sensul fatal al T-urilor, e pe jumătate cretin și în consecință incapabil să execute o crimă atît de ingenioasă. Deci Krosac a fost omorît de Van, singurul care rămîne și care îndeplinește toate condițiile dorite.

Van este deci asasinul lui Krosac. Dar cum și în ce împrejurări? Le putem reconstitui. Van știa că Krosac îl urmărea, pe el și pe frații lui. Descoperind că Krosac călătorea cu bătrînul nebun pe nume Stryker, probabil că i-a trimis o scrisoare anonimă iar Krosac a mușcat din momeală, bucuros de a-și fi reperat prada; Krosac a făcut în așa fel încît Stryker să-și oprească temporar caravana lîngă Arroyo. Acolo are loc episodul cu mecanicul auto din Weirton, Croker; Krosac i-a închiriat mașina și a cerut să-l ducă la intersecția drumurilor. Amintiți-vă că nu avea valiză, în timp ce criminalul purta una în cursul următoarelor crime. De ce? Pentru că Krosac nu avea nici o intenție să-și mutileze victima; avea de gînd pur și simplu să se folosească de un revolver și să o doboare de aproape.

Van, instigatorul întregii combinații, i-a întins deci o cursă lui Krosac venit să se răzbune și l-a omorît. După ce în prealabil l-a legat fedeleș și l-a ascuns pe nenorocitul Kling, pe acesta lăsîndu-l în viață, Van a îmbrăcat cadavrul lui Krosac cu propriile lui haine, apoi l-a decapitat etc. etc.

Este foarte evident că Van — sau Andreja Tvar — se gîndea la aceste crime de ani de zile. Le-a comis în așa fel încît să se creadă că e vorba de răzbunarea lui Krosac. Van l-a ascuns pe Kling doar în scopul de a-l ucide la sfîrșit și să facă să se creadă că e vorba de cadavrul lui; intenția lui era să ne facă să credem că Krosac, după ce a omorît un nevinovat, i-a omorît pe doi dintre frații Tvar și în cele din urmă și pe al treilea, ca să corecteze aparenta eroare comisă cu șapte luni înainte.

În ceea ce-l privește pe Van, această ultimă crimă camuflată încerca să lase impresia că și el fusese sacrificat de maniacul sîngeros, în timp ce el ar fi plecat cu economiile și o sumă frumușică pe care reușise cu abilitate să o obțină de la fratele lui Stephen. Iar poliția ar fi căutat veșnic pe invizibilul Krosac, mort de multă vreme... Amintiți-vă că Van și-l luase pe Kling de la orfelinatul din Pittsburg ; a avut deci grijă să aleagă un bărbat oarecum asemănător fizic, ca să poată ușor să înșele autoritățile cînd acestea aveau să examineze cadavrul lui Kling.

Pe de altă parte, probabil că a existat o asemănare fizică între el și Krosac, remarcată atunci cînd l-a descoperit prima dată pe muntenegrean, înainte de trimiterea scrisorii anonime, fapt care i-a dat ideea întregii combinații : această asemănare i-a permis, în momentul primei crime, să facă să se creadă că e vorba de cadavrul lui.

— Ai spus o dată, remarcă inspectorul, că ai fost de la început pe drumul cel bun dar că nu ai știut să profiți. Ce ai vrut să spui cu asta ?

— Da, răspunse Ellery cu regret. De la prima crimă am observat că dispăruse capul tăiat. De ce ? Mai tîrziu am descoperit toată povestea familiei Tvar și sensul aparent al T-urilor, ca simboluri ale răzbunării lui Krosac ; de aici, bineînțeles, am tras concluzia că toate capetele fuseseră tăiate ca să dea cadavrelor aspectul unor mari T-uri.

Or, îmi venise o idee, o altă explicație posibilă a decapitărilor : cadavrele în formă de T, precum și celelalte elemente în formă de T (intersecția drumurilor, stîlpul indicator și T-ul trasat cu sînge în cazul primei crime ; stîlpul-totem în cazul celei de a doua ; catargul-antenă în cazul al treilea, T-ul trasat cu sînge pe masă în ultimul caz) nu serveau oare un singur scop : să explice decapitarea corpurilor, capul omenesc fiind într-adevăr cel mai bun mijloc de a identifica un cadavru ? Mi-am zis că aceste crime, departe de a fi opera unui maniac obsedat de litera T, simbolul unei răzbunări, puteau fi în mod logic opera unui individ perfect lucid (deși nebun) care *tăia capetele ca să falsifice identitatea cadavrelor.*

Faptul că nici un cap nu putea fi găsit l-am considerat ca o confirmare a ideii mele... Dar am neglijat această ipoteză pentru a mă încredința celei ce tindea să arate că era vorba de un maniac obsedat de litera-simbol T. Am neglijat adevărul.

Dar mobilul mi-a apărut foarte clar în momentul cînd m-am ocupat de cea de a patra crimă, cînd am înțeles că Andreja Tvar era *deus ex machina*. Să luăm prima crimă, uciderea lui Krosac ; Andreja Tvar a fost obligat să-l decapiteze pe Krosac ca să împiedice identificarea cadavrului și pentru a se admite la început că era vorba de Van, iar mai tîrziu că același cadavru era cel al lui Kling. Și ca să confirme această părere, Van a avut ideea să răspîndească peste tot acești T care ne-au indus în eroare și ne-au împiedicat să pricepem adevăratul scop al criminalului făcînd să dispară capetele, care nu era altul decît să provoace falsa identificare a primului și ultimului cadavru.

— Apropo de ultima crimă, zise Isham, mi s-a părut că urmele de pași din direcția cabanei erau mai adînc imprimate în sol decît cele care veneau dinspre ea.

— Într-adevăr, domnule Isham. Și nu poate exista decît o singură explicație : criminalul transporta un obiect greu îndreptîndu-se spre cabană și la întoarcere nu mai transporta nimic. Or, această explicație îmi convine de minune. Știam că ultimul cadavru găsit era cel al lui Kling. Unde îl ținuse Van închis pe Kling ? Nu în cabană, deci în vecinătate. Sergentul Luden spusese odată că aceste coline din Virginia erau pline de numeroase grote naturale ; chiar Van spusese că descoperise cabana abandonată dîndu-se să exploreze grotele ! (Probabil ca să se folosească de ele mai tîrziu.)

Van s-a dus deci să-l ia pe Kling din grota în care îl ținuse prizonier atîtea luni și l-a adus pînă la cabană. Încă mai ploua cînd Van a părăsit cabana să se ducă după Kling, dar probabil că ploaia s-a oprit înainte de întoarcerea lui ; ploaia a șters urmele lăsate la plecarea spre grotă, dar solul umed le-a păstrat pe cele făcute la întoarcere ; amprentele mai adînci au fost făcute în timpul transportării lui Kling la cabană ; celelalte, mai puțin pro-

fundc, cînd a părăsit cabana după crimă, pentru ultima dată.

— De ce nu l-a obligat pe Kling să meargă pînă la cabană ? întrebă Isham.

— Pentru că intenția lui era să lase o astfel de urmă încît să se bănuiască că e vorba de un *șchiop*, adică de Krosac. Ducîndu-l pe Kling și șchiopătînd reușea următoarele două lucruri : introducea victima în cabană și ne obliga să credem că numai o singură persoană, Krosac, intrase înăuntru. A plecat apoi șchiopătînd ca să ne întărească ideea că Krosac a fugit ; singura lui greșeală a fost că, ducîndu-l pe Kling, nu și-a dat seama că greutatea acestuia îl va face să lase urme mai adînci în pămînt.

— Este inimaginabil, zise profesorul. Acest om este un geniu al răului, bineînțeles, dar îți trebuie o mare inteligență ca să...

— De ce nu ? îl întrerupse Ellery. Fusese excelent instruit și dispunea de tot timpul necesar ca să pună la punct toată combinația. De exemplu : Van a fost tot timpul obligat să aranjeze lucrurile ca să lase impresia unui motiv foarte legitim pentru ca Krosac să comită aceleași acțiuni pe care el, Van, era obligat să le îndeplinească ; pipa, de exemplu, covorul deplasat, biletul lui Brad lăsat în mod deliberat în urma lui. V-am explicat deja motivele pe care le avea *Krosac* de a obține un răgaz mai înainte ca anchetatorii să descopere adevăratul loc al crimei ; descoperire ce nu avea să fie făcută decît în momentul intrării în scenă a lui Megara, pentru ca acesta din urmă să pară că îl duce pe Krosac la Van, despre a cărui supraviețuire Krosac ar fi aflat, chipurile, din acest bilet.

Dar Van, procurîndu-ne acest ingenios motiv *Krosac*, avea în calitatea lui de adevărat ucigaș motive și mai întemeiate de a dori acest răgaz. Dacă poliția ar fi percheziționat imediat în bibliotecă, nu ar fi putut să nu descopere biletul lăsat de Brad, bilet al cărui text îi fusese cu siguranță sugerat lui Brad de către Van însuși, cu multă vreme înainte de întoarcerea lui Megara : poliția ar fi aflat deci imediat că Van era încă în viață. Situația lui

Van devenea precară dacă poliția bănuia, în urma vreunui pas greșit din partea lui, că Old Pete nu era altul decît Van. Să presupunem că Megara nu s-ar fi întors, că ar fi murit pe mare, de exemplu ; nu mai avea cine să confirme autorităților că Old Pete sau Van era cu adevărat fratele lui Brad și al lui Megara. Provocînd acest răgaz, își asigura o confirmare a rudeniei chiar în momentul întoarcerii lui Megara. Dacă afirmația lui ar fi părut suspectă, el nu mai putea fi însă bănuit din moment ce Megara îi confirma toate spusele.

Dar de ce această nevoie de a ne întoarce la locul crimei ? Aici punem degetul pe adevăratul scop pe care îl urmărise Van provocînd un răgaz ce trebuia să dureze pînă la întoarcerea lui Megara. Aranjînd dinainte ca Brad să lase cîteva rînduri în care să reconstituie întregul lanț al evenimentelor pînă la reapariția lui Andrew Van, *Van își asigura moștenirea*. Iată ce vreau să spun : Van putea foarte bine să-i facă pe polițiști să creadă că fusese victima primei crime, și după aceea putea să rămînă în mod legal mort, în timp ce-și desăvîrșea opera prin asasinarea fraților lui, în umbra personalității lui Krosac. Dar dacă ar fi rămas mort în ochii legii, cum ar mai fi intrat în posesia moștenirii pe care i-o lăsa Brad ? Trebuia deci să-și facă din nou apariția viu și nevătămat, într-un moment cînd Megara ar fi putut să confirme faptul că Van era într-adevăr fratele lui. Și în felul acesta a intrat foarte liniștit în posesia celor cinci mii de dolari.

În cele din urmă, prin intermediul biletului și al poveștii spuse cînd a reintrat în scenă, a obișnuit poliția cu ideea că va avea loc o a doua crimă, deoarece autoritățile știau acum că un răzbunător era pe urmele fraților Tvar și tocmai descoperise că se înșelase asupra identității primei victime. Diavolesc, într-adevăr.

— Toate astea sînt prea complicate pentru mine, zise Vaughn dînd din cap.

Dar profesorul Yardley nu era mulțumit.

— Accept tot ce ne-ai spus. Dar de ce naiba Andreja Tvar, fratele lui Stefan și Tomislav Tvar, voia să-l exterzmineze ?

— Pur și simplu pentru că era nebun! În ceea ce privește mobilul, habar n-am, dar ce importanță are? Mobilul unui nebun...

— Eu și Isham cunoaștem acest mobil, zise inspectorul Vaughn. Dumneata ai plecat împreună cu profesorul Queen, înainte de interogatoriul lui Van... Ieri-seară, șeful poliției, Isham și cu mine l-am pus pe jăratic. A fost gata să facă un atac de apoplexie, dar în cele din urmă s-a potolit și ne-a spus totul... Apropo, capetele lui Brad și Megara, îngreunate cu plumb, fuseseră trimise prin grija lui în fundul apei. Cît privește capetele celorlalți doi, am aflat că le-a îngropat pe coline... Ura pe care o nutrea față de fratele lui Tomislav avea la origine o poveste cu o femeie. În țara lor natală, Van iubise o tînără pe care i-o luase Tom; ea a fost prima soție a lui Brad, moartă, după spusele lui Van, din cauza felului în care se purtase soțul ei cu ea.

— Dar de ce-l ura pe Megara? întrebă Ellery.

— Dintr-un motiv nu prea strălucit, răspunse Vaughn. Se pare că Van, fiind fratele cel mai mic nu avea dreptul la mare lucru din moștenirea bătrînului Tvar. Cred că Megara și Brad au luat și ce-ar fi trebuit să-i revină lui. Și, în plus, nu i-au dat nimic din banii pe care i-au furat de la familia Krosac... Sigur, nu a putut să se plîngă, pentru că și el participase la furt, dar asta explică de ce Van s-a despărțit de frații lui mai mari atunci cînd au venit toți trei în țara noastră. Probabil că Brad a avut remușcări, de aceea i-a lăsat acea moștenire.

— Și Stryker? zise Yardley. Încă un nebun! Aș vrea să-mi explici Ellery, prin ce întîmplare s-a găsit Stryker mai întîi în preajma primei crime de la Arroyo și după aceea în preajma celorlalte două crime care au avut loc atît de departe de acolo.

— Bucuros. Nu uitați că Krosac a existat. A aflat că unul din frații Tvar trăia la Arroyo; putem cu ușurință să admitem că aceeași scrisoare „anonimă" pe care i-a scris-o Van l-a înștiințat pe Krosac și unde trăiau ceilalți doi Tvar, Brad în Long Island iar Megara împreună cu Brad. Van nu risca nimic, știind că Krosac trăia împreună cu Stryker în Illinois, adică în vest, și că va fi obligat să

treacă prin Virginia ca să revină în est ; în mod obligatoriu trebuia să înceapă cu profesorul. Bun. Să admitem că Krosac nu este un imbecil. Va începe prin a-l ucide pe acel Tvar care își zice Andrew Van, și după aceea pe ceilalți doi. El mai știe și că moartea profesorului va face multă vîlvă și că va fi obligat să se ascundă. Concluzia : de ce să nu se ascundă lîngă locuința următoarelor două victime ? Consultă deci ziarele din New York, vede anunțul bătrînului Ketcham, îl convinge pe bietul Stryker să închirieze Insula Stridiilor și să organizeze acolo un cult al sparelui ; rezolvă problema închirierii dinainte... Înțelegeți ce s-a întîmplat ? Krosac este ucis. Stryker, biet nebun, cade în ghearele lui Romaine, și așa mai departe... asta este explicația pentru colonia de nudiști.

Ellery se ridică, se întinse și aprinse altă țigară.

— În concluzie, zise el, un caz foarte interesant... Aproape că îmi vine să scriu o carte. De ce nu ?

SFÎRȘIT

ÎN EDITURA ZZ AU APĂRUT:

ÎN COLECȚIA ENIGMA Z:

AVANTAJ... MARLOWE de RAYMOND CHANDLER

RAMAS BUN PENTRU VECIE de RAYMOND CHANDLER

UNDE SE AVÂNTA VULTURII de ALISTAIR MACLEAN

CU NEBUNII SĂ NU TE PUI de P. HOWARD

ÎN CURÂND ÎN COLECȚIA ENIGMA Z:

MISTERUL CRUCII EGIPTENE de ELERY QUEEN

UN SICRIU PENTRU DIMITRIOS de ERIC AMBLER

ÎNCURCĂ-I DRACE! de JAMES HADLEY CHASE

MOARTE DE CALIBRUL 45 de JAMES HADLEY CHASE

PARDESIUL CARE ADUCE MOARTEA de DASHIELL HAMMETT

O ADUNĂTURĂ DE LICHELE de JAMES HADLEY CHASE

EDITURA

SERIE NOUA

Trei crime succesive, de o cruzime incredibilă — cadavre decapitate, apoi crucificate — au un misterios numitor comun. Cadavre fără cap, cu brațele intinse orizontal. Cine ucide? De ce crucifică aceste cadavre?

Mister... Și totuși există o legătură între aceste crime. Care?

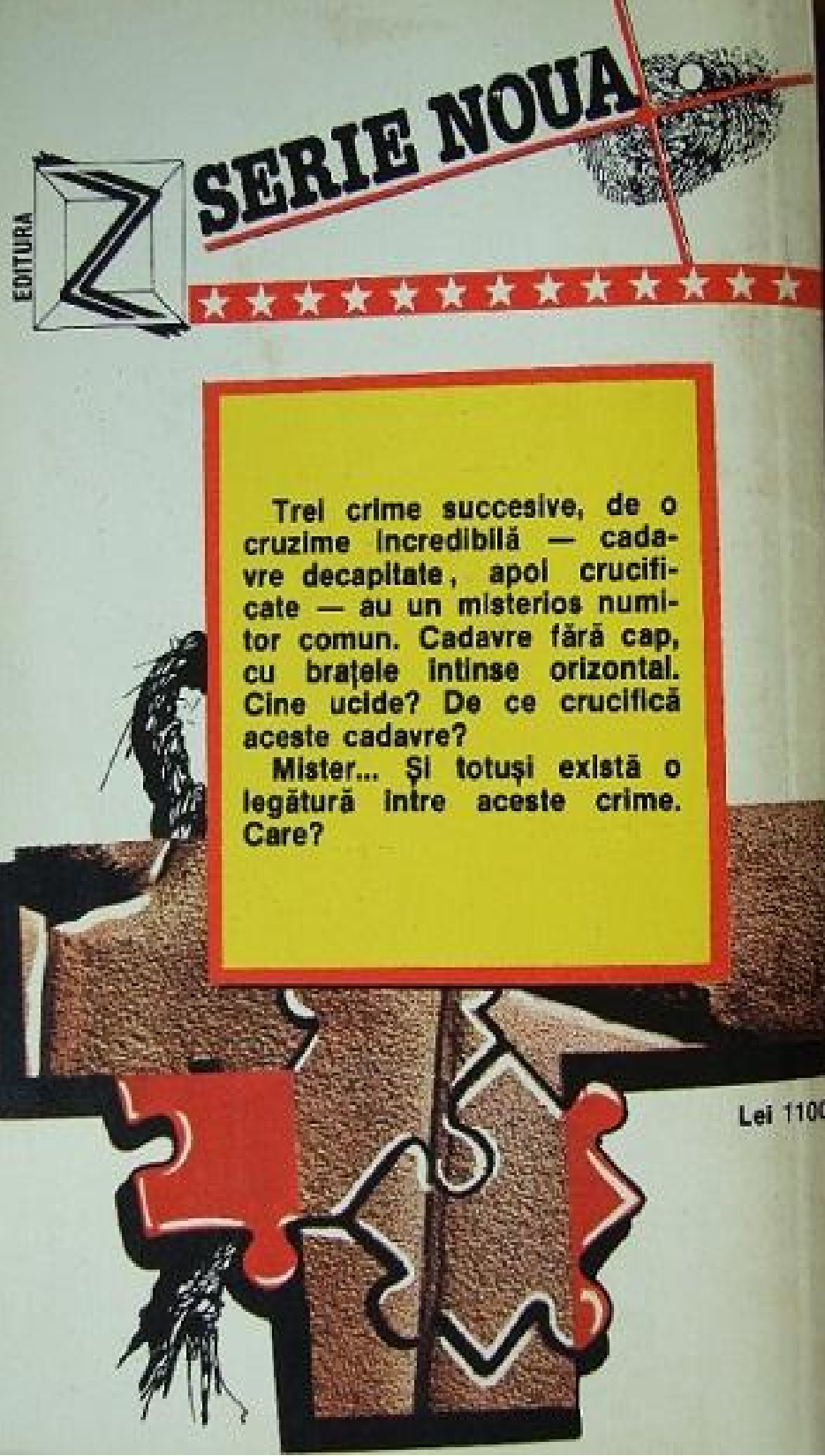

Lei 110